Billy Graham
Răspunsul meu

„My Answer”

1. Doresc să mă căsătoresc, dar…
2. Atunci când apar greutăţile…
3. Cum să ne ajutăm copiii…
4. Ce trebuie să ştie tinerii…
5. Ce trebuie să ştie părinţii…
6. Când copiii au crescut…
7. Problemele vieţii profesionale
8. În căutarea fericirii
9. Biruinţa asupra ispitelor
10. Eşecuri, singurătate, obiceiuri rele
11. Înfrângeri, aparenţe înşelătoare
12. Părinţi, prieteni şi vecini

Introducere

Sfaturile în inima omului sunt ca nişte ape adânci, dar omul priceput ştie să scoată din ele – Prov 20: 5

Oriunde există oameni există şi probleme. Pretutindeni pe unde merg, întâlnesc oameni nefericiţi sau dezorientaţi care-mi cer ajutorul.

Nesiguri şi tulburaţi, ei nu mai înţeleg ce li se întâmplă. În loc să devină mai echilibraţi odată cu maturizarea în vârstă, ei se simt din ce în ce mai lipsiţi de orizont: familiile li se dezmembrează, copiii nu-i mai ascultă, iar înăuntrul lor se afla o degradare progresivă şi sigură. Majoritatea dintre ei nu găsesc niciun fel de plăcere în ceea ce fac, dar nu se pot opri din „morisca” vieţii. Ei trăiesc cu sentimentul că se afla într-un tren care nu-i duce nicăieri şi din care nu se pot da jos pentru că… nu există nicio gară.

Planurile pe care le face inima, atârna de om, dar răspunsul care-l dă gura vine de la Domnul – Prov. 16: 1

Are Biblia un răspuns pentru întrebările puse de astfel de oameni? Ştie ea să rezolve dificultăţi de ordin profesional sau moral? Da, cu siguranţa că da!

Timp de mulţi ani de zile, am căutat în Biblie răspuns pentru

întrebările care-mi erau puse în timpul Cruciadelor de Evanghelizare, după emisiunile radiofonice sau prin intermediul telefonului. Aceste răspunsuri au apărut, rând pe rând, într-un cotidian cu un tiraj de 16

milioane de exemplare. Am fost uimit să văd cât de utile s-au dovedit aceste răspunsuri pentru mii şi mii de persoane, aflate în cele mai diverse situaţii de viaţă. Tinerii au găsit în ele o busolă pentru orientare în dificilii ani ai adolescenţei. Cupluri de căsătoriţi au fost ajutate în atât de delicată perioadă a „adaptării". Cămine distruse au fost reconstruite şi multe, multe vieţi au fost schimbate din temelii. Toate acestea, pentru că Biblia le-a dat un răspuns adecvat problemelor personale şi sociale. În situaţii morale critice şi complexe, oameni de afaceri sau simpli muncitori au fost călăuziţi prin rugăciune.

În ultimii ani, am primit milioane de scrisori în care mi s-au pus toate întrebările imaginabile, reflectând toate sau cel puţin aproape toate situaţiile posibile. Fiecăreia dintre aceste scrisori li s-a dat, la timpul potrivit, un răspuns personal din partea unuia dintre colaboratorii mei sau din partea mea însumi. Am citit numeroase cărţi, am consultat mulţi profesori de psihologie, de sociologie şi de filosofie, dar întotdeauna, pentru a găsi temelia unui răspuns eficace, m-am întors la Biblie. Am convingerea profundă că toate problemele noastre sunt rezultatul ignoranţei noastre vinovate faţă de legea morală divină şi faţă de mântuirea pe care ne-o oferă în dar Dumnezeu, prin

Iisus Christos. Greutăţile noastre se nasc din refuzul nostru de a aplica în practică sfaturile date de Dumnezeu tocmai pentru a ne înlesni trăirea unei vieţi creştine normale şi fericite.

Mi-ar plăcea ca această carte să-ţi aducă şi ţie un răspuns din partea lui Dumnezeu. Sunt din ce în ce mai convins că Biblia are un răspuns potrivit pentru toate crizele omeneşti posibile. Pentru o mamă cu inima zdrobită de fiul ei care se pierde, pentru soţul înşelat de soţie, pentru adolescentul rătăcit, ca şi pentru bătrânul uitat de copiii săi.

Domnul Iisus Christos este singurul care poate da un răspuns eficace.

Rugăciunea mea este că această carte, ce cuprinde rezolvări pentru problemele altora, să te ajute să-ţi rezolvi propriile tale probleme.

Cel care este „Calea, Adevărul şi Viaţa" poate să te călăuzească şi să-ţi dea curajul necesar pentru a trăi îmbelşugat şi plin de bucurie într-o lume din ce în ce mai dificilă.

Billy Graham

Notă: Există trei categorii de oameni: cei care pot învăţa din păţaniile altora, cei care învaţă doar pe propria lor piele şi… cei care nu învaţă niciodată. Cauta întotdeauna să faci parte din prima categorie.

Capitolul 1

Doresc să mă căsătoresc, dar…

Am douăzeci şi patru de ani, iubesc un tânăr, dar dacă ne vom căsători, voi zdrobi inima părinţilor mei. Mă zbucium foarte mult şi mă întreb în ce măsură trebuie să fiu supusă şi ascultătoare părinţilor mei?

Biblia ne învaţă că trebuie să ne cinstim părinţii, dar ea nu ne spune nicăieri că ei au dreptul să dispună de copiii lor deveniţi între timp adulţi. Atâta timp cât erai copil, a trebuit să le dai socoteală de faptele tale şi să le fii supusă şi ascultătoare. Din păcate, se pare că ei au uitat că o astfel de relaţie între tine şi ei nu se poate menţine şi după ce ai devenit om în toată firea.

Trebuie să continui să-ţi respecţi părinţii, dar nu eşti obligată să renunţi, pentru ei, la bucuria de a te căsători şi de a avea o familie.

Există şi un alt aspect al problemei.

Uneori, noi descoperim voia lui Dumnezeu urmând sfaturile celor din jurul nostru, mai ales atunci când aceştia sunt creştini adevăraţi. Nimeni nu ne iubeşte mai dezinteresat decât Dumnezeu şi cei ce ne-au dat fiinţă. De aceea, Dumnezeu ne vorbeşte de multe ori prin părinţi. Sunt sigur că tu vrei să faci voia Domnului în alegerea soţului potrivit. Te sfătuiesc să analizezi cu atenţie punctul de vedere al părinţilor tăi. După aceea ia tu singură hotărârea.

„Împrejurările sunt numai uşi pe care ni le pune înainte viaţa.

Întotdeauna însă, noi suntem aceia care hotărâm pe care din ele să mergem mai departe. Iată de ce suntem responsabili!”

Mama mea este invalidă şi, în afară de mine, n-are pe nimeni care să o îngrijească. De curând, am fost cerută în căsătorie de un băiat. El nu vrea să o luăm pe mama la noi, dacă ne căsătorim. Nu ştiu ce să fac şi în afară de dumneavoastră nu am pe nimeni care să mă sfătuiască. Puteţi să mă ajutaţi?

Mie mi se pare că te-ai împrietenit cu cineva care nu este prea milos din fire. Nu-mi place că băiatul pe care-l iubeşti te-a refuzat atât de categoric când i-ai propus să o îngrijiţi împreună pe mama ta!

Hotărârea ta nu este greu de luat, dacă doreşti cu adevărat să fii aşa cum te vrea viitorul tău soţ. Dacă el nu este o fire prea compătimitoare nici de la natura şi nici prin harul lui Dumnezeu, vei avea însă de a face toată viaţa cu un soţ egoist şi sever.

Dacă tu ai fi fost invalidă, iar mama ta sănătoasă, cum crezi că s-ar fi comportat ea? Hotărăşte-ţi atitudinea după acest criteriu.

Cu toate că nu mi-o spui, presupun că eşti creştină, cel puţin cu numele. Biblia te învaţă că trebuie să-i fii supusă bărbatului tău

(Efes. 5: 22). Nu trebuie să te căsătoreşti cu băiatul despre care mi-ai scris, dacă nu accepţi să trăieşti în această supunere şi să-i împărtăşeşti atitudinea în cazul de care mi-ai amintit.

Te sfătuiesc să ai o discuţie deschisă cu logodnicul tău, să-i arăţi responsabilitatea pe care o ai faţă de mama ta şi să-i ceri să o ia şi asupra lui. Puneţi apoi amândoi problema înaintea lui

Dumnezeu, prin rugăciune.

Am 21 de ani şi m-am îndrăgostit de un bărbat de 35 de ani. A

fost deja căsătorit şi are 5 copii din prima căsătorie. Spune că mă iubeşte, dar nu vrea să divorţeze de actuala lui soţie.

Mi-a spus că eu sunt adevărata lui dragoste. Îl iubesc mult, dar am şi eu doi copii. Vă rog, ajutaţi-mă! Trebuie să mă silesc să-l uit sau trebuie să-l fac să aleagă?

Vai cum ştie să profite de tine!... Nu fi cea de a treia victimă a acestui om. Este un „cuceritor" de profesie, care va ruina vieţile tuturor femeilor care-i vor cădea în plasă. Nu te îmbăta cu apă rece şi nu lua în seamă falsele lui declaraţii de amor. Da la Adam... acesta este trucul pe care-l folosesc toţi „Don

Juan"-ii.

Eşti tânără şi ai toată viaţa înainte. Dumnezeu ţi-a dat doi copii. Este mult mai bine să te hotărăşti să-ţi trăieşti viaţa de acum înainte „fără idile", decât să faci din acest impostor tatăl copiilor tăi. Spui că nebuniile din tinereţea ta au trecut, dar nu explici cum de eşti aşa de sigură de aceasta. Ai avut cel puţin două aventuri, ceea ce nu se poate spune despre o femeie serioasă.

Este timpul să te hotărăşti ce fel de femeie vrei să fii!

Pune-te la punct cu cele materiale şi dăruieşte-le copiilor tăi grija şi atenţia pe care o merită. Căută să-L primeşti pe Domnul

Iisus. Alătură-te unei Biserici şi Dumnezeu va compensa tragedia vieţii tale de până acum. Cine ştie dacă, purtându-te cu cinste, nu vei primi de la Domnul un soţ respectabil.

În orice caz, nu-ţi pierde cumpătul şi nu te îndrăgosti de primul bărbat care-ţi iese înainte.

Sunt logodită cu un tânăr foarte simpatic. De când ne-am logodit însă, am observat că, din punct de vedere spiritual, nu ne potrivim de loc. Drept să vă spun, îmi este teamă să-mi leg viaţa de cineva care nu este un copil al Domnului. Greşesc dacă rup un legământ făcut cu toată sinceritatea şi dacă rup logodna?

Nu voi fi niciodată partizanul „răzgândirilor" şi al ruperii legămintelor făcute. Totuşi, dacă nu abandonezi proiectele de căsătorie, te vei trezi curând în situaţia de a face alte legăminte care te vor obliga şi mai mult şi pe care nu le vei putea face decât spunând adevărul… cel mai adevărat. Dacă logodnicul tău este cinstit, va înţelege schimbarea petrecută în atitudinea ta. Când îşi va da seama că legământul tău de la cununie va fi lipsit de sinceritate şi că nu-l vei face decât pentru a continua angajamentul anterior, el îţi va reda cu siguranţa libertatea.

Dacă, dimpotrivă, el refuza s-o facă, continua să stăruieşti în manifestarea crezului tău creştin şi poate că fidelitatea ta faţă de Dumnezeu îl va converti şi pe el. şansele de a face din el un creştin adevărat vor scădea considerabil după căsătorie. Puneţi-vă de acord în aceste puncte fundamentale, înainte de a vă lega pe viaţă.

„Merg oare doi oameni împreună, fără să fie învoiţi?" (Amos 3: 3).

Am fost cerută în căsătorie de un băiat. Natural, m-am simţit foarte flatată, mai ales că are o foarte bună „situaţie", este bogat şi are un fizic seducător. Sunt sigură însă că nu îl iubesc. El pare foarte dezinteresat tocmai în lucrurile spirituale, care pentru mine au o

importanţă foarte mare. Pot să mă căsătoresc cu el?

Nu! Dacă o căsătorie începe numai dintr-un interes material său sentimental, necazurile nu vor întârzia să apară. O unire că aceasta de care îmi scrii tu îşi va pierde puterea şi farmecul imediat după luna de miere.

Dragostea adevărată se clădeşte pe respect reciproc şi pe afinităţi comune. Atracţia fizică şi sentimentală îşi au bineînţeles rolul lor în contractarea unei căsătorii, dar nu trebuie să confundăm „piperul" cu „făină". Altfel, vai de cei care vor trebui să „consume" o astfel de căsnicie!

După ceea ce mi-ai scris, bănuiesc că eşti creştină şi mergi regulat la Biserică. Cum ai putea trăi cu un om pentru care lucrurile spirituale nu au niciun fel de valoare?

În locul tău, eu aş prefera mai degrabă să rămân necăsătorită, decât să-mi leg viaţa de un om atât de nepotrivit!

Eu şi logodnicul meu avem puncte de vedere diferite în problema religiei. Am stat împreună de vorbă şi am hotărât că fiecare să fie liber să-şi urmeze religia lui. Nu credeţi totuşi că este prea riscant să mergem mai departe cu convingeri diferite? Ne iubim foarte mult şi nu trebuie, credem noi, că religia sa ne despartă. Dorim să cunoaştem şi părerea dumneavoastră.

Părerea mea va fi bazată pe învăţătura clară a Bibliei.

Cu siguranţă că religia nu trebuie să vă despartă, dar tot atât de sigur este şi faptul că vă trebuie o credinţă comună pentru a rămâne uniţi.

Sau nu vă daţi seama cât de importantă este religia sau nu aveţi, niciunul şi nici celălalt, convingeri foarte definite. Religia presupune răspunsuri la problemele fundamentale ale existenţei şi reglementează toate celelalte sectoare ale vieţii. Ea ne spune de unde am venit pe acest pământ, ce rost are viaţa noastră pe această planetă şi cum trebuie să trăim pentru că destinaţia noastră după moarte să fie cea dorită. Există ceva mai determinant că religia!?

Dacă sunteţi siguri că „religia nu trebuie să vă despartă", de ce îmi mai cereţi mie sfatul? Eu cred că mai aveţi multe dubii în privinţa

acestui subiect şi, drept să vă spun, este normal să fie aşa.

Vă sfătuiesc foarte stăruitor să-L căutaţi din toată inima pe Iisus Christos şi să nu vă mai mulţumiţi cu formele religioase. Începeţi prin a-L primi pe Christos ca Mântuitor personal. Încredinţaţi-vă vieţile în mâna Lui şi vă garantez că atunci veţi avea o părtăşie veritabilă. Numai pe o astfel de temelie se poate clădi un cămin trainic.

Am văzut foarte multe căsnicii desfăcute din cauza diferenţelor religioase. Biblia ne învaţă să „nu ne înjugam la acelaşi jug cu cei necredincioşi". Fii prudentă!

Tânărul care m-a cerut în căsătorie pretinde că este creştin.

Dacă m-aş bizui pe cuvântul lui, m-aş putea căsători cu el.

Totuşi, uneori mi se pare că nu este un creştin adevărat şi aceasta mă descurajează. Mă îngrozeşte gândul că aş putea fi înşelată. Pot să-l cred pe cuvânt sau nu?

Nu toţi cei ce spun că sunt creştini sunt şi în realitate aşa.

Tu-mi scri că el nu-ţi spune întotdeauna adevărul. Nu ţi-a trecut niciodată prin minte că s-ar putea să te mintă tocmai atunci când se declară creştin?

Cinstea şi onestitatea sunt bazele conduitei creştine. Odată.

Domnul Iisus a spus: „Eu sunt Calea, Adevărul şi Viaţa" (Ioan 14: 6;

18: 37). Adevărul este întotdeauna acelaşi. Dacă tânărul de care-mi vorbeşti te-a minţit o singură dată, atunci el te poate minţi oricând şi despre orice.

„Minciuna este un prost tovarăş de drum". Nu te însoţi cu oricine.

Logodnicul meu este de o altă religie. Acum, când ne facem planuri serioase de viitor, întâmpinăm, pentru prima dată, obstacole serioase. Trebuie să continuăm făurirea planurilor, chiar dacă în domeniul religiei nu ne putem pune de acord, său este mai bine să o lăsăm baltă?

Ar fi preferabil să vă rezolvaţi problemele legate de religie înaintea căsătoriei, chiar dacă pentru aceasta va trebui să mai aşteptaţi puţin cu cununia.

Cu siguranţă că familiile voastre au aşteptat până în ultima clipă, sperând că între voi nu va fi ceva serios şi durabil. Acum aţi intrat într-o criză şi sunteţi pentru prima dată conştienţi de existenţa unui conflict de idealuri pe care nu ştiţi cum să-l rezolvaţi.

Se vor găsi destui care să vă sfătuiască să fiţi de acord cu un

…dezacord în problema religiei. Eu vreau să vă spun că aşa ceva nu există! Pentru a avea o viaţă liniştită şi fericită este imperios necesar să existe şi o unitate a credinţei.

Creştinul este „un îndrăgostit de Iisus Christos" şi toate celelalte iubiri trebuie subordonate acestei relaţii. Un creştin crede în implicarea lui Dumnezeu în viaţa lui de fiecare zi.

Credinţa este mai mult decât un asentiment intelectual; este un angajament existenţial!

Dacă nu ajungeţi la un acord total în subiectul religiei, sfatul meu este să renunţaţi la planurile pe care vi le-aţi făcut împreună.

Întrebării: „Merg oare doi oameni împreună, fără să fie învoiţi?", trebuie să i se răspundă întotdeauna cu un categoric: „Nu!"

Logodnica mea nu vrea să fixăm data căsătoriei, mai înainte de a hotărî în ce religie ne vom creşte copiii. Ea vrea să mă facă să semnez nişte hârtii care să-i dea dreptul apoi să crească copiii în confesiunea ei. Sunt astfel de hârtii legale?

Nu, asemenea contracte nu au nicio valoare în faţa legii, dar semnarea lor vă angajează din punct de vedere moral să le respectaţi. A nu respecta o promisiune dată este sinonim cu înşelăciunea.

Logodnica ta dă dovadă de convingeri religioase ferme şi de credinţa adevărată. Cât eşti tu de convins de crezul grupării din care faci parte?

Foarte ades se întâmplă că, aceia care au o atitudine indiferenţă faţă de Biserică, se trezesc angajaţi în legături care le creează, mai devreme sau mai târziu, necazuri şi greutăţi.

Este mai bine să-ţi dai seama, încă de pe acum, că o căsătorie care nu porneşte de la un acord deplin în acest domeniu, va avea foarte puţine şanse să producă o fericire durabilă.

Un mariaj reuşit nu se clădeşte numai pe un elan sentimental de moment, ci pe respect, consens şi acceptare reciprocă.

Iubesc foarte mult o fată care lucrează în acelaşi birou cu mine. Ne-am plimbat de câteva ori împreună şi cred că şi ea mă iubeşte. Nu sunt totuşi sigur că ceea ce simt eu pentru ea este „adevărata iubire". Există vreun mijloc prin care m-aş putea verifica? Puteţi să mă ajutaţi în această problemă?

Concepţia generală, conform căreia dragostea este un sentiment dulceag şi vaporos, care nu trebuie şi nici nu poate fi analizat, este foarte periculoasă şi foarte dăunătoare în acelaşi timp.

Ar fi foarte bine că toţi tinerii să fie mai prudenţi din acest punct de vedere. Statisticile arată că una din patru căsnicii sfârşeşte prin divorţ şi este bine cunoscut că o persoană divorţată are foarte puţine şanse să mai găsească fericirea într-o căsătorie ulterioară. Primul sfat pe care ţi-l dau este să te asiguri că aveţi o credinţă comună, solidă, în Iisus Christos.

Neînţelegerile religioase se număra printre cele mai stânjenitoare probleme care apar de obicei după căsătorie, mai ales atunci când apăr copiii.

Va mai recomand să verificaţi dacă aveţi puncte de vedere comune în cele mai multe probleme ale existenţei. Gusturile voastre, prietenii voştri, distracţiile şi educaţia asemănătoare vor cimenta şi mai mult căminul vostru.

În sfârşit, vă sfătuiesc să cercetaţi ceea ce spune Biblia despre căsătorie. Dacă nu vei întemeia o familie bazată pe aceste principii, riscurile sunt foarte mari. Dacă însă vă veţi conforma

Bibliei, căsătoria vă va fi o bucurie, iar căminul va fi „mai dulce din an în an", chiar dacă nivelul sentimentelor nu este la început „incandescent".

Nu te baza prea mult pe sentimente. Ca şi în orice alt sector al vieţii, ele ne pot înşela şi în problema căsătoriei.

Părinţii mei sunt divorţaţi. Sunt destul de mare pentru că această situaţie să nu mai constituie pentru mine un handicap.

Problema mea este că m-am îndrăgostit de o fată care vine şi ea dintr-o familie ruinată prin divorţ. Nu credeţi că această situaţie poate influenţa în mod nefast fericirea noastră?

Dimpotrivă! Eu cred că tocmai pentru că aţi gustat din cupa amară a divorţului aveţi o şansă excelenţa să închegaţi o familie trainică şi fericită. Amândoi aţi resimţit, pe propria piele, urmările crude ale dezmembrării familiei, aşa că sunteţi avertizaţi şi vă daţi seama că vă trebuie o temelie trainică pe care să puteţi clădi un cămin durabil. Greşelile părinţilor voştri vă îndeamnă acum la prudenţă.

Te sfătuiesc să fiţi sinceri şi deschişi în toate privinţele, atunci când veţi sta împreună şi vă veţi face planuri de viitor.

Faceţi aşa că nicio neînţelegere să nu apară prea târziu.

Fiţi foarte atenţi să nu vă bazaţi iubirea pe o „compătimire reciprocă". Fiţi pozitivi şi clădiţi pe respect şi pe admiraţie.

Mila este un foarte prost liant în căsătorie şi nu rezistă valurilor acide ale vieţii.

Într-un mod foarte serios, în făurirea planurilor voastre, trebuie să ţineţi seama de persoana Domnului Iisus Christos. Cu toate că unele familii mărturisesc că au cunoscut fericirea şi fără El, fiţi siguri că în familiile în care El nu este primit şi onorat va lipsi întotdeauna ceva esenţial, atât pentru timp, cât şi pentru eternitate.

Rugaţi-vă împreună, mărturisiţi-vă greşelile unul altuia şi rugaţi-vă unul pentru altul. Vă veţi cimenta astfel temelia căminului, iar prezenţa Domnului Iisus Christos vă va aduce fericirea şi binecuvântarea în familia voastră.

Am fost crescută într-o familie înstărită şi într-un oraş mare. Tânărul de care mă simt ataşată acum locuieşte însă la ţară, la o fermă. Mă tem că n-am să reuşesc să fiu o soţie bună pentru un agricultor. Nu ştiu aproape nimic care să-mi folosească pentru o astfel de viaţă. Mă tem că nu-mi va plăcea să trăiesc într-o casă de la ţară, înconjurată doar de câmpuri nesfârşite.

Este foarte bine că, înainte de a lua o decizie definitivă, priveşti această problemă sub toate aspectele ei.

Dragostea este, înainte de toate, un elan al inimii, dar trebuie să

nu uităm să ne folosim şi capul atunci când ne îndrăgostim.

Mulţi tineri nu-şi dau seama cât îi va costa părăsirea casei, a părinţilor şi a anturajului în care au trăit, pentru a se duce să se stabilească într-un colţ îndepărtat şi poate în condiţii dificile. Din această cauză, după cununie, ei încep imediat să se dezumfle, se plâng de noile condiţii, fac reproşuri şi devin isterici. O astfel de atitudine poate distruge foarte uşor fericirea unei familii.

Se poate însă şi altfel.

Este realmente minunat să vezi cum doi tineri, proveniţi din medii sociale diferite, se pot iubi într-un mod aşa de adevărat şi de profund, încât le este foarte uşor să trăiască împreună. Se simt bine unul cu celălalt şi pot să muncească unul pentru altul.

Dacă-l iubeşti cu adevărat pe băiatul de care spui, fii sigură că ai cele mai mari şanse din lume să ajungi cea mai fericită soţie din lume şi cea mai pricepută… ţărăncuţa din câte există.

Dragostea îţi va fi cel mai desăvârşit dascăl şi ea va şti să te înveţe tot ce va trebui să faci.

Absenţa familiei îţi va deschide orizonturi mai largi şi perspective cu totul noi în ceea ce priveşte atitudinea faţă de noii tăi vecini.

Hotărăşte-te în inima ta să-i aparţii în întregime „lui" şi numai lui şi nu lasa să treacă mult timp până ce vei ajunge în casa lui şi… a ta.

Dacă şi unul şi celălalt îl aveţi pe Christos în viaţa voastră, fericirea vă este garantată, indiferent de condiţiile prin care veţi trece.

Tânără, despre care vreau să vă vorbesc acum, provine dintr-o familie foarte înstărită. Mi-a spus că mă iubeşte şi eu de asemenea o iubesc. Amândoi ne temem însă, că nu cumva, diferenţele sociale, care există între noi, să ne producă mai târziu necazuri. Puteţi să ne daţi un sfat?

În civilizaţia de astăzi nu se mai poate vorbi despre „clase sociale". Totuşi, ar fi foarte neplăcut să te căsătoreşti cu o partenera care să nu-ţi fie potrivită.

Catastrofa cea mare ar fi însă să te căsătoreşti cu cineva care nu te-ar înţelege şi nu ţi-ar împărtăşi convingerile religioase.

Ca să fii sigur că alegerea ta este bună, trebuie că, încă de pe

acum, să ai multe lucruri în comun cu viitoarea ta soţie. Numai atunci, unirea voastră va fi fructuoasă şi va depăşi stadiul acordului fizic.

Dacă sunteţi în posesia acestor elemente, diferenţele sociale vor fi fără importanţă şi nu vor constitui bariere în stare să vă despartă.

Stai de vorbă cu prietena ta despre toate acestea şi asigură-te că nu există niciun sector în viaţa voastră în care prezenta celuilalt să fie interzisă. Dacă puteţi munci împreună, dacă vă puteţi distra împreună şi mai ales, dacă vă puteţi ruga împreună, unirea voastră este realizabilă. Întrebarea pe care o pune mereu

Biblia este următoarea: „Merg oare doi oameni împreună fără să fie învoiţi?”

Sunt îndrăgostit de o fată foarte frumoasă. Nu i se poate reproşa nimic nici din punct de vedere moral. În societate, ea este întotdeauna o prezenţă plăcută şi atractivă. Când îi vorbesc însă despre religie îşi iese imediat din fire şi atunci apar neînţelegerile. Oare două persoane care se iubesc nu trebuie să discute şi acest subiect pentru a fi siguri că vor fi fericiţi împreună?

Ba da. Eu cred că relaţiile voastre cu Dumnezeu trebuie discutate foarte serios, mai înainte de a vă gândi să întemeiaţi o familie.

Credinţă sau, dimpotrivă, necredinţa unei persoane este fondul profund din care izvorăşte personalitatea şi conduita ei în toate celelalte domenii de activitate.

Am convingerea că, undeva în viaţa persoanei de care te-ai îndrăgostit, există ceva foarte ruşinos, ceva ce iese mereu la lumina, atunci când tu o pui în faţa valorilor absolute. Altfel, ea nu ar evita să discute, chiar inutil, acest important subiect.

Cred că îţi dai seama că toată această situaţie constituie deja o barieră între voi. Faceţi ca aceasta barieră să dispară.

Sutele de scrisori pe care le primesc îmi demonstrează că, fără un acord comun în problemele religioase, un cuplu are puţine şanse să ajungă la fericirea mult dorită. Ai dreptul şi obligaţia să provoci o discuţie deschisă şi să te convingi că nu „te înjugi la un jug nepotrivit”. Altfel, rupe orice relaţie cu fata aceasta, oricât de frumoasă şi plăcută i-ar fi compania.

Sunt îndrăgostită de un tânăr care este cu trei ani mai mic decât mine. El nu ştie câţi ani am şi mă tem să i-o spun. Ce trebuie să fac?

Nu există niciun motiv onorabil pentru care această diferenţă de vârsta să întunece fericirea voastră conjugală. De fapt, statisticile arată că femeile trăiesc în medie cu şapte ani mai mult decât soţii lor. Numai tradiţia spune că femeile trebuie să fie mai tinere decât bărbaţii lor. Se cunosc însă destule perechi fericite în care soţia este mai în vârstă decât soţul ei.

În primul rând, nu trebuie să-i ascunzi prietenului tău vârstă, chiar cu riscul de a zdruncina puţin liniştea prieteniei voastre.

La o iubire profundă nu se poate ajunge decât printr-o sinceritate totală.

Apoi, trebuie ca şi unul şi celălalt să vă daţi seama că dragostea este mult mai mult decât o atracţie fizică. Dacă te preocupă aşa de mult problema vârstei, este semn că atracţia fizică este preponderenţă în relaţia voastră. Trebuie să înveţi că ceea ce dă unitate şi durabilitate familiei este starea spirituală. Îmi fac datoria să-ţi spun că aceasta potrivire este direct legată de problema religiei. De asemenea, trebuie să aveţi interese comune şi scopuri identice în problemele serioase ale vieţii, ca şi în petrecerea timpului liber. Trebuie să aveţi aceiaşi prieteni şi o educaţie cât de cât asemănătoare.

Mai mult ca orice însă, trebuie să aveţi unitate în Christos.

Capitolul 2
Atunci când apar greutăţile...

După numai două luni de la cununie, noi suntem mai înstrăinaţi unul de celălalt ca oricând. Am ajuns să credem că ar fi fost mai bine să nu ne fi întâlnit niciodată. Puteţi oare să ne explicaţi ce s-a întâmplat? Cum de am ajuns într-o asemenea stare, căci la început ne-am iubit cu adevărat „nebuneşte”?

Dacă dragostea voastră a fost vreodată reală, aveţi toate şansele să vă bucuraţi şi în continuare de ea.

Cred că, momentan, parcurgeţi o perioadă numită „criză de adaptare". Acest timp este o mare încercare a „calităţii" iubirii celor doi parteneri. Aţi intrat într-o realitate nouă, dar este, într-un fel, firesc să vă fie greu să renunţaţi la modul de viaţă cu care v-aţi obişnuit înainte de căsătorie.

Trebuie să priviţi drept în faţa situaţia şi să vă daţi seama că şi unul şi celălalt trebuie să cedaţi în multe probleme şi să acceptaţi a face cutare sau cutare lucru. Timpul va rezolva cea mai mare parte a acestor probleme.

Există însă o metodă care ar putea scurta enorm timpul de acomodare. Atunci când doi se ceartă… intervenţia unui al treilea poate rezolva situaţia. Voi aveţi conflicte de ordin spiritual. Singurul care poate să vă ajute în acest domeniu este

Domnul Iisus Christos. El poate să vindece atmosfera căminului vostru, schimbându-vă pe fiecare dintre voi. Veţi ajunge atunci să nu mai trăiţi fiecare pentru sine, ci să începeţi să vă armonizaţi trăind pentru El. În acest mod se va crea o nouă legătură între voi. Cine se pune pe sine sau pe partenerul de viaţă în centrul tuturor atenţiilor, va ajunge la faliment şi ruină. Dimpotrivă, cine „caută mai întâi Împărăţia lui Dumnezeu şi neprihănirea Lui".

va primi toate celelalte lucruri „pe deasupra".

Suntem căsătoriţi de ceva mai mult de un an. Până în ziua în care am devenit creştină ne-am înţeles foarte bine, dar, de când

L-am primit pe Domnul, ne certăm aproape tot timpul. Sunt pe cale de a-mi părăsi soţul; totuşi, vă cer şi dumneavoastră părerea.

Apostolul Petru are ceva să îţi spună în această problemă:

„Nevestelor fiţi şi voi supuse bărbaţilor voştri, pentru că, dacă unii nu ascultă Cuvântul să fie câştigaţi fără Cuvânt prin purtarea nevestelor lor". (1 Petru 3: 1)

Sarcina ta nu este uşoară, pentru că asupra ta apasa responsabilitatea trăirii unei vieţi de adevărata mărturie creştină care să contribuie la mântuirea soţului tău. Nu vei atinge însă niciodată acest scop sâcâindu-ţi mereu soţul şi hartuindu-l, ci manifestând faţă de el un duh de blândeţe şi de supunere pe care, din păcate, el nu l-a văzut până acum la tine.

Ori de câte ori numai unul dintre soţi este creştin, el trebuie să se aştepte ca celălalt să-l batjocorească şi să-l ridiculizeze, totuşi reţine

cuvintele următoare: nimeni nu-l poate câştiga mai uşor pe soţul tău ca tine însăţi. şi dacă tu nu vei reuşi, probabil că nimeni altcineva nu va reuşi vreodată.

Noi suntem căsătoriţi de patru ani. La puţin timp după căsătoria noastră, toată iubirea s-a evaporat. Cum am putea regăsi afecţiunea pe care am pierdut-o şi ce trebuie să facem?

Pentru că o căsătorie să fie reuşită, este nevoie de un efort continuu din partea ambilor soţi. Femeia pe care o găseşti acum în casa ta ori de câte ori te întorci de la slujba este o persoană foarte diferită de tânără cu ochii strălucitori căreia îi făceai altă dată curte. Faţa ei este mult mai obosită, iar mâinile ei păstrează încă urmele muncii de fiecare zi. Dar nici tu nu mai eşti acelaşi. De ce n-ai recunoaşte că semeni din ce în ce mai puţin cu „Don Juan"-ul de altă dată!

Astăzi nu va mai priviţi unul pe celălalt prin prisma romantică a „Marii iubiri", ci sub lumina liniştită a realităţii. Totuşi, nu este obligatoriu ca să vă împotmoliţi în această situaţie.

Căsătoria voastră poate ieşi din impas, dacă fiecare dintre voi este dispus să facă un mic efort.

Gândeşte-te că femeia care te-a acceptat cu toate defectele pe care le ai şi care s-a obligat să fie alături de tine la bine şi la rău, în sănătate, dar şi în boală, are tot dreptul la respectul tău şi chiar la iubirea ta. Curtea pe care i-ai făcut-o altă dată soţiei tale nu a fost decât un preludiu al căsătoriei. Ştiu că toţi avem nostalgia logodnei, dar niciunul dintre noi nu se mai poate întoarce la vremea aceea.

Ceea ce trebuie să înţelegeţi fiecare din voi este că iubirea trebuie să se maturizeze şi să crească odată cu fiecare an din viaţa. Copilăria şi logodna vor rămâne mereu paradisurile în care nu ne mai putem întoarce. Nu deplânge timpul când o aşteptai în stradă. Acum sunteţi împreună în casă!

Dacă ai fi dispus să depui acum măcar o fărâmă din efortul pe care îl depuneai altă dată pentru a-ţi cuceri soţia, ai rămâne uimit de rezultate.

„O floare, după zece ani de căsnicie, face mai mult decât un buchet întreg din timpul logodnei".

Căsătoria noastră a fost hotărâtă de părinţii noştri, pe când noi nu aveam decât câţiva anişori. Acum ne înţelegem binişor, dar există

un vierme care ne roade fericirea. Ne întrebam mereu, dacă nu cumva ar fi fost mult mai bine să ne fi putut alege singuri tovarăşul de viaţă. Greşim dacă ne vom despărţi?

Tot ce înţeleg este că singurul lucru pe care îl regretaţi este faptul că nu aţi avut posibilitatea să alegeţi voi înşivă.

Scrisoarea pe care mi-aţi trimis-o nu mă lasa să cred că nu va iubiţi. Acum, când sunteţi deja împreună de atâta timp şi după ce aţi depăşit perioadă dificilă a adaptării, eu cred că şansele cele mai mari pentru trăirea fericirii sunt legate mai mult de acceptarea faptului în sine, decât de umblarea după alte combinaţii posibile.

Nu vă lăsaţi târâţi de ispitele fanteziei şi nu lăsaţi imaginaţia să vă distrugă fericirea. „Cum ar fi fost, dacă nu ar fi fost aşa?" este o întrebare firească, dar este bine să vă daţi seama că aţi fi putut ajunge şi mult mai rău decât sunteţi acuma.

Bineînţeles că nu sunt de acord cu faptul că alţii au hotărât pentru voi şi că aţi fost obligaţi să acceptaţi hotărârea lor, dar acum, când nu mai puteţi schimba cu nimic trecutul, de ce nu vă daţi toată osteneală ca să vă clădiţi un prezent şi un viitor fericit, care depinde numai şi numai de voi?

În timpurile pe care le trăim, se dă o importanţa exagerată laturii sentimentale a căsătoriei şi se trece prea uşor peste latura ei practică. Dacă va respectaţi unul pe celălalt, dacă aveţi scopuri şi idealuri comune şi dacă-i daţi unirii voastre un caracter creştin şi un fundament preponderent spiritual, puteţi ajunge să aveţi mai multă fericire decât imensa majoritate a oamenilor. Lăsaţi-L pe Christos să ocupe primul loc în viaţă fiecăruia dintre voi.

Am avut certuri violente cu soţia mea în privinţa copiilor. Avem trei copii drăgălaşi şi eu aş dori să-l avem cât mai curând şi pe al patrulea. Soţia mea nu este de acord şi pretinde să mai aşteptăm. Ce mă sfătuiţi să fac?

Atâta timp cât femeia este cea care poartă greul întregului proces, este de la sine înţeles că femeia are dreptul să hotărască când vrea să poarte o sarcină şi să aducă pe lume un copil. În ciuda greutăţilor, maternitatea poate fi o experienţă înălţătoare.

Cu ce condiţie? Cu condiţia ca mama să-şi dorească acel copil din toată inima. Nicio femeie nu ar trebui să fie forţată să treacă prin „durerile naşterii", fără să fie pregătită pentru aceasta.

Părerea mea este că tu gândeşti greşit. Nu este bine să-ţi impui voinţa cu forţa. Ce rost au certurile violente? Simpla lor prezenţa arată că nu eşti un tată capabil să asigure o atmosferă spirituală în cămin. Te sfătuiesc să cauţi să te apropii mai mult de Domnul şi să instaurezi în familia ta o viaţă de bucurie şi biruinţa. Căutaţi să citiţi împreună Biblia şi să vă rugaţi împreună.

Du-te cât mai repede la soţia ta şi cere-i iertare. Sunt sigur că o vei căpăta, dacă o vei cere din toată inima. Fii un tată exemplar pentru cei trei copii pe care îi ai, dă-ţi silinţa să fii un soţ atent şi iubitor şi… restul va veni de la sine.

Soţia mea aşteaptă să nască primul nostru copil şi atitudinea ei faţă de mine s-a schimbat aşa de mult, că nu o mai recunosc.

Câteodată mi se pare că mă urăşte şi asta îmi rupe inima. Ce pot să fac?

Părerea mea este că va trebui să staţi împreună de vorbă cu medicul şi el vă va da câteva sfaturi competente. Mi s-a spus că astfel de schimbări de comportament se produc uneori, dar că, de obicei, ele dispar după naşterea copilului.

În orice caz, să ştii că soţia ta are nevoie mai mult ca oricând de dragostea pe care i-o porţi. Poate că îi va fi greu să-ţi răspundă acum cu aceeaşi iubire, dar va şti cu siguranţă să aprecieze grija şi atenţia cu care o înconjori.

Presupun că sunteţi creştini. În acest caz, vă sfătuiesc să folosiţi şi prilejul acesta pentru a căuta să vă apropiaţi şi mai mult de Dumnezeu. Mulţumiţi-l în fiecare zi pentru sufletul pe care vi l-a încredinţat să-l creşte-ţi împreună şi cereţi-l

călăuzire pentru viaţa de fiecare zi.

Dă-mi voie să-ţi spun că niciun cuplu nu scapă de greutăţile adaptării şi de crizele de personalitate. Aceste greutăţi pot fi însă foarte bine depăşite printr-o manifestare mutuală a dragostei şi a respectului pe care orice creştin trebuie să-l aibă pentru ceilalţi oameni.

Nimic nu este mai folositor pentru echilibrul unui cămin ca şi altarul familiei, timpul acela în care tu şi soţia ta staţi împreună şi citiţi un pasaj din Biblie, pentru ca apoi să vă rugaţi.

Mai multe seri pe săptămână, soţul meu vine acasă tot după

miezul nopţii. Totuşi îl mai iubesc şi nu vreau să divorţez. Ce trebuie să fac?

Spune-i soţului tău că îl iubeşti şi încearcă să-i arăţi asta prin tot ceea ce faci. Nu-l întâmpină cu reproşuri şi cu mânie.

Aşteptându-l să vină, asigură-te că totul este frumos aşezat în jur. Fii foarte atentă la aspectul tău exterior, dându-ţi cel puţin tot atâta osteneală ca să arăţi bine ca şi pe vremea când îţi făcea el curte.

Nu-ţi lăsa imaginaţia să inventeze cine ştie ce fapte urâte pe care le-ar face el, ci întreabă-l liniştit şi deschis ce-l reţine aşa târziu departe de casă. Dacă este vorba de distracţii, aranjaţi în aşa fel încât să ieşiţi împreună de câteva ori. Poate că va trebui să-l faci să înţeleagă că trebuie să-ţi rămână credincios, dacă vrea că mariajul vostru să dureze. Înainte de toate însă, fă tot ce poţi pentru a reaprinde dragostea care v-a unit. Nu cumva l-aţi dat uitării amândoi pe Dumnezeu?

O căsătorie nu se sfarma de valurile vieţii, atunci când soţul şi soţia sunt siguri că Domnul Iisus se afla în corabia lor.

Pentru fiecare zi, puneţi deoparte un timp pentru a vă ruga împreună. Multe cămine au fost salvate prin această metodă. Al vostru poate fi unul dintre ele.

Dacă şi unul şi celălalt îl iubiţi pe Dumnezeu şi dacă vă predaţi vieţile în mâinile Lui, prăpastia care va separa acum va fi umplută de prezenţa Lui.

M-am căsătorit cu un bărbat remarcabil din toate punctele de vedere. Cu toate că-l respect foarte mult, de curând, m-am îndrăgostit nebuneşte de un alt bărbat. Acest nou prieten îmi acordă toată atenţia pe care mi-o doresc, în timp ce soţul meu aproape că a uitat de mine. Simt că îmi este imposibil să mă mai despart de omul pe care-l iubesc acum, dar nu ştiu cum să i-o spun soţului meu. Ce trebuie să fac?

N-ai nevoie să mă întrebi nimic! Tu singură ştii prea bine ce ai de făcut.

Tu spui că te-ai îndrăgostit „nebuneşte” şi Biblia spune că rătăcirea ta este curată nebunie! Cred şi eu că este foarte uşor pentru un prieten să-ţi acorde toată atenţia, atâta timp cât nu eşti pentru el decât obiectul unor favoruri trecătoare, ce nu implică responsabilitatea căsătoriei.

Dacă-l mai consideri încă pe soţul tău o persoană onorabilă şi-l

mai respecţi, este semn că tocmai seriozitatea lui te atrage.

Trebuie să-ţi spun că te joci cu focul şi eşti în situaţia ridicolă a femeii mature care se complace să joace rolul unui copil alintat şi al unei îndrăgostite de vârsta liceului.

Îmi scrii că soţul tău nu este prea atent cu tine. Ar trebui să consideri această atitudine drept un compliment care arată încrederea de care te bucuri în ochii lui.

Fireşte, o femeie este o fire mult mai sentimentală decât un bărbat, dar nu ai nicio garanţie că, pe viitor, vei avea mai multă atenţie din partea actualului tău prieten. Probabil că nici nu-l vei respecta la fel de mult ca pe soţul tău de azi.

Urmează sfatul pe care ţi-l dă Biblia. Fii mai supusă şi mai credincioasă soţului tău actual şi-l vei regăsi atunci mult mai afectuos decât poţi bănui acum.

Dragostea pe care tu o nutreşti pentru omul acela este în ochii lui Dumnezeu un păcat. Mărturiseşte-l ca atare într-o rugăciune sinceră de pocăinţă. Roagă-L pe Dumnezeu ca să folosească şi această experienţă spre sfinţirea ta şi spre întărirea căminului tău.

„Nu da vrabia din mână pe cioară de pe gard", altfel rişti să semeni vânt şi să ajungi curând să seceri furtuna.

Sunt creştină, dar soţul meu încă nu este. A ajuns să mi se pară extrem de pretenţios şi ne este din ce în ce mai greu să ne suportăm unul pe celălalt. Cât trebuie să mai îndur, înainte de a putea să-l părăsesc?

Îmi este imposibil să-ţi răspund la întrebare, mai înainte de a şti care sunt motivele pentru care vă certaţi. Eu cred că un creştin adevărat trebuie să manifeste întotdeauna o răbdare şi o blândeţe cu totul şi cu totul ieşite din comun. În ce te priveşte, tu trebuie să cauţi să-i fii supusă bărbatului tău şi, pe cât posibil, să eviţi orice conflict. Numai făcând aşa poţi nădăjdui că se va întoarce şi el într-o zi la Christos.

A te agăţa mereu de drepturile şi dreptatea ta este o tactică bună pentru cel ce vrea să ajungă la tribunal, nu pentru cel ce vrea să conviețuiască pe o durată îndelungată cu cineva.

Eu înţeleg că eşti nerăbdătoare să-ţi vezi soţul convertit şi că n-ai vrea să te desparţi de el. De altfel, aceasta este singură optică sănătoasă pentru o creştină adevărată. Nu-ţi pierde răbdarea. Căută să

înţelegi că toate defectele soţului tău sunt efectele stăpânirii pe care o exercita păcatul în viaţa lui.

Roagă-te intens pentru salvarea lui. Biblia ne spune că: „Dacă este cineva în Christos este o făptură nouă" (2 Cor. 5: 17).

Până de curând, am fost convins că am o soţie fidelă. Săptămâna trecută însă, în urma unei pocăinţe adânci prin care a trecut, ea mi-a mărturisit o legătură mai veche pe care a avut-o cu un alt bărbat. Ce să fac? Mai pot să continui viaţa conjugală?

Este normal şi bine că amândoi soţii să-şi respecte întocmai promisiunile pe care şi le-au făcut unul altuia la cununie şi să-şi rămână credincioşi unul altuia pe toată durata vieţii.

Aceasta dă trăinicie căminului.

Pe de altă parte, aş putea să-ţi atrag atenţia că abia acum soţia ta este o femeie pocăită cu adevărat şi, dacă pocăinţa ei a fost veritabilă, ea este o femeie complet schimbată!

Pocăinţa este o lucrare a lui Dumnezeu. Cel el ce o trăieşte, ajunge să fie „o făptură nouă" în ochii lui Dumnezeu. Trebuie că şi tu să-ţi însuşeşti acest punct de vedere. Soţia ta nu mai este astăzi femeia care ţi-a fost altă dată necredincioasă, şi ar fi neînţelept să părăseşti o femeie care a trăit o astfel de transformare.

Sfatul meu este să căutaţi împreună să reîncepeţi totul de la zero. Este timpul şi ocazia să vă faceţi alte promisiuni şi un nou legământ al familiei. Biblia spune: „Dacă este cineva în Christos este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus; iată că toate lucrurile s-au făcut noi".

Am fost divorţată şi m-am recăsătorit acum câţiva ani cu un om foarte echilibrat, pe care îl iubesc şi acuma foarte mult. După recăsătorire m-am integrat într-o Biserică şi mă străduiesc să duc ceea ce eu cred că este o viaţă creştină adevărată. Nu sunt sigură însă că Dumnezeu vrea să-mi ierte trecutul greşit. Am multe remuşcări şi, deşi m-am rugat şi l-am cerut să-mi arate ce trebuie să fac, nu am primit niciun răspuns de la Domnul. Vreţi să-mi spuneţi dumneavoastră ce trebuie să fac?

Eşti şi tu una din nenumăratele victime ale divorţului. Trebuie să ştii însă că în viaţă, spre deosebire de matematică, minus şi cu minus nu dau plus. O a doua despărţire nu ar face altceva decât să-ţi complice şi mai mult situaţia.

Tu spui că te temi că Dumnezeu nu te-a iertat, dar să ştii că

Biblia nu-ţi da dreptate. Ea ne spune că Dumnezeu ne iartă de orice păcat de care ne pocăim cu adevărat.

Tu eşti prea preocupată de trecut. Eu te sfătuiesc să recuperezi tot timpul pierdut şi toate ocaziile risipite în păcat, căutând să-ţi făureşti un viitor de care să fii fericită.

Biblia spune: „Uitând ce este în urma mea şi aruncându-mă spre ce este înainte, alerg spre ţintă, pentru premiul chemării cereşti a lui Dumnezeu, în Christos Iisus" (Filip. 3: 13, 14). Satan vrea să te facă să te uiţi doar spre trecutul întunecat şi să-ţi pierzi bucuria mântuirii, dar Dumnezeu vrea să priveşti înainte spre un viitor luminos de slujire şi împlinire personală. Lasă credinţa şi viitorul să-ţi învingă trecutul regretabil.

După căsătorie, este necesar să-i mărturiseşti soţului toate amănuntele unei vieţi trăite în păcat? Dacă da, trebuie că această mărturisire să cuprindă şi numele celor cu care am păcătuit?

Este foarte regretabil că uneori o căsătorie se clădeşte pe fondul unor amintiri sordide de greşeli făptuite în trecut de unul dintre soţi. Ce bine ar fi dacă tinerii de azi şi-ar da seama că fericirea unei căsnicii nu depinde numai de prezent, ci şi de trecut! Poată că atunci ar fi mai reţinuţi, mai cuminţi, şi ar învaţă să-şi clădească viitorul „trecut" evitând relaţiile intime cu persoane cu care nu sunt siguri că se vor căsători.

Regretul te poate înţelepţi, dar nu poate şterge gustul amar al trecutului. Multe familii au fost zdruncinate de păcatele trecutului, nemărturisite, dar descoperite accidental.

În ceea ce te priveşte, eu nu sunt de părere că mărturisirea păcatelor săvârşite înainte de căsătorie este întotdeauna cea mai bună soluţie. Este o probă de foc şi multe familii au fost „arse".

şi dezbinate de asemenea mărturisiri.

Esenţial este să-l mărturiseşti lui Dumnezeu toate greşelile trecutului şi să te hotărăşti să-ţi respecţi de acum înainte legământul făcut la cununie.

Căută să compensezi un trecut ratat printr-un prezent ireproşabil.

Biblia spune: „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios şi drept ca să ne ierte păcatele şi să ne curatească de orice nelegiuire".

Din cauza afacerilor, soţul meu lipseşte de acasă cea mai mare parte a timpului. Mă sfătuiţi să-mi aranjez o viaţă în care fericirea mea să nu atârne de el? În această situaţie, am voie să întreţin prietenii cu alţi bărbaţi?

Când v-aţi legat prin căsătorie, i-ai promis soţului tău că-i vei rămâne credincioasă, indiferent de condiţii. Se pare că acum ai ajuns să regreţi legământul pe care l-ai făcut.

Este uimitor să vezi cât de mult poate schimba optică creştină aspectul unor astfel de situaţii.

Pentru un creştin, căsătoria este o unire prin care nu două, ci trei persoane se unesc şi devin „una". Aceste trei persoane sunt:

soţul, soţia şi Iisus Christos. Cei doi soţi Îi aparţin, în primul rând, lui Iisus Christos şi numai după aceea îşi aparţin unul altuia. Aceste relaţii sunt singurele în stare să asigure fericirea în familie.

Din păcate, se pare că, până acum, fericirea ta a depins numai de soţul tău. În lipsa lui, te gândeşti acum să găseşti un altul care să-i ţină locul. Te asigur însă că toate acestea nu-ţi vor aduce decât necazuri.

Te sfătuiesc să nu-L mai ignori pe Domnul Iisus Christos. Caută să-L faci părtaş vieţii tale şi construieşte-ţi împreună cu El proiectele de viitor. Biblia spune: „Domnul să-ţi fie desfătarea şi El îţi va da tot ce-ţi doreşte inima" (Ps. 37: 4).

şi încă ceva: dacă ai cunoscut mai dinainte meseria actualului tău soţ şi dacă ai făcut totuşi pasul cununiei, a venit vremea acum să-ţi pui dragostea şi credincioşia la încercare. Mitologia greacă povesteşte despre Penelopa, o soţie care a rezistat tuturor presiunilor rudeniilor de a o recăsători, nădăjduind până la capăt că soţul ei, Ulise, se va întoarce, într-un târziu, viu de pe câmpul de luptă.

Ai stat de vorbă vreodată cu soţul tău despre această problemă?

Eu vă sugerez trei lucruri:

— Vorbeşte mai întâi deschis cu soţul tău despre impasul în care te afli.

— Rugaţi-vă amândoi împreună şi cereţi Domnului o rezolvare fericită. Nici nu-ţi închipui ce putere mare are rugăciunea sinceră!

— În sfârşit, este cazul să-ţi dai seama că dorinţa ta de a întreţine în absenţa soţului tău o relaţie de prietenie cu o altă persoană de sex opus nu se va putea lipsi de o oarecare doză de intimitate ale cărei efecte nedorite nici nu le poţi bănui acum.

M-am căsătorit de curând cu o văduvă care nu conteneşte să-mi vorbească despre primul ei soţ. M-am săturat şi mă întreb dacă nu cumva am comis o teribilă greşeală, atunci când m-am căsătorit cu ea. Ce părere aveţi dumneavoastră?

Ori de câte ori un bărbat se căsătoreşte cu o femeie văduvă, el trebuie să se aştepte ca, într-o oarecare măsură, s-o audă vorbind despre fostul ei soţ. Trebuie să privim situaţia în mod realist şi să nu uităm că o dragoste din tinereţe este mult mai sentimentală decât una la maturitate. Cu siguranţă că soţia ta s-a căsătorit prima dată din dragoste şi s-a recăsătorit acum cu tine din motive de ordin practic. Aceasta nu înseamnă însă că ea nu este fericită împreună cu tine!

Ia mai degrabă aceste reminiscente sentimentale drept o aluzie la ceva ce tu nu-i oferi încă. Poate că ea îşi doreşte un sentimentalism, care deocamdată lipseşte iubirii tale. O mică atenţie, o cutie cu bomboane sau câteva flori, o vor face să înţeleagă că acum este la fel de iubita ca şi în trecut.

În lupta pe care o ai în faţă, nu zăbovi să ceri ca binecuvântarea lui Dumnezeu şi prezenţa Lui să fie în vieţile voastre.

Oare îi este îngăduit unui bărbat însurat să întreţină o prietenie clandestină cu o altă femeie, atâta timp cât nu-i este practic necredincios soţiei sale? Poate fi socotită o asemenea relaţie drept ceva nevinovat?

Nu pot decât să-mi exprim mirarea în faţa unei astfel de întrebări. Eu cred că ea izvorăşte din inima unei persoane a cărei conştiinţă este cel puţin „adormită”! Cum ar putea fi „o prietenie clandestină” un lucru „nevinovat”?

Fidelitatea faţă de soţia ta nu se limitează numai la relaţiile corporale. O prietenie secretă cu o altă femeie comporta mai multe aspecte la care trebuie să te gândeşti cu atenţie.

În primul rând, dacă ai face-o, ţi-ai înşela soţia, asupra căreia te-ai angajat să-ţi manifeşti toată dragostea şi tot ataşamentul de care eşti în stare. Promisiunea aceasta s-ar volatiliza pur şi simplu în momentul în care ai începe să fii prieten cu o altă femeie.

În acelaşi timp, ai înşela-o însă şi pe cealaltă femeie, căci, din punct de vedere moral, nu ai dreptul să-i faci parte de atenţiile pe care o asemenea prietenie le incumba. De ce să trezeşti în ea speranţe

mincinoase?

Te-ai înşela însă amarnic mai ales pe tine însuţi, căci te-ai băga într-o combinaţie care te va duce – şi asta se întâmplă foarte frecvent – la infidelitate conjugală.

În sfârşit, ai păcătui grav împotriva lui Dumnezeu. El ne-a spus că relaţiile dintre doi soţi sunt cele mai tandre din toate cele posibile şi că ele trebuie întreţinute cu toate puterile noastre lăuntrice. În loc de a face aşa, tu ai începe să duci o viaţă dublă, jucându-te cu focul.

Ceea ce începe adesea doar că o „prietenie nevinovată", poartă în sine germenele unor necazuri de nedescris pentru toţi cei intraţi într-o asemenea combinaţie. O astfel de cale duce la pierzarea veşnică a sufletului. Se spune, şi pe bună dreptate, că: „cel ce este astăzi cu o femeie şi mâine cu alta, nu face cât doi bărbaţi, ci cât… niciunul!"

Soţul meu este bolnav incurabil. Amândoi suntem relativ tineri şi mi se pare deja că, stând lângă el, trec „pe lângă".

adevăratele bucurii ale vieţii. Dumneavoastră nu credeţi că aş fi îndreptăţită să-l internez într-o clinică de specialitate?

Atunci când v-aţi căsătorit, v-aţi promis unul altuia să rămâneţi împreună până când moartea vă va despărţi. Trebuie să cauţi răspunsul la întrebarea ta pornind neapărat de la aceasta făgăduinţă.

Dacă sănătatea soţului tău are nevoie de internare într-un spital sau într-o clinică pentru îngrijire medicală eşti îndreptăţită să-l trimiţi acolo. Dar dacă el are mai multă nevoie de încurajare sufletească, aşa cum numai dragostea unei soţii credincioase i-o poate da, şi de sentimentul de siguranţă pe care numai propriul cămin i-l poate oferi, atunci va trebui să faci totul pentru că el să aibă parte de ele. Dacă nu eşti într-o criză financiară, te sfătuiesc să-i oferi ceea ce şi mie mi se pare lucrul cel mai preţios: un „la mine acasă" plin de căldură şi duioşie.

Biblia ne învaţă că Dumnezeu vrea ca bărbatul şi femeia să fie un singur trup. Consideră-l că pe o parte a trupului tău care s-ar fi îmbolnăvit. Nu te poţi separa de ea. În aceste împrejurări în care soţul tău are nevoie de tine mai mult ca oricând, fă-ţi datoria şi nu-l încredinţa unor mâini străine pentru îngrijire. Dacă ai proceda altfel, nu ai obţine decât o falsă libertate. Nu privi situaţia prea în tragic. Poţi trăi acum cea mai frumoasă şi cea mai mulţumitoare perioadă a vieţii, slujindu-l pe cel pe care-l iubeşti. Sacrificiul din dragoste este cea mai

înaltă formă a împlinirii şi, cu siguranţă, Dumnezeu nu va întârzia să te răsplătească.

Atât eu, cât şi soţul meu suntem doi oameni foarte religioşi. Cu toate acestea, o dată la două sau la trei săptămâni, soţul meu se duce să vadă un spectacol de varietăţi. El zice că nu face nimic rău asistand la astfel de spectacole. Dimpotrivă, eu cred că privind aşa ceva el săvârşeşte un păcat. Dumneavoastră ce credeţi? Problema aceasta mă tulbura foarte mult şi răpeşte toată bucuria căminului nostru.

Felul de viaţă pe care se pare că-l preţuieşte soţul tău arată că, oricât de religios ar fi, el nu este credincios învăţăturii

Cuvântului lui Dumnezeu. Biblia spune: „Îmbrăcaţi-vă în Domnul

Iisus Christos şi nu purtaţi de grija firii pământeşti pentru că să-i stârniţi poftele" (Rom. 13: 14).

Soţul tău nu va putea face faţă ispitei mult timp. Mai devreme sau mai târziu, va cădea el însuşi în păcat. Eu cred că el suferă de o deformaţie a vieţii sexuale normale.

Domnul Iisus a spus: „oricine se uită la o femeie ca s-o poftească a şi preacurvit cu ea în inima lui" (Mat. 5: 28).

Primejdia este mare, căci niciun om nu poate să-şi oprească privirea asupra spectacolelor de acest gen de senzualitate şi să trăiască în acelaşi timp o viaţă cu adevărat creştină.

M-am pocăit de curând. De atunci am căutat să fac tot ceea ce pot ca s-o aduc şi pe soţia mea la credinţă. Nu m-am ales decât cu răspunsuri pline de sarcasm. Îmi spune mereu că hotărârea mea este trecătoare şi că aş face mai bine să trăiesc eu însumi că un pocăit, decât să-i ţin ei predici. Ce trebuie să fac? Tare aş dori să trăiască şi ea ceea ce am trăit eu.

Ai perfectă dreptate să doreşti convertirea soţiei tale. Orice credincios adevărat cauta mântuirea celor ce îi sunt dragi. Cu toate acestea, ei sunt cel mai puţin ascultaţi în propriul lor cămin.

Se poate că soţia ta să fi fost foarte sinceră, atunci când ţi-a spus că ea crede că nu este vorba decât de o hotărâre trecătoare.

Ai ocazia să o contrazici. De fapt, numai atunci când ea se va convinge, din viaţa ta de zi cu zi, că nu este vorba de o „toană".

trecătoare, ci de ceva durabil şi valoros, vor exista şanse reale că

ea să se hotărască să te urmeze în credinţa creştină. Citeşte 1 Petru 3: 1. Arată-i prin fapte ca un soţ creştin este cu mult mai de dorit decât unul necredincios. Cel care se încredinţează în mâinile Domnului Iisus îşi vede el însuşi calităţile umane dezvoltându-se peste aşteptări.

În sfârşit, roagă-te mult mai mult pentru ea. Nici nu îţi dai seama ce rezultate uimitoare are rugăciunea. Dumnezeu îţi va răspunde şi vei avea atunci bucuria de a vedea convertirea soţiei tale.

Soţul meu nu este creştin şi nu vrea să vină cu mine la Biserica. Dimpotrivă, insistă mereu că eu să mă duc cu el în fel de fel de cercuri de prieteni pe care nu le suport. A ajuns să creadă că îl refuz numai pentru faptul că nici el nu vrea să-mi facă pe plac. Ce să fac?

Dacă încerci să-l forţezi pe soţul tău să meargă la Biserică, greşeşti la fel de mult ca şi el când încearcă să te forţeze să mergi cu el şi să accepţi lucruri nepotrivite cu convingerile tale spirituale. Lucrurile acestea nu se obţin prin şantaj.

În loc să insişti mereu că el să te însoţească la Biserică, ai face mai bine să începi să aduci serviciul divin la voi acasă, trăind în supunere şi în evlavie o adevărată viaţă creştină.

Dovedeşte-i, prin fapte, că viaţa creştină este foarte atrăgătoare, infirmându-i astfel toate temerile.

Intenţiile tale bune nu-ţi dau dreptul să devii sâcâitoare.

Insistenţele tale nu trebuie să devină supărătoare, iar vorbă nu trebuie să se transforme într-o cicăleală certăreaţă. Nimeni nu a fost adus vreodată la Christos prin astfel de mijloace.

Te sfătuiesc să păstrezi convingerile pentru tine şi să începi să trăieşti cu viaţă ceea ce nu poţi spune cu vorba. Un soţ normal nu va putea rezista mult unei astfel de influenţe binefăcătoare.

Decepţia şi criză de acum sunt poate preţul pe care trebuie să-l plăteşti pentru faptul că nu te-ai căsătorit de la început cu un soţ credincios. Totuşi nu uita că: „toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce-l iubesc pe Dumnezeu" (Rom. 8: 28).

Soţul meu, care nu este creştin, se înfurie ori de câte ori eu doresc să ne rugăm în familie. Sistematic, el refuza să ia parte la rugăciune. Pot să continui să duc o viaţă de rugăciune cu copiii mei,

chiar dacă el refuza să ni se alăture sau trebuie să fac altfel?

Răspunsul meu este un DA categoric.

Cred cu convingere că, dacă rămâi credincioasă mărturiei tale pentru Christos şi dacă vei continua să duci o viaţă intensă de rugăciune împreună cu copiii tăi, credinţa ta va avea o influenţă durabilă şi asupra soţului tău.

Fii foarte atentă. Tu vei fi aceea care dă tonul vieţii spirituale. În poziţia în care te plasezi, ochii tuturor vor fi aţintiţi asupra ta şi toţi vor fi foarte interesati să vadă ce faci şi mai ales cum faci ceea ce faci.

Nu pot să cred că soţul tău va întârzia mult să devină şi el un creştin, dacă viaţa pe care i-o vei arăta va fi într-adevăr una creştină.

Şi încă ceva. Multe femei devin sâcâitoare şi certăreţe atunci când pun în practică dorinţa lor înfocata de a-i vedea pe ceilalţi devenind creştini. O astfel de soţie nu va câştiga niciodată pentru Christos un soţ necredincios. Fie că Duhul Sfânt să te călăuzească şi ca înţelepciunea şi răbdarea divină să-ţi fie date din plin, până când familia ta întreagă va fi unită în părtăşia creştină.

Sunt şase luni de când mama mea, care este văduvă, a venit să locuiască împreună cu noi. Este o femeie inteligenta şi ne iubeşte pe toţi, dar odată venită în casa noastră, ea şi-a asumat rolul de conducător al gospodăriei, încercând să ne domine complet, atât pe mine, cât şi pe soţul meu. Suntem creştini şi ne-ar place să facem doar ceea ce este corect şi bine în această situaţie. Ce ne sfătuiţi?

Ceea ce trebuie neapărat să faceţi este să aveţi o discuţie deschisă cu mama ta, un fel de nevinovată şi neagresiva „punere la punct”.

Vă sfătuiesc să nu o faceţi însă mai înainte de a posti şi a vă ruga serios pentru această situaţie. Cereţi de la Domnul toată înţelepciunea şi tot tactul necesar într-o astfel de situaţie.

Orice veţi face în final, străduiţi-vă să-i arătaţi mamei tale toată dragostea şi tot respectul pe care-l merită o mamă.

În ceea ce te priveşte, cauta să arăţi mai multă preocupare şi mai multă pricepere în menaj. Se prea poate că mama ta să fi făcut nişte schimbări care erau absolut necesare în gospodăria voastră.

Căută să devii „suficientă” şi eu sunt convins că mama ta se va retrage singură, recunoscându-şi greşeală.

Pe de altă parte, dacă nici atunci nu se schimbă nimic în situaţia

voastră, singura rezolvare va fi să o convingeţi pe mama ta să se mute undeva în apropiere unde se va putea îngriji singură şi unde o veţi putea vizita cât mai des, ca să nu simtă singurătatea.

Repet însă, înainte de orice aţi hotărî să faceţi, stai de vorbă cu soţul tău. Nu face nimic de una singură. Cereţi apoi împreună ajutorul lui Dumnezeu.

Cum să mă port cu soţul meu care nu vrea să audă de Biserică?

Nu încercă să-i mai vorbeşti despre Biserică. Vorbeşte-i în schimb prin viaţa ta mai multe despre Iisus Christos. Nu Biserica îi mântuieşte pe oameni, ci Iisus Christos.

Nu înceta să te rogi pentru soţul tău. Cere-i Domnului să se îngrijească El însuşi de mântuirea lui. Foarte adesea, din cauza orgoliului, un soţ necredincios nu ascultă şi nu primeşte mărturia unei soţii credincioase.

Capitolul 3
Cum să ne ajutăm copiii...

Ne întrebam dacă nu cumva este mai bine să aşteptăm mai întâi vârsta la care copiii noştri să dorească ei înşişi să meargă la şcoala duminicala şi să-i lăsăm apoi să-şi aleagă ei înşişi

Biserica la care să meargă. Nu vrem să le cauzăm niciun rău şi ne temem că nu cumva să-i deformăm hotărând noi în locul lor.

Îmi închipui că nici la şcoala generală nu-i veţi lăsa, decât atunci când ei înşişi vor dori să meargă! În felul acesta veţi fi siguri că nu le îngrădiţi libertatea şi nu le traumatizaţi personalitatea. Oare ce personalitate vor avea copiii voştri, lipsiţi de atâtea informaţii pe care şcoală şi biserica le-ar fi putut oferi? Nu înţelegeţi că tocmai aceia care sunt bine informaţi ajung mai târziu să poată, cu adevărat liberi de orice prejudecăţi, să ia hotărâri pline de înţelepciune?

În niciun caz, gnoranta nu te face nici mai înţelept şi nici mai liber. Scopul unei bune „şcoli duminicale" este de a le prezenta copiilor, într-o formă accesibilă lor, adevărurile fundamentale ale credinţei creştine. Părinţii au responsabilitatea de a-şi informa copiii şi de a le da cea mai bună educaţie cu putinţă. O

guvernare democratică este fundamentată pe principiul informării poporului, pentru că acesta să ajungă să-şi dea votul după o deliberare plină de înţelepciune.

De ce ezitaţi să le daţi copiilor voştri o învăţătură bună despre credinţa creştină? De ce să-i privaţi mai târziu de o alegere înţeleaptă şi clară?

Într-o zi, Dumnezeu vă va cere socoteală de educaţia pe care le-aţi dat-o copiilor voştri şi mai ales de educaţia spirituală pe care le-aţi refuzat-o!

Eu vă sfătuiesc să le daţi copiilor voştri cea mai bună educaţie creştină cu putinţă şi, mai presus de aceasta, daţi-vă pe voi înşivă drept exemple creştine demne de urmat.

Nu ne înţelegem în privinţa modului în care să ne creştem copiii. Eu susţin că un copil are nevoie să simtă o „mână forţe".

şi, din când în când, să aibă parte şi de câte o corecţie mai dureroasă. Ea pretinde că singurele lucruri pe care trebuie să le arătăm copiilor sunt dragostea şi înţelegerea. Cine are dreptate?

Amândoi aveţi dreptate şi amândoi vă înşelaţi în aceeaşi măsură.

Copiii au nevoie şi de fermitate şi de dragoste. O disciplină rece şi severă, fără dragoste, poate cauza un rău ireparabil. Dar şi o iubire prea îngăduitoare poate produce un rău la fel de mare.

Trebuie să ţineţi cont de faptul că nu există doi copii la fel.

Una din fetele mele are rareori nevoie de o pedeapsă din partea mea. În cazul ei, este suficient să-i vorbesc pe un ton de reproş ca să-i zdrobesc inima. Cu cealaltă nu se întâmplă tot aşa. Ea are nevoie de o disciplină fermă, pentru că o mustrare superficială nici măcar nu o atinge.

Cred că este foarte dificil, şi chiar neindicat, să încerci să stabileşti reguli stricte şi universal valabile, tocmai din cauza acestor mari deosebiri dintre copii. Biblia ne spune că, atunci când sunt necesare, pedepsele trebuie folosite. Niciodată fără dragoste.

„Domnul mustra pe cine iubeşte, ca un părinte pe copilul pe care-l iubeşte" (Prov. 3: 21).

Lipsa de severitate poate fi deci un semn al lipsei de dragoste!

Este mult mai comod să-ţi laşi copilul să facă tot ceea ce-i trece prin cap decât să te preocupi de căutarea felului de disciplinare de care

are nevoie. Trebuie să vă spun totuşi că, în educaţia copilului, cel mai mult face exemplul personal al părinţilor. Nu vorbele, ci faptele noastre se vor vedea mâine în felul de trăire al copiilor noştri. Dacă părinţii ar trăi cu adevărat o viaţă creştină, influenţa pe care ar exercita-o asupra copiilor lor ar fi imensă.

Câteodată, băieţelul nostru refuza să-şi spună rugăciunea. Ce trebuie să facem?

Nu forţa copilul să se roage. În fiecare seară, înainte ca el să meargă la culcare, rezervă-ţi un sfert sau o jumătate de oră, pentru ca să-i citeşti ceva sau pentru a sta de vorbă cu el.

Povesteşte-i întâmplări din viaţa Domnului Iisus şi spune-i câte ceva despre Dumnezeul cel viu. Fă-l să înţeleagă că Dumnezeu este

Acela care face să răsară soarele şi care aduce ploaia; Acela care face florile să crească şi care ne dă hrană de fiecare zi.

Fă în aşa fel ca băieţelul tău să te audă rugându-te în cuvinte simple pe care să le poată şi el înţelege. Spune de exemplu: „Îţi mulţumesc Doamne pentru toate lucrurile bune pe care mi le-ai dat". Roagă-te cu aceleaşi cuvinte câteva zile la rând. Apoi, într-una din zile, după ce ai terminat rugăciunea, întreabă-l dacă nu are şi el ceva pentru care să-l mulţumească lui Dumnezeu. Fii mulţumită chiar şi cu o rugăciune din numai câteva cuvinte.

Mai târziu, îl vei învăţa pe băieţaşul tău să-şi ceară iertare de la Dumnezeu pentru ceea ce a greşit şi să-l ceară Domnului puterea de a face de acum înainte numai ceea ce este bine. Sub niciun motiv, nu-ţi pierde răbdarea şi încrederea. Nu încerca să-l obligi!

Niciunul dintre noi nu face parte dintr-o Biserică. Acum, când avem primul copil ne-ar place să-l botezăm. Nu ştim însă unde să mergem. Puteţi să ne ajutaţi cumva?

Voi aveţi o problemă mult mai serioasă decât găsirea unei Biserici în care să vă botezaţi copilul. Totuşi este îmbucurător faptul că manifestaţi un oarecare interes pentru lucrurile spirituale.

Biblia spune: „Învaţă pe copil calea pe care trebuie s-o urmeze şi când va îmbătrâni nu se va abate de la ea" (Prov. 22: 6).

Înainte de aceasta însă, voi trebuie să vă rezolvaţi problema mântuirii personale. Numai atunci veţi înţelege ce trebuie să faceţi pentru copilul vostru. Când vă veţi fi predat vieţile în mâna Domnului

Iisus şi când vă veţi fi familiarizat cu mesajul
Bibliei şi cu exigenţele ei.

Alipiţi-vă de o Biserică în care este predicat Christos şi în care se explică Biblia. Faceţi-vă rost de un Mântuitor pentru voi şi apoi veţi şti să-L prezentaţi şi copilului vostru. Numai dacă veţi deveni voi înşivă creştini, veţi putea să-i oferiţi copilului vostru un cămin religios, în care se va putea dezvolta apoi spiritual, intelectual şi fizic.

De foarte puţin timp, suntem părinţii unei fetiţe. Este primul nostru copil. Până acum nu ne-am gândit niciodată la religie. Vă rugăm să ne daţi un sfat care să ne ajute de aici înainte.

În clipa în care apasă pe umerii noştri prima mare greutate şi prima responsabilitate majoră, alergăm la Dumnezeu. Asta este bine, căci ne arată cât de mult avem nevoie de El. V-aţi dat seama că sunteţi de acum responsabili de destinul unui alt suflet pe care vi l-a încredinţat Dumnezeu spre creştere. Va trebui să decideţi voi pentru el până în ziua în care îşi va lua soarta în propriile-i mâini.

Pentru început, vă sfătuiesc să vă procuraţi o Biblie şi să începeţi amândoi să o citiţi într-un mod serios şi sistematic.

Citiţi mai întâi Evanghelia după Ioan. Când ajungeţi la un pasaj din Scriptură care cere o acţiune sau o decizie, conformaţi-vă întru totul cu ceea ce este scris. De exemplu să presupunem că aţi ajuns la pasajul din Ioan 1: 12: „Tuturor celor ce L-au primit, adică tuturor celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu". Puneţi-vă întrebarea: „L-am primit eu pe Christos?", „Avem noi dreptul să ne numim copii ai lui
Dumnezeu?"

Continuaţi în felul acesta să trăiţi o credinţă vie şi personală.

Faceţi din Cuvântul lui Dumnezeu autoritatea numărul unu şi rezolvaţi, în Lumina Lui, fiecare problemă pe care o aveţi. Ceea ce nu înţelegeţi uneori astăzi, îşi va găsi răspuns pe măsură ce avansaţi pe drumul cunoaşterii Adevărului.

Fiul nostru este neascultător şi rău. Noi am încercat să-i arătăm cât de mult ne face să suferim prin felul lui de a fi. Am apelat mereu la sistemul de educaţie prin înţelegere. Nu suntem partizanii educaţiei „prin forţă". Acum totul este zadarnic.

Nici cu bătaia nu am mai putea face nimic. Deşi nu este decât un

adolescent, avem sentimentul că l-am scăpat din mână. În disperarea în care am ajuns ne întrebam mereu: „Oare nu se mai poate face nimic pentru copilul nostru pe care-l iubim? Nu există oare nicio metodă pentru a-l aduce pe calea cea bună?”

Numai Dumnezeu mai poate face pentru copilul vostru ceea ce voi nu aţi fost în stare să faceţi. Prea marea îngăduinţa pe care mulţi părinţi o arata faţă de odraslele lor nu este o dovadă de iubire.

Obişnuit să facă tot ceea ce-i trece prin cap, copilul, devenit între timp adolescent, nu acceptă uşor o altă disciplina şi autoritate din afară. Educaţia şi formarea caracterului încep încă de la vârsta leagănului şi o indulgentă nesăbuită va fi scump plătită mai târziu şi de părinţi, dar mai ales chiar de copilul însuşi.

Problema pe care o aveţi acuma este esenţialmente spirituală, iar eu trebuie să vă mărturisesc că, în afară de Iisus Christos, nu cunosc o altă autoritate capabilă să v-o rezolve.

Rezolvaţi-vă mai întâi propriile probleme spirituale. Acceptaţi-L pe Iisus Christos că Domn şi Mântuitor personal şi lăsaţi-L să pună ordine în viaţa voastră. Numai după aceasta cereţi-l Domnului să vă facă în stare să-l influenţaţi înspre bine şi pe fiul vostru.

Exemplul personal este o mare autoritate în viaţa oricărui adolescent care îşi caută un ideal.

În ciuda tuturor aparenţelor, am credinţa fermă că Dumnezeu poate să facă din fiul vostru un om respectatabil şi un fiu iubitor.

De curând, fiul nostru manifesta un spirit foarte critic faţă de lucrurile privitoare la credinţa noastră. L-am învăţat întotdeauna adevărul şi până acum a acceptat totul fără să comenteze. Oare am greşit undeva faţa de el, de a ajuns să pună în discuţie lucrurile pe care altă dată le credea din toată inima?

Criticile nu înseamnă neapărat necredinţa. Băiatul vostru se afla acum la vârsta la care nu-şi mai poate baza convingerile pe „ceea ce cred părinţii”. El are nevoie de convingeri personale. Veţi constata în curând că în străfundul inimii lui, el doreşte să ajungă la convingerea că tot ceea ce l-aţi învăţat este adevărat.

De fapt, el doreşte să-şi consolideze credinţa nu să şi-o piardă.

Vrea să afle cum aţi crezut în Dumnezeu şi cum de aţi ajuns să vă puneţi toată încrederea în Domnul Iisus.

Aţi avea mult mai multe motive să vă îngrijoraţi dacă fiul vostru

ar fi devenit, dintr-odată, refractar şi indiferent. Pregătiţi-vă să staţi în faţa întrebărilor lui. Biblia spune: „Sfinţiţi în inimile voastre pe Christos că Domn. Fiţi totdeauna gata să răspundeţi oricui va cere socoteală de nădejdea care este în voi".

(1 Petru 3: 15).

Atmosfera din familia noastră s-a schimbat foarte mult din momentul în care ne-am cumpărat un televizor. Copiii fug de la masă înainte de a termina să mănânce, iar soţul meu a ajuns pur şi simplu să mă neglijeze. Ce trebuie să fac?

Nu-mi precizezi de cât timp v-aţi procurat televizorul. Dacă nu este vorba decât de câteva săptămâni, fii sigură că, în curând, televizorul nu va mai exercita aceeaşi forţă de atracţie.

Totuşi, în familie, politeţea şi bună purtare nu trebuie compromise sub niciun motiv. Biblia spune: „Mai bine o bucată de pâine uscată, cu pace, decât o casă plină de cărnuri, cu cearta" (Prov. 17: 1).

Dacă înainte aveaţi un cămin cu adevărat creştin, în care domnea dragostea şi pacea, fii sigură că în curând, atât copiii cât şi soţul tău, îi vor simţi lipsa. Te sfătuiesc să discuţi problema deschis, în familie. Hotărâţi, de comun acord, principiile pe care trebuie să le respectaţi, iar apoi nu faceţi nicio derogare de la ele. Totuşi, uneori este bine să încălcaţi ora de culcare, pentru a le permite copiilor voştri să urmărească o emisiune bună.

Discutaţi şi asta în familie.

Faceţi-vă obiceiul să începeţi ziua împreună în citirea Bibliei şi cu rugăciune. Cultul familial este cel puţin tot atât de necesar ca şi micul dejun!

Cereţi-l lui Dumnezeu să vă înveţe să folosiţi corect fiecare lucru pe care El vi l-a dăruit. Ca şi maşină, televizorul poate fi o forţa distructivă. Nu este însă obligatoriu să se întâmple aşa.

Faceţi ca el să devină un mijloc care să vă apropie unul de celălalt, dăruindu-vă tuturor ceea ce el are mai bun.

Locuim în cel mai populat cartier al marelui nostru oraş. Aţi auzit de grupurile acelea de vagabonzi care bântuie marile oraşe. Ei bine, soţia mea se teme că nu cumva cei doi băieţi ai noştri să se înhăiteze cu astfel de prieteni, care îşi fac veacul şi pe strada noastră. şi mie mi-ar plăcea să ne mutăm într-un cartier mai liniştit, dar nu avem

resursele materiale necesare. Ce ne sfătuiţi să facem?

Dacă amândoi sunteţi creştini adevăraţi şi dacă aţi reuşit să exercitaţi asupra copiilor voştri o influenţă puternică, nu aveţi motive să vă îngrijoraţi de viitorul lor. Nouăzeci la sută din delincvenţii minori provin din familii lipsite de dragoste şi de înţelegere. Biblia spune: „Învaţă pe copil calea pe care trebuie să o urmeze şi când va îmbătrâni nu se va abate de la ea" (Prov.

22: 6).

Am înţeles că soţia ta ar dori să vă schimbaţi vecinii. Dacă puteţi, faceţi-o. Însă aduceţi-vă aminte că răufăcătorii au trăit chiar şi în cele mai selecte „palate", înconjuraţi de cel mai select anturaj, şi serviţi de nenumăraţi valeţi.

Nu înălţimea tavanului, nici mobilele frumoase şi nici circuitul de aer condiţionat, fac un cămin fericit. Ceea ce contează este caracterul părinţilor şi exemplul pe care copiii îl văd în ei. Nu aplicaţi niciodată pedepsele cu lipsa de dragoste. Fiţi cinstiţi şi drepţi în tot ceea ce faceţi. Copiii voştri vor observa întotdeauna dacă vă înşelaţi proprietarul sau dacă falsificaţi impozitul.

Vegheaţi că întotdeauna copiii voştri să fie angajaţi în ceva pozitiv. Puneţi pe umerii lor responsabilităţi proporţionale cu vârsta lor. Începând cu vârsta de 3 – 4 ani, trebuie că fiecare copil să ştie că are ceva de făcut în casă şi că va fi tras la răspundere de felul în care îşi face datoria. Tinerii care sunt mulţumiţi de ceea ce au de făcut vor fi foarte greu atraşi înspre preocupări „morbide".

Nu vă trimiteţi copiii la biserică, ci mergeţi voi înşivă alături de ei. Vegheaţi şi comportaţi-vă ca şi cum El ar fi mereu de faţă.

Căutaţi să citiţi Biblia şi să vă rugaţi împreună în fiecare zi.

Dăruiţi-le un cămin creştin şi fiţi siguri atunci că băieţii voştri vor şti să-şi selecteze cei mai buni „însoţitori de drum".

Fiul nostru are 10 ani şi i-ar plăcea să-şi petreacă mai tot timpul liber jucându-se cu mingea. Cum îl pot opri să-şi mai piardă timpul astfel?

Este foarte probabil că joacă lui să nu fie de loc o „pierdere de timp", aşa cum crezi tu. Tinerii au nevoie de detentă şi de abilitatea pe care o deprind la jocuri. Ei au un surplus de energie care se cere cheltuit. O partidă de fotbal are o mare importantă pentru un băiat ca al tău.

Bineînţeles că jocurile nu trebuie să-l facă să-şi ignore celelalte responsabilităţi. Încredinţează-i o activitate de care să fie responsabil, dar nu face din aceasta o „corvoadă" neplăcută pentru el.

Fă-l să înţeleagă că nu ai nimic împotriva distracţiilor lui. Nu cunosc un mijloc mai bun pentru aceasta, decât să participi chiar tu la un „amical" cu mingea. Ar fi foarte folositor dacă ai putea merge într-una din după-amiezi să asişti la unul din meciurile lui.

Este foarte important ca toţi copiii noştri să ştie că pe noi ne preocupa şi jocurile şi prieteniile pe care le fac. Pune-te la punct cu regulamentul jocului şi dovedeşte-te în stare să comentezi împreună reuşitele şi nereuşitele lui. Făcând astfel, vei reuşi să pătrunzi în intimitatea copilului tău şi, pe viitor, poziţia aceasta te va ajuta foarte mult să afli problemele prin care trece.

Mai presus de toate, trebuie că fiul tău să ştie că îl iubeşti şi că te interesează tot ceea ce face el. Prima ta grijă trebuie să fie creşterea lui spirituală şi dacă acum îi arăţi înţelegerea necesară, mai târziu vei avea un „atu" în plus ca să-l ajuţi în cele spirituale.

V-am auzit vorbind mereu despre „altarul familiei". Oare mai este el posibil şi de un real folos în timpul agitat pe care îl trăim?

Pentru un cămin creştin armonios, altarul familiei nu este numai ceva folositor, ci ceva strict esenţial.

Am făcut o listă cu şapte argumente în favoarea altarului familial:

a – da unitate vieţii de familie şi pune bazele credinţei în viaţă copiilor.

b – da întregii familii sentimentul prezenţei lui Dumnezeu.

e – arata copiilor că Dumnezeu este o prezenţa reală în viaţa de fiecare zi, nu numai o Fiinţă „căreia trebuie să ne închinăm duminică".

d – da tuturor membrilor familiei ocazia unui examen de conştiinţă şi a mărturisirii păcatelor.

e – fortifica familia în vederea împlinirii tuturor lucrărilor zilei într-un spirit profund creştin.

f – ne căleşte pentru divergentele şi pentru neînţelegerile pe care va trebui să le înfruntăm.

g – completează activitatea Bisericii şi face din cămin un „Sanctuar" în care este slăvit Domnul Iisus Christos.

Biblia spune: „Să le întipăreşti (aceste porunci) în mintea

copiilor tăi şi să vorbeşti de ele când vei fi acasă, când vei plecă în călătorie, când te vei culca şi când te vei scula" (Deut. 6: 7).

Sunt un membru activ în Biserică. De curând, am descoperit, spre ruşinea mea, că fiul meu cel mai mic a furat. În afara lui, mai alţi patru copii care sunt adevărate exemple de educaţie creştină. O, de ce a trebuit ca cel mai mic să mă facă de râs?

Cum aş putea ieşi cu faţa curată dintr-o astfel de situaţie?

Greşeala ta este foarte mare. Ai ajuns să te gândeşti cum să salvezi aparenţele şi să scapi de consecinţele care ţi-ar putea afecta prestigiul mai mult decât este permis. Ar trebui să te gândeşti întâi la starea fiului tău şi la mântuirea lui.

Orgoliul tău, hrănit din belşug de reuşitele cu ceilalţi copii, este acum umilit în faţa eşecului celui mai mic dintre copiii tăi.

Dumnezeu ne-a dăruit copiii că pe o mărturie a încrederii pe care o are în noi şi reuşita noastră este proporţională cu grijă pe care o avem ca ei să crească sănătoşi din punct de vedere spiritual.

Biblia spune: „Eu l-am ales, pentru că el le va porunci fiilor lui şi casei lui după el să ţină calea Domnului, făcând ce este drept şi bine" (Gen. 18: 19 – traducerea franceză).

Eu cred că greşeala fiului tău are două motivaţii posibile: sau ai neglijat să-i dai aceeaşi atenţie ca celorlalţi sau l-ai îndârjit prin prea dese comparaţii cu fraţii lui mai mari. Te sfătuiesc să o iei de la început şi să-ţi consacri mai mult timp pentru educaţia mezinului. Preocupă-te mai mult de starea lui spirituală decât de prestigiul tău.

În ce măsură sunt părinţii responsabili de purtarea copiilor lor? Problema ne preocupă mult, deoarece în ultimul timp, purtarea fiului nostru a lăsat din ce în ce mai mult de dorit.

Familia joacă un rol foarte important în societate. Ar fi bine că toate familiile să fie creştine, dar ştim cu toţii că nu este aşa.

Familia nu poate exercita o influenţă binefăcătoare asupra copiilor, decât dacă trăieşte ea însăşi după perceptele Cuvântului lui Dumnezeu. Biblia este cea care instaurează disciplina şi care pretinde acceptarea unei autorităţi supreme, şi, dacă copiii nu învaţă aceasta încă din familie, ei vor intra în societate fără să fie pregătiţi să aibă o atitudine corectă faţă de legile ei.

Bineînţeles că întotdeauna există şi excepţii. În general însă, un copil este în el însuşi ceea ce familia a reuşit să facă din el.

ţineţi minte că preotul Eli a fost osândit de Dumnezeu pentru că nu s-a purtat cu copiii lui cum a trebuit, ci i-a pus deasupra ascultării faţă de Dumnezeu (1 Samuel 2: 29).

Singura cale prin care veţi ajunge să le oferiţi copiilor voştri un cămin sănătos este plasarea Domnului Iisus Christos mai presus de sentimentalisme şi de preferinţe. Biblia trebuie să fie autoritatea supremă căreia să i se supună toţi membrii familiei.

În concluzie, singura responsabilitate pe care o aveţi în faţa lui

Dumnezeu este asigurarea unui cămin creştin în care toţi copiii voştri să crească în prezenţa şi autoritatea Domnului.

Sora mea şi soţul ei sunt foarte buni creştini. Căminul lor este liniştit şi plin de armonie. Totuşi, una din fiicele lor este foarte pornită împotriva Bibliei, a Bisericii şi a religiei în general. Puteţi să-mi explicaţi de ce este aşa?

Cazul acesta nu este de loc aşa de rar cum crezi. În învăţătura creştină nimeni nu este obligat să-L urmeze pe Domnul Iisus. Biblia spune că doar „cel ce vrea" poate să vină. Creştinismul este o înrolare voluntară. Nimeni nu poate fi obligat să devină creştin.

Am observat şi eu că foarte mulţi copii care provin din familii creştine se răzvrătesc. În general, aceasta nu este decât o etapă trecătoare şi, adesea, ea este semnul unei personalităţi puternice. Unii copii accepta imediat lucrurile care li se spun.

Alţii nu le acceptă decât după ce le-au verificat cu grijă ei înşişi. Mai târziu, cei din urmă devin creştinii de cea mai bună calitate.

Biblia spune: „Învaţă pe copil calea pe care trebuie să meargă şi când va îmbătrâni nu se va abate de la ea" (Prov. 22: 6).

Noi nu dorim ca toţi copiii noştri să ne moştenească pur şi simplu credinţa, ci că ei să ajungă, prin propria lor convingere, la o credinţă profundă şi serioasă. Nu te descuraja dacă observi o împotrivire trecătoare faţă de Iisus Christos. Atunci când copilul de astăzi va deveni adult, se va întoarce la ceea ce ştie că este adevărat şi drept.

Printre cei mai puternici creştini pe care îi cunosc, mulţi nu

L-au acceptat pe Domnul Iisus decât înspre sfârşitul adolescenţei.

Capitolul 4
Ce trebuie să ştie tinerii...

Înţelegeţi-mă! Nu pot să le pun această întrebare părinţilor mei. Le-aş zdrobi inima! Provin dintr-o familie creştină.

Totuşi multe din lucrurile pe care le-am învăţat la şcoala au început să mă facă să mă îndoiesc de prezenţa lui Dumnezeu.

Cum aş putea să ştiu precis că „El există"? Puteţi să mă ajutaţi?

Vezi tu, până mai ieri, credeai în existenţa lui Dumnezeu bazându-te pe credinţa părinţilor tăi şi poate pe predicile pe care le ascultai. Acum toate acestea nu îţi mai sunt suficiente.

Nu intra însă în panică! Îndoielile tale sunt naturale. Fiecare tânăr care trece prin perioada studiilor are o criză a

„Îndoielilor". Nici tu nu faci excepţie. Ai început, pur şi simplu, să gândeşti cu propriul tău cap. Este într-adevăr un eveniment!

De acum, nu vei mai accepta un adevăr numai de dragul celor care l-au spus, ci vei căuta să-ţi găseşti justificări care să te convingă.

Vreau să-ţi spun că şi credinţa are justificările ei. Poţi crede în Dumnezeu cu o atitudine la fel de corectă că a savantului, care nu se îndoieşte de existenţa atomilor. Nu ştiu dacă ştii, dar niciun savant nu a văzut vreodată un atom. Totuşi ştiinţa întreagă se bazează pe presupunerea existenţei lui. Atomul este singură explicaţie posibilă pentru existenţa lumii aşa cum o cunoaştem noi. Ca să zicem aşa, atomul a fost demonstrat prin „necesitatea de a exista". Tot aşa şi cu problema existenţei lui Dumnezeu. El este singura raţiune necesară pentru justificarea existenţei tuturor lucrurilor.

Biblia spune: „Cine se apropie de Dumnezeu, trebuie să creadă că

El este şi că răsplăteşte pe cel ce-L căuta".

Savantul perseverează în credinţa lui şi tainele lumii materiale cedează una după alta, în faţa cercetărilor lui. Tot aşa trebuie să facem şi noi. Căută să te apropii de Dumnezeu prin credinţă şi credinţa ta va fi răsplătită din belşug.

„Pentru cel ce crede se găsesc o infinitate de dovezi, dar pentru cel ce nu vrea să creadă, nicio dovadă nu se lasa găsită".

Dorim să ne logodim cât mai curând, dar părinţii noştri sunt împotrivă. Cu toate că suntem încă foarte tineri, suntem serioşi şi nu avem intenţia să ne căsătorim decât peste cel puţin trei ani. Ce ne sfătuiţi să facem?

Eu cred că părinţii voştri se tem că nu sunteţi îndeajuns de mături pentru o astfel de hotărâre şi mai cred că voi vreţi să vă logodiţi numai pentru că vă temeţi că nu cumva, fără aceasta formalitate, vreunul din voi să se simtă prea liber şi să se răzgândească. Oare nu puteţi să mai aşteptaţi cu logodna vreo doi ani dacă sunteţi hotărâţi să aşteptaţi cu căsătoria trei?

Mă tem că voi nu vă iubiţi îndeajuns şi aţi şi început să manifestaţi neîncredere unul faţă de celălalt. Trebuie să vă preocupe mai mult latura spirituală a unirii voastre.

Nu vă înşelaţi, dacă nu sunteţi siguri că unirea voastră este izvorâtă din planul lui Dumnezeu, ambiţia voastră nu vă va ajuta niciodată să dobândiţi un cămin fericit!

Deşi se pare că vă este neplăcut, eu vă sfătuiesc să urmaţi sfatul părinţilor voştri. Singurul lucru pe care îl au de obiectat este logodnă, o formalitate fără prea mare importanţă. Puteţi să trăiţi liniştiţi şi fără ea dacă, pe lângă dragostea voastră unul pentru celălalt, vă veţi preda fiecare viaţă în mâinile Domnului Iisus. El va da mai mult sens prieteniei voastre şi vă va desăvârşi în timpul anilor care vor urma.

Este flirtul ceva permis?

Mi-ai pus o întrebare delicată, la care majoritatea oamenilor refuza să dea un răspuns categoric. Pentru că mi-ai pus însă această întrebare cu toată sinceritatea, am să-ţi răspund şi eu la fel.

Eu cred că flirtul este o relaţie nenaturală şi vătămătoare, atât pentru conştiinţa cât şi pentru trup. Ea afectează întreaga personalitate.

În general, flirtul dovedeşte o nestăpânire a instinctelor primare, el se manifesta prin libertinaj şi poate duce foarte uşor la imoralitate.

Unii au încercat să-l definească drept un lucru nevinovat şi

inofensiv. S-a spus, astfel, că el este rezultatul unei porniri naturale, deci justificate. Nu sunt eu însă singurul care-şi dă seama că el este devastator pentru personalitatea celui care-l practică!

Flirtul este un preludiu pentru relaţii mult mai intime. Iată de ce, eu cred că dacă cei care-l practică nu au şi dreptul de a trăi împreună, trebuie să-l abandoneze de urgenţă. Împins prea departe, el provoacă un sentiment de frustrare, devine o sursă de remuşcări şi lasa urme în sistemul nervos provocând crize de personalitate.

Fericit este cel care se căsătoreşte cu un partener care nu a flirtat niciodată în viaţă! Deci, dacă legăturile amoroase ar fi rezervate numai logodnei şi căsătoriei, ar exista mult mai puţine cămine în pragul divorţului, cu resursele afective epuizate în flirturi trecătoare.

Nu te juca cu sentimentele şi cu emoţiile, risipindu-le înainte de vreme.

„Orice risipă este sora cea mai mare a sărăciei".

Lasă-L pe Domnul Iisus să-ţi dirijeze viaţa şi să-ţi administreze

El sentimentele; numai atunci vei avea garantată o existenţă liniştită şi îmbelşugată.

Sunt adolescent, dar părinţii încă mă mai tratează ca pe un copil. Am deja responsabilităţi de adult, dar privilegiile mele au rămas acelea ale unui tanc. Sunt tare amărât. Mă puteţi ajuta cumva?

Creşterea este un lucru tare greu; aminteşte-ţi că ea este întotdeauna însoţită de „chinurile prefacerii".

Nu uita că perioada pe care o străbaţi tu, pubertatea, este la fel de dificilă şi pentru părinţii tăi. Nu le este prea uşor să-şi dea seama că „băieţelul lor" a devenit un adolescent în toată firea.

Ca şi tine, şi ei trebuie să treacă printr-o perioadă de adaptare.

Plângerea ta este întemeiată, dar trebuie să-ţi spun că eu am observat şi destui tineri, care vor să dobândească privilegiile adulţilor, dar să păstreze responsabilităţi corespunzătoare copiilor.

După cum ai observat, gândirea părinţilor este inversă şi din această nepotrivire se naşte aşa numitul „conflict între generaţii".

Sentimentul de care trebuie să te fereşti cel mai mult în aceasta perioadă este tocmai cel de amărăciune pe care-l mărturiseşti. Nu permite evenimentelor neplăcute, inerente acestor ani de prefacere,

să-ţi lase cicatrice care vor sapa o prăpastie întreţine şi părinţii tăi. Eu îi sfătuiesc pe toţi adolescenţii să-L

primească pe Iisus Christos că Domn şi Mântuitor personal. Astfel, ei vor putea spune ori de câte ori vor avea de înfruntat necazuri:

„Pot totul în Christos care mă întăreşte" (Fil. 4: 13). Cei mai fericiţi tineri pe care i-am întâlnit eu au fost aceia care au descoperit cât de plină şi de pasionată este viaţa trăită alături de Iisus Christos.

Atunci când trăim în pace cu Dumnezeu, ne străduim să păstrăm relaţii de bună convieţuire şi cu ceilalţi oameni. Credinţa ne învaţă să-i înţelegem pe ceilalţi. şi părinţii tăi au dreptul la o astfel de înţelegere.

Dumneavoastră credeţi că părinţii au dreptul să-şi forţeze copiii să accepte religia lor? Tatăl şi mama mea îmi spun mereu că dacă ea a fost bună pentru ei, este bună şi pentru mine.

Părinţii tăi au dreptate numai în cazul în care au găsit adevărul în religia lor. Altfel, ea nu este bună nici pentru ei şi nici pentru tine.

De fapt nicio credinţă nu poate fi impusă cuiva, oricine ar fi el.

Trebuie că fiecare să hotărască pentru sine însuşi.

Trăgând o linie şi adunând, ajungem la concluzia că părinţii tăi s-ar putea să aibă „dreptate" dar în niciun caz nu au „dreptul"!

Creştinismul este răspândit prin vorba şi prin exemplul personal şi el nu poate fi însuşit prin constrângere. Totuşi, acorda circumstanţe atenuante şi părinţilor tăi. Probabil că ei sunt prea zeloşi şi, în dorinţa lor de a te vedea mai repede creştin, însuşindu-ţi adevărurile care le-au dat sens existenţei lor, au adoptat o tactică greşită. Nu intenţia, ci tactica lor este greşită.

Este foarte posibil ca tu să fi beneficiat de ocazii, pe care ei nu le-au avut, ca să te pocăieşti şi sunt sincer îngrijoraţi de şovăielile tale. Eu te sfătuiesc să fii cu luare aminte la ceea ce-ţi spun ei, să le compari cu ceea ce spune Biblia şi apoi să hotărăşti singur ce este mai bine. Nu uita că problema mântuirii este problema cea mai importantă a vieţii omeneşti.

„Tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu" (1 Ioan 1: 12).

Orice fată se teme să nu-şi piardă iubitul şi nu vrea să-l vadă umblând după altele. Totuşi, în dovezile ei de dragoste, până unde

poate merge ea cu cedările? Iubesc cu toată inima un tânăr care mi-a cerut însă de curând să-l las să facă nişte lucruri pe care eu le cred „imorale".

Primul lucru pe care te sfătuiesc eu să-l faci este să te lămureşti ce-ţi place la tânărul de care te-ai legat.

Dacă singurul mod de a-l ţine lângă tine este imoralitatea, eu cred că ar fi mult mai recomandabil să-l laşi să alerge după alte fete.

Contactul fizic cu un tânăr poate părea un lucru natural, dar el rămâne totuşi o chemare înspre relaţii sexuale mult mai avansate, care, în afara căsătoriei, sunt categoric „imorale". Iată motivul pentru care o fată trebuie să se gândească de două ori înainte de a-i permite unui tânăr să o ia de mână.

Nu trebuie să te preocupe atât de mult grijă de a păstra lângă ţine un partener. Mult mai mult ar trebui să te străduieşti să-ţi păstrezi intacte resursele afective, pentru a le putea dărui apoi celui pe care Dumnezeu ţi-l va dărui ca soţ.

Dumnezeu nu poate binecuvânta imoralitatea!

Dă-ţi seama că există o mare diferenţă între a împărtăşi o dragoste curată şi a da curs liber unei pasiuni trecătoare. Este diferenţa dintre dragoste şi desfrâu.

Cel care uită să facă această distincţie va da în curând de necazuri şi-şi va regreta toată viaţa clipele de nebunie.

Nouă ne plac foarte mult predicile dumneavoastră. Totuşi, credem că este de preferat să ne bucurăm întâi de ceea ce ne poate oferi viaţa ca atare şi numai după aceea să devenim creştini. Nu credeţi şi dumneavoastră că este mai bine să ne bucurăm de ceea ce ne înconjoară şi numai după aceea să ne închidem viaţa într-o biserică?

şi mai spuneţi că vă plac predicile mele…

Sau nu înţelegeţi nimic din ceea ce se numeşte creştinism său sunteţi pe cale de a lua cea mai smintita hotărâre.

„Înaintea feţei Tale sunt bucurii nespuse şi desfătări veşnice la dreapta Ta" (Psalm 16: 11). Nicio trăire nu este aşa de plină şi de pasionanta că trăirea creştină. Credinţa şi comportamentul creştin sunt la fel de recomandabile pentru un tânăr ca şi pentru un om în vârsta. A trăi creştineşte nu înseamnă numai a trăi într-un anumit fel,

ci a trăi în cel mai minunat şi mai fericit fel!

Toţi cei care au încercat un compromis ca acela pe care-l sugeraţi voi, au ajuns, mai târziu, să zică plini de amărăciune: „Adu-ţi aminte de făcătorul tău în zilele tinereţii tale, până nu vin zilele cele rele şi nu se apropie anii când vei zice: „nu găsesc nicio plăcere în ei" (Eccles. 12: 1).

Vă rog fierbinte să vă predaţi viaţa în mâinile lui Christos încă de pe acum, când Duhul Sfânt v-a vorbit. S-ar putea ca o amânare să fie fatală. Trăind într-o împotrivire conştientă faţă de voia lui Dumnezeu, riscaţi să vă împietriţi inimile şi să rămâneţi pe veci departe de faţa Lui.

În orăşelul în care locuim, viaţa este foarte anostă. Tot ceea ce încercăm noi să facem pentru ca să-i dăm mai multă culoare este criticat de persoanele mai în vârstă, care ne spun că ne abatem de la creştinism. Am ajuns să ne plictisim de moarte.

Credeţi că este ceva chiar aşa de rău să ne mai şi distrăm un pic?

Dacă nişte tineri se plictisesc, înseamnă că nu au destulă activitate pentru a-şi cheltui energia. Tu eşti un adolescent tipic şi, asemenea tuturor celor de vârsta ta, doreşti să te cheltuieşti făcând ceva care să-ţi şi placă. Multe persoane mai în vârstă uita că şi ele au fost odată tinere şi de aceea nu înţeleg nevoia voastră de activitate.

După câte ştiu eu, numai cel care „ştie totul" se plictiseşte.

Sper că nu este cazul vostru.

Eu vă sfătuiesc să vă organizaţi în grupuri şi să vă găsiţi activităţi care să stimuleze şi pe ceilalţi. Vă stau la dispoziţie o mulţime de jocuri sănătoase, relaxante şi curate.

În niciun caz, distracţia nu este un lucru rău în sine. Rău este să abuzezi de ea şi să-ţi risipeşti astfel tot ceea ce Dumnezeu a pus în fiinţa ta. Biblia ne spune că: „Dumnezeu ne dă toate lucrurile din belşug, ca să ne bucurăm de ele" (1 Tim. 6: 17).

Darurile lui Dumnezeu sunt la dispoziţia noastră. Pentru a le cunoaşte mai bine şi pentru a le deosebi de ofertele mincinoase ale Diavolului trebuie să ţineţi seama că: „tot ce este adevărat, tot ce este vrednic de cinste, tot ce este drept, tot ce este curat, tot ce este vrednic de primit, tot ce este de vrednic de iubit" este dăruit de Dumnezeu

pentru bucuria copiilor Lui.

Părinţii mei sunt oameni foarte ambiţioşi şi doresc ca eu să fac o facultate. Mie mi-ar plăcea mult mai mult să îmbrăţişez o meserie. Am ceva unelte şi mi-ar plăcea să lucrez în pădure. De fapt îmi doresc tare mult să ajung dulgher. Ce să fac?

După întrebarea pe care mi-ai pus-o înţeleg că te afli încă în liceu şi trebuie să te hotaresti asupra viitorului tău. Dacă nu eşti încă în ultimul an, va trebui să mai aştepţi cu luarea unei decizii definitive şi să-i asculţi până atunci pe părinţii tăi.

Eu cred că directorul liceului ar putea să-ţi recomande câteva probe de aptitudini personale. Fără a fi întotdeauna fără greş, rezultatele lor îţi vor putea fi de un real folos pentru orientarea ta.

Dacă eşti mai mult înclinat înspre o muncă fizică, decât pentru studiul în bibliotecă, ai face bine dacă te-ai face dulgher. S-ar putea că nicio altă muncă să nu-ţi ofere mai multe satisfacţii şi, dacă aş fi în locul tău, eu m-aş ambiţiona să ajung cel mai bun dulgher din lume.

Dacă eşti creştin, roagă-te lui Dumnezeu şi El te va călăuzi. Dacă încă nu eşti creştin, eu te sfătuiesc să te predai în întregime

Domnului. Nimic nu este sigur în viaţă, înainte de a rezolva această mare problemă.

Sunt un student creştin. Toţi ştiu că la unul din cursurile pe care le frecventez, pentru a obţine un rezultat bun trebuie neapărat să fii necinstit la examen. Toţi copiază şi mă întreb dacă am să fac rău dacă voi copia şi eu? Mi-am dat seama chiar că profesorul respectiv cunoaşte situaţia, dar închide şi el ochii.

Un creştin adevărat este întotdeauna în astfel de dileme de ordin moral şi asta datorită proastelor obiceiuri ale celor care-l înconjoară. Adesea s-ar părea că este normal „să te dai pe brazdă”.

şi să mergi şi tu „odată cu lumea”. Totuşi, aceste situaţii de criză sunt cele mai bune prilejuri a ne cunoaşte calităţile.

Niciodată nu este pusă credinţa noastră mai mult la încercare că în astfel de situaţii. Adevărata credinţă se dovedeşte atunci când trebuie să ne confruntăm cu răul în general. Dacă vei copia şi tu, nu vei

mai putea să ai pace în sufletul tău. Biblia spune: „ceea ce nu vine din încredinţare este păcat", şi odată înfăptuit, păcatul acesta te va roade ca şi cangrenă.

Tu spui că „toţi fură". Eu nu cred că tine. I-ai uitat pe creştinii adevăraţi care-L slujesc cu credincioşie pe Domnul Iisus în şcoli, în magazine şi peste tot în lumea asta.

Poate că te găseşti astăzi în această dilemă tocmai pentru că în ultimul timp ai neglijat părtăşia cu ei şi ai pierdut pilda lor de trăire. Nu te lasă biruit de rău, ci fă totul „ca pentru Domnul".

Mai presus de orice rezultate trebuie să urmăreşti că El să fie mulţumit de ceea ce faci. Celelalte îţi vor fi date „pe deasupra".

(Matei 6: 33).

De când sunt la facultate mi-am dat seama că dacă nu intru în „Viaţa de organizaţie", sunt lăsat în afară tuturor activităţilor sociale de aici. În acelaşi timp, ceea ce cred şi ceea ce sunt, fac să-mi displacă majoritatea programelor propuse de organizatori. Ce să fac? Să rămân „izolat" de ceilalţi sau să caut să găsesc un compromis?

De cele mai multe ori, creştinul nu se poate încadra în rândul celor care văd ceea ce se organizează „în lume". Odată, Domnul Iisus a spus: „Iată că vă trimit că pe nişte oi în mijlocul lupilor" (Matei 10: 16) şi, cu toate că nu întotdeauna cei din lume corespund acestei metafore, fraza ne arată clar că între creştini şi necreştini nu poate fi vorba de o reală părtăşie, cu excepţia reimpa-carii prin Christos.

Îmi dau seama că ţi-ar plăcea să existe un compromis, dar eu îţi spun că nu există. Dacă vei face unul, cel păgubit vei fi numai tu însuţi. Chiar şi aceia care astăzi fac totul ca să te atragă de partea lor, mâine te vor dispreţui.

Dacă nu faci compromisul însă, vor ajunge toţi să-ţi respecte convingerile şi fii sigur că mulţi te vor invidia pentru tăria ta morală. Fie ca Domnul să-ţi dea curajul şi tăria pentru a putea fi un martor al Lui, chiar şi în aceste împrejurări potrivnice.

Nu fi nici „mironosiţa". Căută să faci în aşa fel ca viaţa ta să răspândească prezenţa lui Christos. Noi suntem „lumina lumii". Fii agreabil şi prietenos, dar nu-ţi vinde credinţa că să dobândeşti popularitatea.

„Un om lipsit de personalitate este lipsit de sens în orice fel de anturaj, căci nu anturajul te face" om".

Cum aş putea să fiu creştin şi totuşi să nu par „bizar".
colegilor mei?

Dacă vei reuşi să faci distincţia între cele două planuri ale problemei tale rezolvarea se va simplifica foarte mult.

Important este că tu să reuşeşti să devii un bun creştin, iar aceasta implica o totală predare a vieţii în mâinile Domnului

Iisus. Ceea ce ar putea rezulta din această situaţie reprezintă doar consecinţe secundare, căci părerea oamenilor nu va mai avea atâta importanţă, atunci când vei simţi că Domnul este mulţumit de ţine.

A fi un creştin adevărat este sinonim cu a trăi după principiile pe care le-a propus Domnul Iisus şi împlinit, a dobândi un „modus vivendi" complet diferit de cel obişnuit în lumea de păcat. Este de la sine înţeles că el va părea „bizar" celor care sunt străini de existenţa lui Christos. Unii te vor considera ciudat, dar nu te lasă descumpănit de asta, căci mulţi alţii te vor admira în secret pentru tăria ta de caracter.

Fii foarte atent să nu capeţi un aer de superioritate faţă de ceilalţi, să nu crezi cumva că eşti mai bun decât ei. Aminteşte-ţi mereu că un creştin nu este decât un păcătos mântuit prin har şi nu are niciun motiv să se laude sau să se umple de orgoliu.

Este foarte probabil că vei rămâne neînţeles şi că se vor face multe glume pe seama ta, dar dacă vei suporta toate acestea cu răbdare şi într-un duh de dragoste, Dumnezeu se va putea folosi de ţine pentru a întoarce pe unii din colegii tăi la Christos.

Cauta să le arăţi mereu bucuria şi fericirea pe care le trăieşti.

De fapt, noi suntem chemaţi să fim numai martori şi suntem singurii oameni din lume care avem de ce să fim fericiţi, căci noi ştim cine suntem, cine este Domnul nostru, unde mergem şi ce ne aşteaptă acolo.

Roagă-te mult pentru colegii tăi şi fii plin de dragoste. Dumnezeu te va binecuvânta şi te va folosi pentru convertirea lor.

Am 18 ani şi sunt îndrăgostită foarte tare. Părinţii mei nu vor să mă mărit acum, căci ei cred că sunt prea tânără ca să-mi pot da seama

de ceea ce vreau să fac. Ei vor să-mi termin întâi studiile, dar eu cred că împlinirea prin dragoste este mult mai importantă decât orice instruire. Ce mă sfătuiţi să fac?

Nu am niciun motiv să mă îndoiesc de dragostea ta. Iubirea nu-şi alege victimele după criteriul vârstei! Totuşi eu sunt de acord şi cu ceea ce spun părinţii tăi şi te sfătuiesc să te rogi mai mult pentru o bună rezolvare a acestei probleme, care-ţi poate binecuvânta sau ruina întreaga viaţă.

O tânără care dă prea puţină importanţă instruirii este pe cale de a-şi mi-nimaliza serios şansele pentru viitor. Trebuie să-ţi spun că, deşi am auzit de multe ori spunându-se că se poate trăi numai cu dragoste, personal eu nu am cunoscut pe nimeni care să fi reuşit această performanţă. Oare nu s-ar putea să rămâi îndrăgostită şi să-ţi continui şi studiile?

O dragoste adevărată poate fi un minunat stimulent pentru studii, prin trezirea sentimentului de responsabilitate. Nu uita că dragostea este aceea care, mai mult decât orice alt sentiment, a inspirat realizarea celor mai multe din capodoperele literaturii, artei sau muzicii.

Ia bine seama! Există două feluri de dragoste: dragostea trupească, care este mai mult o atracţie trupească între două persoane de sex opus, şi dragostea adevărată, care se bucura de o puternică baza spirituală.

Dacă dragostea ta este autentică, ea va şti să aştepte. Biblia spune: „Dragostea este îndelung răbdătoare, dragostea este plină de bunătate, dragostea nu caută folosul ei" (1 Cor. 13: 4).

Mai presus de orice, asigură-te de călăuzirea lui Dumnezeu şi fii hotărâtă să faci cu orice preţ voia Lui. Numai atunci hotărârea ta va fi şi cea mai bună.

Îmi dau seama că nu mai sunt ceea ce eram altă dată. Sunt în ultimul an de liceu şi fac parte dintr-o „gaşcă" de şmecheri.

Ne-am făcut de cap şi cred că în materie de rău – am făcut cam tot ceea ce se poate face. ştiu că dacă aş muri acum, m-aş duce în iad. Mama mea a fost creştină, dar a murit. Tatăl meu trăieşte, dar mai mult este plecat de acasă. Nu mai vreau să mai continui aşa şi îmi este o teribilă teamă de moarte. N-aţi putea să-mi daţi şi mie un sfat? Mai este şi pentru mine o şansă?

Ai ajuns să-ţi dai seama că eşti un păcătos. Regreţi asta şi cauţi o ieşire din impas. Oricât ţi s-ar părea de ciudat eu trebuie să-ţi spun că te afli pe calea cea bună şi eşti în singura stare potrivită pentru dobândirea mântuirii. Domnul Iisus nu poate face nimic pentru cei orgolioşi şi mulţumiţi de ei înşişi.

ţi se pare că Satana te-a înlănţuit, dar eu pot să-ţi spun că „Christos este mai tare decât Satana" şi deja l-a şi învins. Iată de ce El este singurul care te poate scăpa din robia stricăciunii.

Te sfătuiesc să faci următorul lucru: caută-ţi un loc liniştit şi retras, îngenunchează şi spune-i Domnului tot ceea ce te neliniştește. Povesteşte-l tot ce ai făcut împreună cu prietenii tăi, spune-l totul. Spune-l că, deşi regreţi ceea ce ai făcut, continui să trăieşti în păcat. Roagă-L să te ierte, invită-L în inima ta să locuiască înăuntrul tău şi să-ţi dea tăria necesară pentru a rezista ispitelor pe care le întâlneşti în fiecare zi.

Mulţumeşte-l apoi că te-a ascultat şi că a acceptat să fie şi Salvatorul tău.

Obişnuieşte-te să te rogi în orice moment al zilei. Vorbeşte cu Domnul Iisus despre toate situaţiile întâlnite în cale şi caută-l prezenţa de îndată ce simţi că ai început să te clatini. În curând, te vei găsi în faţa unei hotărâri decisive. Opreşte-te şi cere-l călăuzirea necesară. Întreabă-L dacă drumul pe care vrei să-l apuci este drumul pe care l-a pregătit El pentru tine.

Cât mai curând posibil, fă-ţi rost de o Biblie şi începe să o citeşti sistematic. Eu te sfătuiesc să începi să citeşti Evanghelia lui Ioan, apoi epistola lui Pavel către Romani, apoi tot Noul Testament şi în urma restul, de la un cap la altul.

Cere-l lui Dumnezeu să-ţi vorbească prin Biblie şi să-ţi dea şi putere să împlineşti ceea ce El îţi va spune.

Citeşte din Vechiul Testament cartea Proverbelor, câte un capitol în fiecare zi. Fă aşa în fiecare lună şi asta te va umple de bucurie.

Sunt într-o mare confuzie. Nu mai ştiu dacă sunt sau nu creştină. Mama mea are o poziţie foarte bună în biserica iar tatăl meu face parte din comitet. Acasă însă, ei se ceartă mai tot timpul şi uneori nu se potolesc decât când eu izbucnesc în plâns. Sunt oare ei creştini?

Bineînţeles că mi-ar folosi foarte mult să ascult şi versiunea părinţilor tăi.

În general, toţi adolescenţii sunt nişte idealişti sentimentali care exagerează făcând uneori din discuţii de familie, adevărate certuri.

Dar să admitem, aşa cum spui tu, că părinţii tăi se ceartă. Îmi dau seama că acesta este un lucru foarte neplăcut pentru tine şi te poate aduce în situaţia de a te îndoi de propria-ţi credinţă.

Când vei creşte puţin mai mare, vei descoperi că şi cei mai buni oameni ai lui Dumnezeu şi-au avut şi îşi au momentele lor de slăbiciune. Crizele de personalitate fac parte din viaţa fiecăruia dintre noi.

Dacă eşti creştină, ai acum posibilitatea să-ţi ajuţi părinţii.

Biblia spune: „şi le va mâna un copilaş" (Isaia 11: 6). Faptul că părinţii tăi încetează ceartă atunci când tu începi să plângi mă face să cred că ei te respectă şi nu le este indiferentă părerea ta. Te sfătuiesc să stai într-o zi „calmă" de vorbă cu ei şi să le spui deschis ceea ce mi-ai scris şi mie. Sunt sigur că atmosfera din căminul vostru se va schimba.

Adesea copiii sunt pricina neînţelegerilor familiale. Ia seama să nu întreţii focul printr-o atitudine egoistă. Biblia declară: „nu faceţi nimic din duh de ceartă sau din slava deşartă, ci în smerenie fiecare să privească pe altul mai presus de el însuşi".

(Filip. 2: 3).

În ultimul timp, am ieşit de câteva ori cu un băiat, dar în prezenţa lui simţ un sentiment straniu de teamă. Am refuzat o întâlnire pentru sâmbăta următoare, pentru că mi-e frică de tipul de oameni cu care se întâlneşte. Am procedat bine?

Sunt foarte bucuros să citesc ceea ce mi-ai scris. Eu cred că ai ascultat de vocea tainică a intuiţiei şi bine ai făcut. Ce bine ar fi dacă şi alte fete ar face adesea la fel! Este mult mai bine să renunţi la o prietenie, decât să-ţi distrugi viaţa.

De curând, la Ne [} or\, câteva tinere îşi însoţeau prietenii care şi-au ucis într-o încăierare câţiva rivali. Îmi imaginez că acum tinerele acelea ar dori să fi ascultat mai mult de conştiinţa lor, care le sfătuise să rămână acasă. Astăzi, pentru că n-au procedat aşa, sunt în mare

încurcătură.

Există atâţia tineri potriviţi şi plăcuţi pentru o plimbare prietenească! Eu cred că nicio fată n-ar trebui să iasă cu un băiat de care îi este teamă. Un tânăr care manifesta apucături violente, care este plin de duritate ar trebui să fie ocolit ca şi o ciumă. Este foarte trist să vezi cum tineri stăpâniţi de un puternic complex de inferioritate cred că impresionează sexul opus purtând la ei cuţite sau tot felul de alte arme periculoase.

Dintotdeauna a fost nevoie de mai mult curaj pentru a fi bun, decât pentru a deveni o „lichea".

Iată de ce, eu îţi admir raţionamentul care te-a făcut să renunţi la întâlnirea de sâmbătă. Dacă toate fetele ar proceda la fel, poate că băieţii ar înţelege că este preferabil să caute să-şi dovedească calităţile personale în singurătate, nu dându-se

„Mari", atunci când au în spate protecţia „bandei".

În şcoala mea este o fată care îmi dă mereu târcoale, şoptindu-mi tot felul de cuvinte drăgăstoase. Părinţii mei m-au sfătuit să fiu amabil şi politicos cu ea, tocmai pentru că sunt creştin. De câte ori fac însă aşa, ea devine din ce în ce mai îndrăzneaţă şi mai ademenitoare. Vă rog să-mi spuneţi ce trebuie să fac?

Se pare că prietena ta prezintă simptomele unei anomalii sexuale.

Ar putea chiar deveni un real pericol, dacă ar fi încurajată.

Trebuie să recunosc că problema pe care mi-ai pus-o nu este de loc uşoară, şi nici poziţia ta nu este prea comodă. Părerea mea este că tu, cunoscându-i defectul, trebuie totuşi să încerci să o ajuţi.

Adesea creştinii fac marea greşeală de a crede că nu pot ajuta pe altcineva decât dacă devin foarte intimi şi fac confidenţe.

Calitatea noastră de martori nu ne cere aşa ceva.

Căută să fii foarte cinstit şi categoric în relaţiile tale cu fata aceea. Fii amabil şi deschis în mărturia ta creştină, dar nu alunecă înspre intimităţi, şi, mai ales, nu-i face complimente.

Fii foarte atent să nu încerci cumva să te admire mai mult pe tine decât pe Domnul Iisus. Numai El o poate ajuta; tu nu poţi decât să complici situaţia.

Biblia spune: „cel înţelept câştiga suflete" (Prov. 11: 30).

Înţeleptul nu este înţelept pentru că el câştiga suflete, ci câştiga suflete tocmai pentru că este înţelept.

Vezi să nu te prostească!

Am fost crescută într-o familie în care consumul de alcool era un lucru obişnuit. Astăzi, fata mea manifesta aceleaşi înclinaţii spre băutură. Care este soluţia pentru această situaţie?

Sunt foarte necăjit pentru tine şi totuşi mă şi bucur pentru că, măcar astăzi, regreţi sincer starea în care ai ajuns. Problema care te frământă pe tine este problema a mii de familii din timpul nostru. Alcoolismul înaintează cu paşi uriaşi. Astăzi, el este considerat o „maladie" şi se fac încercări de a-i convinge pe oameni să bea cu măsură. Într-un asemenea context, eu nu văd decât o singură soluţie: abstinenta totală! Lichiorurile nu sunt necesare nici pentru sănătate şi nici pentru a da un tonus plăcut vieţii.

Alcoolismul este cauza unor necazuri de nedescris. În cartea

Proverbe este scris: „Vinul este batjocoritor, băuturile tari sunt gălăgioase; oricine se îmbată cu ele nu este înţelept" (22: 1).

Aceste cuvinte au fost scrise acum aproape trei mii de ani, dar ele sunt la fel de adevărate şi astăzi. Băuturile dezleagă limba, micşorează toate opreliştile şi pot fi izvorul multor rele.

Te sfătuiesc să-l ceri lui Dumnezeu să-ţi ajute fiica, iar tu cauta imediat mijlocul de a îndrepta răul deja făcut. Condu-ţi copilul la Christos şi El îi va da biruinţă asupra acestei patimi, iar, pe deasupra, îi va face parte şi de o viaţă aşa de îmbelşugată în realizări, încât ofertele înşelătoare ale alcoolului vor rămâne palide şi sărăcăcioase.

Sunt în prima fază a adolescenţei, dar credinţa mea în Domnul

Iisus este deja matura. Nici tatăl meu şi nici mama mea nu sunt creştini şi nu vor să mă lase să merg la biserică. Preferă să mă vadă stând pe acasă. M-am dus totuşi de câteva ori pe furiş, dar nu-mi găsesc liniştea pentru că îmi dau seama că asta a însemnat neascultare de părinţi. Va trebui să merg în continuare fără ştirea lor la ascultarea Cuvântului lui

Dumnezeu, sau ce să fac?

Părinţii tăi nu sunt rezonabili; ei nu-ţi permit să faci singurul lucru care ar face din tine un fiu de care să fie mândri. Ochii lor sunt întunecaţi de Diavol şi nu-şi pot vedea acum enormă greşeală. Biblia spune: „Dacă Evanghelia noastră este acoperită, este acoperită pentru cei care sunt pe calea pierzării, a căror minte necredincioasa a orbit-o dumnezeul veacului acestuia" (2

Cor. 4: 3, 4). Nu te descuraja şi nu te înfuria din pricina asta.

Părinţii tăi au nevoie de rugăciunile tale şi de exemplul tău personal. Aşa cum părinţii îşi pot conduce copiii la Christos, tot aşa şi copiii îşi pot întoarce părinţii la Domnul.

Ca răspuns la întrebarea ta, eu te sfătuiesc ca să profiţi de orice situaţie posibilă pentru a asculta Evanghelia, ascult-o la radio, citeşte-o în Biblie şi în literatura creştină bună. Acasă, fii un exemplu creştin, ascultându-ţi părinţii chiar şi atunci când ei nu au dreptate.

Curge multă apă pe răul nelegiuirii astăzi, dar conştiinţa ta a avut dreptate; nu poţi încerca să aduci pe alţii la adevăr trăind în minciună.

Am fost ales de curând în funcţia de şef al clasei. Ca şi creştin, nu pot participa la multe din activităţile pe care le implică o astfel de funcţie. Mă sfătuiţi să demisionez său există o cale pentru a-mi păstra funcţia?

Toată viaţa va trebui să iei decizii în astfel de situaţii.

Prin ea însăşi, funcţia de şef de clasă nu are nimic criticabil.

Dimpotrivă, ea te pune într-o situaţie în care poţi depune o mult mai eficace mărturie pentru Christos. Nu uita că tu nu eşti responsabil de faptele celorlalţi. Alegerea ta a avut drept scop numai o muncă de îndrumare şi de coordonare a celorlalţi. Atâta timp cât poţi să-ţi asiguri o poziţie clară şi fără compromisuri, fă din situaţia ta privilegiată un mijloc pentru vestirea

Evangheliei. Domnul Iisus le-a recomandat ucenicilor Săi să fie:

„Prudenţi ca şerpii şi fără răutate că porumbeii" (Matei 10: 16).

Fă-ţi bine datoria şi câştigă admiraţia şi respectul tuturor.

Numai atunci, cei din jurul tău vor accepta şi mărturia ta şi influenţa ta creştină. Noi suntem „sarea pământului" şi, de aceea,

trebuie să pătrundem peste tot cu mesajul Domnului Iisus.

Am comis un păcat groaznic şi vreau să ştiu dacă am să merg pentru asta în iad. Am numai cincisprezece ani şi m-am culcat cu un bărbat însurat. Este posibil că s-a fiu iertată de

Dumnezeu, dacă mă căiesc cu adevărat de păcatul meu?

Biblia ne învaţă că, înainte de a dobândi iertarea pentru păcatele noastre, trebuie să ne pocăim de ele. Păcatul pe care l-ai săvârşit este foarte grav; te-ai profanat şi pe tine şi ai profanat şi una din cele mai sacre instituţii care există:

căsătoria.

Desfrâul este condamnat peste tot în paginile Sfintelor Scripturi.

Sub legea lui Moise, el era pedepsit cu moartea (Levetic 20: 10; Deut. 22: 22 – 24).

Totuşi, oricât de murdar ar fi păcatul acesta, Dumnezeu poate să-l ierte. Citeşte Ioan 8: 3 – 11, dar nu uita că, fără pocăinţă, nu există nicio speranţă de iertare; iar pocăinţă înseamnă mult mai mult decât o simplă părere de rău. Ea înseamnă că, prin ajutorul lui Dumnezeu, tu renunţi, o dată pentru totdeauna, la păcatul tău şi eşti hotărâtă să nu-l mai repeţi.

Capitolul 5
Ce trebuie să ştie părinţii...

Fiica mea, în vârstă de 13 ani, a început să mintă în aşa hal că nu mai pot crede aproape nimic din ceea ce-mi spune. S-a apucat şi de fumat şi este pe cale de a-şi pierde toate prieteniile bune pe care le are. Totuşi, rezultatele ei şcolare sunt în continuare bune; merge la şcoală duminicala şi la biserică.

Puteţi să mă ajutaţi?

Nu mi-este greu să te înţeleg, atunci când spui că purtarea fiicei tale îţi produce necazuri. Eu cred că ea străbate acum „anii dificili" ai adolescenţei. Nu mai este un copil şi, ca să pară mai mătura, a început să imite câteva obiceiuri pe care le-a văzut la oamenii mari. Din păcate, se pare că le-a ales chiar pe acelea care şi la oamenii mari sunt

regretabile.

Totul izvoreste dintr-o lipsă de siguranţă şi de stabilitate. Iată de ce, mai mult ca oricând, ea are nevoie de înţelegere şi de dragoste. Îi lipseşte un sfătuitor şi un model, pe care să se simtă înclinată să-l imite. Cauta ca să fii tu însăţi această persoană, dându-i un model de siguranţă şi de armonie. Cred că ar fi foarte bine dacă ai avea o discuţie sinceră şi deschisă cu ea.

Dacă ai comis greşeli, fii sinceră şi recunoaşte totul.

Nu-mi spui dacă fata ta şi-a predat viaţa în mâinile

Mântuitorului. După părerea mea, ea se află tocmai la vârsta la care copiii dobândesc capacitatea unei credinţe vii şi personale.

Încurajează-ţi fata să pornească pe drumul cel bun, primindu-L pe

Domnul Iisus. Dacă până acum tu ţi-ai cam neglijat propria ta viaţă creştină şi nu ai ajutat-o printr-un exemplu bun, acum este momentul să începi o nouă experienţă spirituală, mâna în mână cu fiica ta.

Fata mea este pe punctul de a se mărita cu un tânăr care nu este creştin. Cred că trebuie să fac totul ca să împiedic această căsătorie, dar nu ştiu ce să fac pentru a ajunge la acest rezultat. Trebuie să-i arăt ca Biblia INTERZICE o astfel de unire?

Nu găseşti oare că este cam târziu să-i atragi acum atenţia fetei tale? Eu mă tem că nu vei mai reuşi să faci mare lucru. Orice ai întreprinde va fi socotit că un amestec nedorit şi neîndreptăţit în problemele altcuiva.

Ar fi trebuit să o înveţi optică creştină asupra căsătoriei, mult timp înainte ca ea să înceapă să-şi materializeze proiectele.

Trebuia să o înveţi să iubească valorile creştine. Astăzi nu s-ar mai fi îndrăgostit de un necreştin şi ar fi fost în stare să ia o hotărâre înţeleaptă. Nu de căsătoria ei necreştină mă tem eu cel mai mult, ci de calitatea creştinismului pe care şi l-a însuşit.

Biblia spune că: „Femeile în vârstă trebuie să aibă o purtare cuviincioasă, să nu fie clevetitoare, nici dedate la vin; să înveţe pe alţii ce este bine, ca să înveţe pe femeile mai tinere să-şi iubească bărbaţii şi copiii; să fie cumpătate, cu viaţa curată, să-şi vadă de treburile casei, să fie bune, supuse bărbaţilor lor, pentru ca să nu se vorbească de rău Cuvântul lui

Dumnezeu" (Ţiţ 2: 3 – 5).

Dacă ţi-ai fi făcut datoria pe când fiica ta era încă micuţă, astăzi nu te-ai fi găsit în faţa unei astfel de probleme. Există câteva lucruri în viaţă pe care nu le mai putem repara şi, cu toate că Domnul ne iartă greşelile, trebuie să suportăm adesea necazurile pe care noi singuri ni le-am provocat înainte de a veni la Domnul.

Cu toate acestea, eu te sfătuiesc să cauţi să ai o discuţie sinceră cu faţa ta, iar apoi să vă rugaţi împreună.

Încredinţează-i problema aceasta lui Dumnezeu spre rezolvare. El poate schimba situaţia, chiar şi în ultimul moment.

Fiul nostru de 16 ani nu ne mai ascultă şi ne temem că nu cumva să devină un copil-problema. Amândoi muncim în producţie. Puteţi să ne recomandaţi un loc unde am putea să-l trimitem şi să-l ştim ocupat cu treburi serioase?

Nimic nu poate înlocui casa părintească, mai ales pentru un copil de 16 ani. Cei mai mulţi băieţi ai zilelor noastre devin

„Copii-problema" tocmai din cauza îndepărtării de căldură căminului părintesc.

Pentru viaţa de mai târziu, orice copil are nevoie de căldură familiei şi de disciplinarea părintească.

Cel mai bine ar fi, dacă v-aţi putea mulţumi cu un câştig mai mic şi dacă v-aţi putea face astfel rost de timpul liber necesar educării fiului vostru. Dacă va preocupa într-adevăr soarta copilului vostru, faceţi-vă acum timpul liber necesar educării lui. Căutaţi să-l învăţaţi principiile fundamentale ale unui caracter sănătos. Deprindeţi-l cu valorile spirituale. Ajutaţi-l să-şi înţeleagă poziţia faţă de Dumnezeu.

Soluţionarea problemei voastre depinde numai şi numai de voi. Nu o amânaţi, căci uneori timpul aduce schimbări imprevizibile şi insurmontabile. Aduceţi-vă aminte că dragostea nu poate fi înlocuită cu nimic, iar disciplina ei este cea mai durabilă.

Sunt mama a doi băieţaşi cărora le place foarte mult să se uite la televizor. Din nefericire, ei privesc astfel prea multe scene de violenţă. Ce să fac pentru a stăvili acest val de brutalitate care îi ameninţa?

Nu încape nicio îndoială că producătorii de emisiuni de televiziune abuzează de un anumit gen de emisiuni. Ei doresc să atragă cel mai mare număr de spectatori, făcând astfel că reclamele lor să fie

cât mai eficace. Cu alte cuvinte, ei livrează ceea ce se vinde mai bine pe piaţă.

Atâta timp cât majoritatea telespectatorilor vor accepta programele îmbibate cu scene de violenţă, acestea vor continua să existe. De altfel sunt şi cele mai uşor de realizat, nesolicitând decât un minimum de cheltuieli şi de… talent.

Tu ai putea trimite o scrisoare de nemulţumire la staţia de televiziune şi-i poţi sfătui şi pe alţii, cât mai mulţi, să se alăture gestului tău. A sosit timpul că o voce creştină să-şi spună cuvântul şi în această problemă. Domnul Iisus ne-a spus: „voi sunteţi sarea pământului" (Matei 5: 13), înţelegând prin aceasta că

El vrea ca influenţa noastră să se răspândească peste tot.

În acelaşi timp, învaţă-ţi băieţaşii să facă ei înşişi o triere a emisiunilor de televiziune; „Nu tot ce zboară se mănâncă". Sunt foarte multe emisiuni pe care trebuie să le interzicem copiilor noştri să le vadă. De fapt, ei nu ar trebui să fie lăsaţi să vizioneze decât una sau două pe zi.

Dacă ţi-ai trimite copiii în pădure să culeagă ciuperci, sunt mai mult ca sigur că nu le-ai da voie să mănânce din ele, înainte ca tu să le separi pe cele bune de cele otrăvitoare!

Sunt văduvă şi am două fete adolescente. Nu sunt fete rele. Eu sunt un mădular activ în biserică şi gândesc că toţi copiii lui

Dumnezeu trebuie să fie complet separaţi de lume. Tocmai în aceasta priviinta, fetele mele sunt puţin cam neascultătoare. Ce trebuie să fac?

Oare tu eşti „separată de lume" sau eşti una din adeptele unui sistem de piozitate religioasă care nu stă în picioare la un examen serios din partea Domnului Iisus?

Nu vreau să te rănesc cu cuvintele mele. Recunosc că problema ta este dificilă şi delicată. Dar vreau să fii foarte sigură că

„Separarea de lume" de care pomeneai este cu adevărat o „separare".

creştină, care pătrunde realităţile vieţii, „cercetând toate lucrurile şi oprind ceea ce este bun".

Cei mai falşi creştini sunt aceia care se înconjoară jur-împrejur cu un zid de „tabu"-uri şi care-i lăsa pe toţi ceilalţi oameni în afara acestor ziduri.

Adu-ţi aminte că adolescenţii sunt plini de viaţă şi că au nevoie de fericire. Veghează ca nu cumva creştinismul pe care-l profesezi să le displacă tocmai pentru că este monoton şi plin de interdicţii.

Adevăratul creştinism nu este acela al expresiilor: „nu lua, nu gustă", ci al optimistelor îndemnuri: „Îndeamnă-i să facă…" şi

„Să fie cei dintâi în facerea…". El nu închirceşte existenţa răpindu-i bucuriile, ci o propulsează spre împliniri călăuzind-o pe drumul cel bun.

Nu vreau să spun prin aceasta că nu există lucruri pe care un creştin nu trebuie să le facă (cea mai mare parte a celor 10

porunci osândesc păcate bine precizate), dar este tentant pentru oamenii care trec de o anumită vârstă, să extindă aceste interdicţii şi asupra unor lucruri care sunt în ele însele bune şi nevinovate.

Am auzit de curând o glumă pe care vreau să ţi-o spun: doi bătrâni stau de vorbă şi unul întreabă: „Ştii ce e rău la tineretul de astăzi?" „Nu", răspunde celălalt. Să-ţi spun eu atunci: „Cel mai rău lucru pe care îl au ei, este faptul că noi nu ne mai putem număra în rândul lor"!

Am pe masa mea de lucru scrisoarea unui băiat căruia îi plac

„Luptele" pe care le practică într-o asociaţie sportivă creştină.

Mama lui găseşte însă că lucrul acesta este periculos şi foarte puţin potrivit pentru un tânăr creştin. Vezi tu, ea face greşeala de a confunda un sport de competiţie cu distracţiile nesănătoase.

Fereşte-te să faci şi tu aşa ceva. Dimpotrivă, obişnuieşte-te să participi la toate bucuriile fetelor tale. Fă din creştinism ceea ce este de fapt el prin excelenţă: o trăire plină de bucurie şi de voioşie.

Peste toate acestea, cere-l zilnic lui Dumnezeu înţelepciunea care să te învrednicească să-ţi îndeplineşti cu destoinicie misiunea de părinte.

Capitolul 6
Când copiii au crescut...

De câtva timp, mă îngrijorează starea fiicei mele. A început să nu-mi mai spună toate problemele ei. Bănuiesc că îşi face proiecte de căsătorie, dar mie nu mi-a spus încă nimic. Trebuie să insist ca ea să mi

se destainuească sau este mai bine să aştept?

Dacă, aşa cum se pare, ai pierdut încrederea fiicei tale, este prea târziu acum să încerci să o mai recâştigi. Probabil că ai uitat că ea a crescut şi că a ajuns o persoană în toată firea.

Probabil că ai deziluzionat-o, considerând problemele cu care venea la tine lipsite de importantă şi tratând-o mereu că pe un copil. Mai mult decât orice altceva, această lipsă de simpatie şi de respect este adevăratul motiv pentru care copiii îşi pierd încrederea în părinţi şi se înstrăinează de ei.

Cu siguranţă că ai neglijat să observi sentimentul de dragoste pe care ea începuse să-l nutrească faţă de tânărul pe care şi-l doreşte acum de soţ.

Există o singură posibilitate de redresare. Aceea de a reuşi să-ţi convingi fiica că te interesează ceea ce se petrece cu ea, nu pentru a o cicăli, ci pentru a participa la bucuria ei.

Atunci când o tânără este îndrăgostită, nimeni nu o mai poate învaţă cum să-şi aleagă soţul, este prea târziu. Lecţia aceasta trebuia să-i fi fost predată mult mai devreme.

Nu uita că, în multele noastre eşecuri, putem să mai sperăm totuşi în ajutorul lui Dumnezeu. Cere-l o înţelepciune şi o putere de înţelegere specială. El este preocupat de tot ceea ce ni se întâmpla şi, dacă doreşti să se rezolve totul după voia Lui, lasă-L pe El să îndrepte greşelile comise de tine.

Faţa noastră de 18 ani s-a îndrăgostit de un tânăr cu care vrea neapărat să se căsătorească. Ne plânge inima în noi văzând-o că vrea să facă o mezalianţă. Puteţi să ne ajutaţi cu un sfat?

Daţi-mi voie să vă reamintesc faptul că există două lucruri pe care nu le pot hotărî niciodată părinţii, oricât de mult ar insistă ei. Primul este dată la care să se îndrăgostească copiii, iar al doilea este persoana de care se îndrăgostesc ei.

Vă înţeleg zbuciumul neputincios, dar haide să analizăm puţin situaţia voastră şi să vedem dacă nu cumva vă grăbiţi, trăgând nişte concluzii greşite.

Mai întâi, ce înţelegeţi voi prin „mezalianţa”? Înţelegeţi prin ea că tânărul este dintr-o poziţie socială inferioară fiicei voastre?

Vă împotriviţi unirii lor numai din motivul acesta?

S-a întâmplat ca prinţi şi regine să se căsătorească cu oameni de

rând. Prinţul moştenitor al Japoniei s-a însurat cu fiica unui negustor şi toată lumea a fost mulţumită.

Mie mi se pare că vă interesează situaţia socială a viitorului soţ al fiicei voastre mai mult decât caracterul lui şi asta nu este bine. Trebuie să căutaţi să aflaţi dacă el este creştin, dacă este cinstit şi înţelept şi dacă, prin ceea ce este el în el însuşi, o poate face fericită pe faţa voastră. Cunosc mulţi tineri din societatea „bună" care au făcut căsătorii lamentabile.

Pe de altă parte, mie mi se pare că fiica voastră este un pic prea tânără ca să se gândească la măritiş. O sfătuiesc să se asigure că tânărul de care este acum îndrăgostită este acela pe care Dumnezeu l-a ales pentru ea, iar apoi să… mai aştepte cel puţin doi ani.

Acest răgaz vă va ajuta mult şi pe unii şi pe ceilalţi.

Şi eu şi soţul meu suntem creştini de foarte multă vreme. Avem o fiică de peste 30 de ani care sta împreună cu noi. Ne ajută pe acasă, dar nu are niciun proiect pentru propriul ei viitor. Ce responsabilităţi avem noi faţă de ea?

Este evident că faţa voastră încă nu a înţeles că vine o vreme când fiecare dintre noi trebuie să ne luăm viaţa în serios şi să ne străduim să facem faţă responsabilităţilor care ne revin.

Eu cred că aţi fost nişte părinţi prea buni şi că, cel puţin în această situaţie nu aţi ştiut să manifestaţi fermitatea necesară trezirii fetei voastre la realitate. Vă sfătuiesc să staţi de vorbă cu ea în prezenţa pastorului vostru sau a altei persoane pe care ştiţi că ea o respectă. Faceţi-o să înţeleagă că v-aţi asumat partea voastră de responsabilităţi pregătind-o pentru viaţă, dar că, de acum, trebuie ca ea să devină independenta.

Ar fi foarte bine pentru ea să-şi găsească o slujbă undeva departe de voi şi să poată să-şi facă acolo un rost al ei. Cu cât va întârzia mai mult să ia această decizie, cu atât îi va fi mai greu.

Poate că faţa voastră se îngrijorează prea mult de ceea ce se va putea întâmpla cu voi după plecarea ei. Asiguraţi-o că puteţi foarte bine să vă purtaţi singuri de grijă.

Nu mi-a plăcut niciodată soţul fiicei mele. Nu mă pot înţelege cu el şi simt că mă detestă. Ce trebuie să fac într-o astfel de situaţie?

Tânărul este acum ginerele tău şi trebuie să-l accepţi că pe soţul

fetei tale. Este alesul inimii ei şi dacă o iubeşti, trebuie să accepţi alegerea ei. Altfel, între tine şi ei se va căsca în curând o prăpastie fără fund şi fără… remediu. Dacă nu vrei să pierzi şi afecţiunea fiicei tale, trebuie să-ţi priveşti ginerele cu dragoste şi cu înţelegere. Nu ai altă alternativă.

Cere-l lui Dumnezeu să-i facă fericiţi şi păstrează-ţi prejudecăţile pentru tine. Fă-le mici servicii şi poartă-te cu amabilitate cu ei. Dacă vă încredinţaţi cu toţii în mâna Domnului, vei vedea în curând că situaţia se va schimba şi ginerele tău nu ţi se va mai părea… chiar aşa de rău. Ba poate că îl vei găsi chiar un om simpatic. Nu uita că dragostea adevărată se oferă celui ce are nevoie de ea, nu celui ce o merită; „şi dragostea sta nu în faptul că noi am iubit pe Dumnezeu, ci în faptul că El ne-a iubit pe noi, şi a trimis pe Fiul Sau ca jertfă de ispăşire pentru păcatele noastre" (1 Ioan 4: 10).

Există o tendinţă vinovată în inima fiecărui părinte: aceea de a dori să-şi prelungească trăirea în viaţa copiilor săi. Aşa ceva este nerezonabil şi periculos. Fiecare trăieşte pentru sine şi moare pentru sine. De ce crezi că trebuie neapărat să te îndrăgosteşti şi tu de soţul fetei tale, pentru că ea să fie fericită?

Nu ţie trebuie să-ţi placă băiatul, ci celei care l-a ales de soţ.

Multe mame iubitoare devin soacre acre, de parcă au intrat ele însele într-o a doua căsătorie care nu le este pe plac!

Am doi copii, care sunt acum oameni în toată firea. Una din nurorile mele are o fire teribil de geloasă şi de posesivă. Nu-i place că fiul nostru să ne facă vizite şi numai rareori ne permite să ne vedem nepoţii. Această atitudine ne produce multă suferinţă. Ce putem face?

Rezolvarea acestei neplăcute situaţii sta în mâinile fiului vostru. După părerea mea, el ar fi trebuit să ia o poziţie hotărâtă încă de la început şi să nu-i permită soţiei sale să-l conducă.

Biblia spune că bărbatul este capul femeii şi că aceasta trebuie să-i fie supusă (Efes. 5: 22 – 23). În situaţia lor, se pare că rolurile s-au inversat. Este regretabil că fiul vostru s-a căsătorit cu o femeie aşa de nesociabila, dar pentru că acum nu mai puteţi schimba nimic, vă sfătuiesc să-i arătaţi fiului vostru cât de mult va face această situaţie să suferiţi. Cereţi-i să-şi impună punctul de vedere în treburile familiei. Pe de altă parte, aveţi grijă să nu cauzaţi o tensiune între el şi soţia lui şi să-i faceţi să nu se mai înţeleagă.

Probabil că fiul vostru este fericit cu soţia lui şi nădăjduiesc ca şi copiii lui au o mamă bună. Când vi se iveşte ocazia, daţi dovadă de cea mai mare atenţie şi de cel mai mare respect pentru nora voastră. Faceţi-o să-şi dea seama că nu aveţi nicio intenţie să-i acaparaţi soţul sau copiii şi vegheaţi că nu cumva sentimentul geloziei să apară chiar în propria voastră inima.

Rugaţi-L pe Dumnezeu să îndepărteze toate barierele şi să vă unească prin dragostea faţă de El şi unii faţă de alţii.

Sunt o văduvă creştină, mama a şapte copii. Una din fetele mele s-a căsătorit cu un bărbat care mai fusese deja căsătorit de trei ori. Mi se pare că a intrat în păcat cu ochii deschişi şi cu bună ştiinţă. Trebuie să-i permit soţului ei să vină la mine şi să-l primesc în casa şi-n inima mea? Cum aş putea-o face?

Nu mi-ai scris nimic despre primele căsnicii ale acestui bărbat, dar deduc din indignarea ta că a divorţat. Vreau să-ţi spun trei lucruri privitoare la situaţia în care te găseşti.

Mai întâi, ceea ce trebuie să nu se întâmple s-a întâmplat; fiică s-a măritat cu bărbatul acesta şi nu mai poţi face nimic ca să schimbi situaţia. Căsătoria aceasta nu este, nici pe departe, ceea ce ţi-ai dorit pentru ea. Din nefericire, noi părinţii nu putem hotărî şi… hotărârile copiilor noştri.

Apoi, se poate că acest om să nu fi fost încă niciodată în tovărăşia unui creştin adevărat. Oferă-i tu acest prilej şi poate că vei reuşi să-l întorci la Domnul.

În sfârşit, nu este creştineşte să fugi de necredincioşi. Domnul

Iisus a stat la masă cu vameşii şi cu păcătoşii, iar noi nu suntem nici pe departe tot aşa de neprihăniţi ca şi El. Fă tot ceea ce poţi ca tu şi fiica ta să-l ajutaţi să-şi clădească, de data aceasta, un cămin creştin.

Vă rog să mă ajutaţi în situaţia delicată în care am intrat.

Sunt o văduvă creştină. Fiul meu, care îşi terminase stagiul la medicină, s-a căsătorit şi vrea să plece ca medic misionar. Nu trebuie oare să-l împiedic să-şi distrugă astfel viaţa şi talentele?

Ar trebui să fii recunoscătoare lui Dumnezeu că ai un fiu căruia

El i-a făcut cinstea să-l cheme ca misionar. Departe de a-şi distruge viaţa şi calităţile, el va putea astfel să le folosească mult mai

bine decât ar fi făcut-o în patrie.

Am avut ocazia să vizitez multe tabere misionare şi mi-am putut da seama că misionarii sunt cei mai buni ambasadori ai ţării lor în străinătate. Dar, ceea ce este mai important este că ei duc

Evanghelia, duc dragostea şi harul mântuitor al Domnului Iisus oamenilor care au nevoie de ele. Domnul Iisus a spus: „Cel ce vă voi să-şi scape viaţa, o va pierde, dar oricine îşi va pierde viaţa pentru Mine o va câştiga" (Matei 16: 15).

Prin aceste cuvinte, El voia să spună că o viaţă trăită în mod egoist este o viaţă irosită, în timp ce o viaţă trăită în slujirea altora împlineşte voinţa Lui.

Îmi dau seama că îţi este greu să te desparţi de băiatul tău.

Totuşi, eu te sfătuiesc să priveşti că pe o onoare chemarea pe care Dumnezeu i-a făcut-o. Cu siguranţă că fiul tău nu va face avere, dar el va ajuta oamenii şi va strânge comori pentru veşnicie.

Am întâlnit odată un misionar care, trăind în condiţii foarte primitive şi lucrând în situaţii foarte potrivnice, a fost totuşi unul dintre cei mai fericiţi oameni pe care i-am întâlnit vreodată. El împlinise voia lui Dumnezeu pentru viaţa lui şi

Dumnezeu se folosea acum de el pentru a întoarce sufletele la

Christos. Crede-mă că nu există altă fericire mai mare ca aceasta.

Capitolul 7
Problemele vieţii profesionale

Ezit să mă angajez într-o afacere pe cont propriu pentru că, dacă aş face-o, ar trebui să lucrez câteodată şi Duminica. Vreau să ştiu părerea dumneavoastră despre un serviciu care trebuie făcut şi Duminica.

Mi-ar plăcea că toţi oamenii să poată să pună deoparte Duminica că pe o zi închinata Domnului. Aceasta ar da fiecăruia posibilitatea să ia parte la serviciile divine sau la o altă activitate creştină. Nimic nu împiedica mai mult progresul Evangheliei că profanarea zilei Domnului. Dacă nu vă afectează prea mult renunţa la serviciul de care aminteai.

Totuşi, trebuie să spunem şi că, de multe ori, creştinii sunt în

primejdie de a cădea într-o formalitate rigidă în ceea ce priveşte repausul duminical… Trebuie să veghem că întotdeauna să ne păstrăm libertatea pe care Domnul Iisus a dobândit-o pentru noi.

Nimic nu trebuie să ne fie mai scump decât această libertate prin care „toate lucrurile ne sunt îngăduite". Nu trebuie să devenim robii unui creştinism formalist îngheţat în datini şi în rânduieli, gâtuit de răstălmăcirea principiilor care ar fi trebuit să-i îmbogăţească existenţa. Prima şi cea mai mare poruncă este să-L iubeşti pe Domnul Dumnezeul tău şi pe aproapele tău.

Hotărârea pe care trebuie să o iei depinde numai de tine, căci numai tu eşti şi cel care va trebui să dai socoteală înaintea lui

Dumnezeu de ceea ce ai făcut cu banii şi cu timpul pe care ţi l-a încredinţat.

Oricum, nu-i dai voie lucrului de care te ocupi să devină un obstacol în calea creşterii tale spirituale şi a slujirii faţă de

Christos.

Oare trebuie să spui totdeauna adevărul? Chiar şi atunci când ştii că el poate zdrobi inima cuiva? Eu lucrez în afaceri şi mă întreb dacă sunt obligat să spun tuturor adevărul despre afacerile mele.

Am să-ţi răspund, apropiindu-mă de subiectul acesta dintr-un cu totul alt punct de vedere.

Întotdeauna este o înşelăciune să fii necinstit, minciună nu este justificată niciodată şi prin nimic. Dumnezeu este împotriva ei şi, mai devreme sau mai târziu, conştiinţa se va trezi şi vă condamna neadevărul. N-am văzut niciodată măcar un singur om care să-şi fi ruinat familia pentru că a fost cinstit. Bineînţeles că nu este înţelept să vorbeşti în dreapta şi în stânga despre afacerile tale, dar să ajungi să trebuiască să ascunzi adevărul chiar şi de membri familiei tale nu este câtuşi de puţin o stare normală. Dacă afacerea a fost corectă pentru tine, nu trebuie să te fereşti s-o destăinui şi celor dragi, care îţi respecta corectitudinea. Biblia spune: „Cine se îndoieşte şi mănâncă este osândit, pentru că nu mănâncă din încredinţare. Tot ce nu vine din încredinţare este păcat" (Romani 14: 23).

Nu face nimic înainte ca să dispară orice umbră de îndoială. Aceasta metodă este cea mai bună cale de a rezolva toate problemele tale.

Sunt poliţist şi m-am întors de curând la Domnul la una din predicile dumneavoastră. A doua seară chiar, am prins un tânăr care comisese un delict şi l-am condus la o pocăinţa sinceră şi la o credinţă adevărată. Mi-a promis că se va lăsa de rele, iar eu i-am dat drumul. Am făcut ceva rău dându-i drumul?

Te felicit pentru faptul că i-ai vorbit tânărului direct despre nevoile lui spirituale. Este minunat să ştii că există poliţişti care depun mărturie despre Iisus Christos, Mântuitorul lor personal. Ai făcut mult mai mult decât să prinzi un vinovat şi să-l pedepseşti. Dumnezeu s-a folosit de tine pentru a câştiga un suflet.

Totuşi, trebuie să ne gândim că, atunci când a comis delictul, tânărul nostru a produs oarecare daune cuiva, iar datoria ta este aceea de a apăra societatea. Nu cunosc toate amănuntele; poate ai procedat aşa în virtutea unui drept pe care ţi-l dă funcţia, că reprezentant al ordinii publice, dar mie mi se pare că nu a fost totuşi prea înţelept să eliberezi un astfel de om. După ce s-a întors la Dumnezeu, tânărul trebuia să priceapă că a rămas cu ceva dator faţă de societate. Nici Dumnezeu nu-l socoteşte nevinovat pe cel vinovat. A trebuit mai întâi că Domnul Iisus să poarte vină păcatelor noastre pentru că noi să putem fi iertaţi. Că ai adus omul acesta la Christos este un lucru minunat, dar se prea poate să te fi pripit când l-ai lăsat să plece şi ai comis astfel o greşeală.

Sunt creştin şi mă străduiesc să trăiesc numai pentru Domnul.

Lucrez într-un birou în care bancurile proaste şi conversaţiile pornografice sunt lucruri obişnuite. Ce pot să fac în această situaţie?

Există câteva feluri în care, fără ai jigni, ne putem împotrivi acelora care spun obscenităţi. În general, toţi oamenii stimează o persoană care are un crez solid şi un ideal care îi da stabilitate. Asta mai ales atunci când el ştie să le arate aceasta prin felul lui de a fi şi de a se purta. Vorbele murdare se spun mai adesea în prezenţa aceluia care nu are o atitudine împotrivitoare, vizibilă şi hotărâtă. Veghează ca mărturia ta să fie clară şi că viaţa ta să aibă calitatea care trezeşte respectul celor din jur.

Preşedintele american (idro [(ilson povestea odată ca un oarecare a tras o înjurătură în prezenţa tatălui său, care era pastor prezbiterean. „Vă rog să mă scuzaţi”, a spus el imediat ce şi-a realizat gafă. Dar pastorul a replicat: „Nu m-aţi jignit pe mine; orice grosolănie

este o ofensă împotriva Celui care este profanat".

Lucrez într-o spălătorie. Munca noastră este penibilă şi lipsită de orice farmec. Toată ziua aud în jurul meu cârtelile colegelor mele. În ultimul timp, plângerile lor m-au afectat şi pe mine şi mă simt foarte nefericită. Puteţi să mă ajutaţi să găsesc o rezolvare problemei mele?

Dacă nu trăim decât în funcţie de realităţile vieţii pământeşti, există fără nicio îndoială, destule situaţii şi evenimente care să ne facă să ne plângem de milă.

Deosebirea dintre un creştin şi un necreştin este cu atât mai mare, cu cât condiţiile în care trăiesc sunt mai asemănătoare în părţile lor neplăcute. Pentru cel care crede în Iisus Christos şi care şi-a încredinţat viaţa în mâinile Lui, există foarte puţine motive pentru tânguiri.

Nouă ne este spus să ne îndeplinim datoriile slujbelor noastre:

„Nu ca şi cum aţi vrea să plăceţi oamenilor, ci ca nişte robi ai lui Christos, care fac din inima voia lui Dumnezeu. Slujiţi-le cu bucurie că Domnului, iar nu oamenilor" (Efes. 6: 6, 7).

Credinţa în Dumnezeu şi predarea lui Christos implica toate compartimentele vieţii noastre. Dumnezeu a făcut un plan pentru viaţa ta şi dacă te plângi, protestezi de fapt împotriva acestui plan şi negi înţelepciunea lui Dumnezeu. Dacă „toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce-L iubesc pe Dumnezeu, şi anume spre binele celor ce sunt chemaţi după planul Său" (Romani

8: 28), atunci trebuie să-i mulţumiţi şi să-i daţi slava lui

Dumnezeu.

Fie-vă milă de cei care-şi plâng singuri de milă şi profitaţi de această ocazie, pentru a le arăta că remediul plângerii lor este planul lui Dumnezeu special pentru viaţa lor.

Sunt într-o şcoală de infirmiere, într-un spital foarte renumit.

Cei mai mulţi dintre medici ne tratează cu respect pe noi, elevele, dar unul dintre cei mai buni chirurgi înjura în prezenţa noastră şi face glume proaste pe seama infirmierelor care lucrează cu el. Eu sunt creştină şi sunt pregătită să îndur multe, totuşi mi se pare că omul acesta a cam sărit peste cal.

După părerea mea, ai putea face mai multe lucruri. Încearcă mai întâi să mergi împreună cu o altă colega şi să-i vorbiţi deschis

medicului despre purtarea lui faţă de voi. Întreabă-l dacă i-ar plăcea ca faţa lui să se găsească în situaţia voastră. Spune-i că sunteţi gata să faceţi tot ceea ce va cere slujba voastră şi că vă veţi da pentru aceasta toată silinţa, dar nu sunteţi gata să auziţi mereu remarcile lui deplasate. Dacă această discuţie nu va da rezultate, puteţi să-i vorbiţi infirmierului şef sau să mergeţi până la unul din directorii spitalului. Eu cred că în orice spital există şi o comisie care se ocupă cu problemele personalului. Dacă va trebui, faceţi apel la ajutorul ei. Peste toate acestea, îngrijiţi-vă că mărturia voastră creştină să fie vizibilă. Nu va resemnaţi, căci aveţi dreptul să cereţi schimbarea situaţiei.

Biblia spune: „Cel rău fuge fără să fie urmărit, dar cel neprihănit îndrăzneşte ca un leu tânăr" (Prov. 28: 1).

Partenerul meu de afaceri este un om care, duminica, este foarte activ în biserică, iar în celelalte zile ale săptămânii îşi fură şi-şi înşală cât poate mai mult clienţii. Atitudinea aceasta a lui m-a dezgustat de creştinism.

S-ar putea ca într-o zi, unul din clienţii voştri să vă plătească cu o bancnota de douăzeci de dolari falsă. Oare din cauza aceasta nu vei mai primi niciodată bancnote de douăzeci de dolari?

Dacă partenerul tău este ipocrit, vinovat este el, nu creştinismul. Mă întreb, oare cum reacţionezi tu faţă de înşelăciunile pe care spui că le face? Dacă profiţi de pe urmă lor, eşti la fel de vinovat ca şi el, iar dezgustul tău ar trebui să se întoarcă şi asupra ta.

Ca să vorbim deschis, mă întreb dacă nu cumva presupusul tău dezgust faţă de creştinism nu este cumva doar o scuză pentru a nu deveni tu însuţi creştin. ştii că toţi oamenii au nevoie de

Christos, El este singurul care ne poate transforma inimile şi care poate să ne dea prin har puterea de a trăi aşa cum trebuie să trăiască un creştin.

Este foarte clar că ţi-ai făcut o idee înalta despre ceea ce înseamnă creştinism şi aşa este bine. Conformează-ţi viaţa acestei idei. Cu siguranţă că ai multe motive să fii dezamăgit de partenerul tău. Dă-mi voie să te sfătuiesc să-ţi predai viaţa în mâinile Domnului Iisus şi să devii astfel un exemplu pentru colegul tău.

Capitolul 8
În căutarea fericirii

Nu pot să scap de obsesia avortului pe care l-am săvârşit de curând. Puteţi face ceva ca să-mi redobândesc pacea şi liniştea sufletească?

Nu-mi dai destule detalii pentru a te putea ajuta aşa cum aş dori.

Trebuie să ştii că în fiecare zi, medicii produc avorturi legale şi justificate în situaţii în care această decizie trebuie luată pentru salvarea mamei şi a căminului.

Nilinistea ta mă face să cred că ceea ce te-a împins să ajungi la o întrerupere de sarcină a fost egoismul. În cazul acesta, este foarte clar că ai comis un păcat, atât tu, cât şi cei care ţi-au fost părtaşi. Dumnezeu este Acela care dăruieşte viaţa, noi nu avem dreptul să o luăm.

Totuşi nu este o situaţie fără ieşire, atâta timp cât ştim că nu există păcat care să nu poată fi iertat.

Moise a omorât un om, dar el a găsit iertare şi a devenit apoi unul dintre marii eliberatori ai istoriei şi una dintre cele mai proeminente figuri din istoria biblică. Saul din Tars a participat la uciderea lui Ştefan, dar şi el s-a întâlnit pe drumul

Damascului cu Domnul Iisus, şi a devenit apoi primul şi poate cel mai mare misionar creştin.

Să împingi disperarea ta la nesfârşit nu te-ar ajuta la nimic. De aceea eu te sfătuiesc să te întorci la Acela care a zis: „Veniţi la Mine, voi toţi cei trudiţi şi împovăraţi şi Eu vă voi da odihnă" (Matei 11: 28). Toţi cei care au răspuns acestei invitaţii, oricât de mare le-ar fi fost păcatul, au găsit pacea sufletului.

Nu amâna pe mai târziu răspunsul tău. Dumnezeu este gata să te ierte şi îşi găseşte bucuria în a-ţi umple inima cu pacea sa.

De câtva timp, mi-am recunoscut starea de păcat şi am început să merg la Biserică. Un anumit timp, m-am simţit mai bine, dar nu am fost în stare să părăsesc obiceiurile care mă tulburau.

Trebuie oare să trăiesc mereu că un înfrânt, ca un neputincios, sau există şi o altă soluţie?

Este foarte posibil ca, prin frecventarea unei Biserici sau printr-o oarecare practică religioasă, să ajungem la liniştea temporară a conştiinţei. Aceasta ne poate ajuta destul de mult şi putem ajunge chiar la un nivel moral destul de ridicat, dar aceasta nu este suficient. Domnul Iisus a spus: „Dacă un om nu se naşte din nou nu poate vedea

împărăţia cerurilor" (Ioan 3: 3).

O regenerare spirituală este o necesitate absolută în învăţătura Domnului Iisus. Te sfătuiesc din toată inima să te hotărăşti să-L primeşti în inima ta. Nu lasa religia să înlocuiască naşterea din nou. Numai pe această cale vei ajunge să cunoşti gustul dulce al biruinţei. După aceea, şi Biserică va căpăta adevărată semnificaţie pentru tine.

Te îndemn să te izolezi undeva cu Biblia şi să citeşti în epistola către Romani 10: 9 şi, în linişte, să te împaci cu Dumnezeu prin Christos.

Când vei ajunge la această întâlnire cu Christosul cel viu, viaţa ta va fi totalmente transformată.

Timp de mai mulţi ani, am fost un membru fidel al Bisericii, dar nu am trăit niciodată acea stare de pace sufletească de care vă aud mereu vorbind. Cum aş putea-o dobândi? Trebuie să-mi părăsesc biserică şi să mă alipesc de alta, unde se găseşte această pace adevărată sau Dumnezeu îmi va arăta El însuşi ce trebuie să fac?

Nicio biserică nu poate da pacea. Nu toate persoanele care s-au alipit de Biserici se bucura de pacea sufletului.

Astăzi este evident că o anumită biserică sau o anumită apartenenţă religioasă nu poate în niciun caz să garanteze pacea sufletului. Ele pot, cel mult, să acţioneze ca un sedativ şi să ofere o mulţumire temporară. Dar asta te va dezamăgi foarte curând. Pacea cu Dumnezeu nu se găseşte decât printr-o relaţie personală cu El.

Jertfa Domnului Iisus a făcut posibilă această minunată împăcare.

Biblia spune: „El este pacea noastră, care din doi a făcut unul, şi a surpat zidul de la mijloc care-i despărţea, şi, în trupul Lui, a înlăturat duşmănia dintre ei, Legea poruncilor şi a orânduirilor, ca să facă pe cei doi să fie în El însuşi un singur om nou, făcând astfel pace. El a venit astfel să aducă vestea bună a păcii vouă celor ce eraţi departe şi pace celor ce erau aproape".

(Efes. 2: 14 – 18).

Aceasta este pacea de care ai nevoie şi nu o poţi dobândi decât printr-un act de credinţa personală în Domnul Iisus.

Semeni cu una din cunoştinţele mele. Avea o maşină veche care-i pricinuia o groază de neplăceri. O dusese la o mulţime de

mecanici care încercaseră să o pună pe linia de plutire, dar bătrânul motor continuă să dea mereu rateuri, să tuşească şi să trosnească din toate şurubăriile. Într-o bună zi, un mecanic i-a propus prietenului meu să-i schimbe motorul cu unul nou şi… minune, necazurile au încetat.

Pentru tine o schimbare de confesiune ar echivala cu mutarea vechiului motor într-un alt garaj, la alt mecanic. Nimic nu este mai neplăcut decât să încerci să fii religios fără să posezi „o viaţă nouă", care se dobândeşte prin naşterea din nou. La fel de neplăcut ca şi încercarea de a porni o hodoroagă de maşină împingând-o de la spate cu umărul.

Iată ce te sfătuiesc să faci: lasă-L pe Christos să-ţi schimbe viaţa, pentru ca apoi religia ta să devină ceva plin de energie, de spontaneitate. Mărturiseşte-ţi păcatul, greşelile şi rătăcirile şi spune sincer: „De azi înainte, Christos va îngriji de viaţă mea".

Pocăieşte-te de păcatele tale şi acceptă credinţa în Christos.

Dăruieşte-te total Domnului Iisus. Aceasta înseamnă convertire şi tu de aceasta ai nevoie.

Sunt foarte neliniştit de viaţa mea spirituală. Uneori cred că sunt creştin cu adevărat şi atunci mă bucur de toate lucrurile de care se bucura creştinii. Apoi, deodată mă simt împins dinăuntru spre o viaţă plină de păcat. ştiu foarte bine că n-aş fi fericit dacă aş da frâu liber acestui impuls, şi n-o fac.

Totuşi faptul că din când în când simt aceste porniri păcătoase mă tulbură şi mă îngrijorează. Cum explicaţi dumneavoastră aceste lucruri?

Problema ta nu este ieşită din comun, cu toate că cea mai mare parte a oamenilor sunt într-o stare de negare a ei. Este problema, veche de când lumea, a conflictului spiritual care se desfăşoară în fiecare din noi. Poate că în cazul tău ea se pune cu mai mare activitate şi asta o face atât de importantă şi de serioasă.

Apostolul Pavel a scris odată: „Căci firea pământească pofteşte împotriva duhului şi duhul împotriva firii pământeşti; sunt lucruri potrivnice unele altora, aşa că nu puteţi face tot ce voiţi" (Gal. 5: 17).

Vezi dar că starea ta este cunoscută şi explicată în Biblie.

Aceasta nu înseamnă că trebuie să accepţi, considerându-l că pe ceva normal. Trebuie să faci tot ce-ţi stă în putinţă ca să nu rămâi

neutru, ci să participi cât mai efectiv la această confruntare. De voinţa ta va depinde rezultatul ei final. Biblia spune: „Luaţi seama deci să umblaţi cu băgare de seamă, nu că nişte neînţelepţi, ci ca nişte înţelepţi" (Efes. 5: 17). În al şaselea capitol al epistolei către Efeseni, Biblia spune cum trebuie să ne pregătim. Făcând aceasta, aduceţi-vă aminte mereu că

„Unde s-a înmulţit păcatul, acolo s-a înmulţit harul şi mai mult".

(Rom 5: 20).

Poţi avea o victorie deplină! Este spus: „Să ne supunem Domnului şi atunci diavolul va fugi de la noi". Şi încă: „Păcatul nu va mai domni peste voi".

Sunt mama unui copil nelegitim şi aştept un altul. De curând, m-am pocăit şi nu ştiu cum să încep viaţa cea nouă, uitându-mi un trecut păcătos, atâta timp cât vederea celor doi copii ai mei mi-l vor aduce mereu înainte?

Atunci când unii din farisei au adus la Domnul Iisus o femeie adultera prinsă chiar atunci când săvârşea păcatul, El le-a propus că cel care nu are niciun păcat să ridice piatră şi să arunce primul în ea (Ioan 8: 1 – 11).

Cum nu se afla printre ei niciun astfel de om, au plecat cu toţii, ruşinaţi. Atunci, Domnul Iisus a zis femeii: „Nici eu nu te osândesc. Du-te şi să nu mai păcătuieşti". Pocăinţă şi credinţa îşi dovedesc autenticitatea numai atunci când păcătosul începe o viaţă nouă, de o calitate superioară.

În cazul tău, amintirile trecutului vor persista, dar trebuie să fii sigură că nu există niciun păcat care să nu-i fie iertat celui ce doreşte o viaţă nouă prin credinţa în Christos Iisus.

Începe prin a fi o mamă adevărată pentru copiii tăi, roagă-te pentru ei şi adu-i în lumina prezenţei lui Christos.

Mi s-a spus mereu că nu poţi fi fericit fără să fii creştin. Eu sunt tânără şi sunt fericită când sunt împreună cu prietenii mei în distracţii şi activităţi sănătoase. Câteodată îmi trece prin cap că ar fi bine să mă fac creştină şi să merg la biserică, dar mulţi tipi care se duc pe acolo nu sunt nici pe departe atât de fericiţi ca mine. Religia lor îi face trişti şi le răpeşte bucuria de a trăi. Oare asta să însemne creştinism?

În parte ai dreptate. Nu uita însă că toate bucuriile lumii sunt

„De o clipă", Adevărul despre bucuria creştină nu se manifestă întotdeauna cu toată puterea, atât în viaţa personală, cât şi în viaţa de grup. Unele din calităţile lui sunt sufocate de înţelegerea lor greşită.

Mulţi creştini cred că veselia şi exuberanta sunt lucruri lumeşti, pe când alţii, dimpotrivă, fug de orice le-ar strica bună dispoziţie.

Cu toate acestea, viaţa creştină este singură viaţă cu adevărat fericită. Veselia unei astfel de existenţe nu depinde de împrejurări. Tu spui că găseşti fericirea în prietenie, în amuzament şi în plăcerile curate. Te asigur că foarte curând lucrurile acestea nu-ţi vor mai produce nicio bucurie, căci astfel de lucruri nu sunt durabile, decât atunci când este vorba de persoane care nu sunt pline de toane şi a căror dragoste rămâne mereu constantă şi dezinteresată. Dacă priveşti cu atenţie în jur, îţi vei da seama că nu eşti înconjurată de astfel de oameni şi o bună oglinda te-ar convinge că nici tu nu eşti un astfel de caracter. Cred că eşti destul de lucidă ca să-ţi dai seama că fericirea de azi nu are şanse să dureze. De aceea te sfătuiesc să cauţi cât mai curând prietenia Celui care nu se schimbă şi rămâne credincios în dragostea Lui. Prietenia Lui te va înconjura şi de prietenii de care ai nevoie şi, mai mult decât aceasta va aşeza în inima ta o fericire inimaginabilă acum, dar adevărata, trainică şi independentă de circumstanţele vieţii.

„Toţi crinii câmpului au o zi de perfecţiune, dar numai acei care se nasc din plămădeala cerului sunt veşnici în strălucire şi mireasmă".

Acum câteva luni, am crezut că am devenit creştin. Acum nu sunt prea sigur de ceea ce mi s-a întâmplat. Hotărârea mea de atunci nu a rezolvat niciuna din problemele mele. De fapt, din momentul acela am început să am mai multe probleme. Nu este sensul creştinismului să rezolve toate problemele noastre?

Ba da, o credinţă adevărată rezolva toate problemele, dar asta nu se întâmplă asat cum credem noi că trebuie să se întâmple.

Vezi tu, o credinţă vie nu te va scoate din lume, adică nu-ţi va achita chiria şi nici nu va vindeca toate bolile. Aceste probleme vei continua să le ai. Apostolul Pavel avea şi el o mare problemă şi s-a rugat stăruitor pentru rezolvarea ei. Problema lui a rămas totuşi problema. Dumnezeu nu a lucrat cum ar fi dorit el. În loc să-i rezolve problema, Dumnezeu i-a dăruit puterea să treacă peste neajunsurile ei. Poate aşa trebuie să se întâmple şi cu tine.

Domnul Iisus a spus: „Harul Meu îţi este de ajuns, căci puterea Mea în slăbiciune este făcută desăvârşită” (2 Cor. 12: 9).

O credinţă adevărată în Iisus Christos rezolva total o anumită serie de probleme şi în special acea a păcatului. De fapt, aceasta este cea mai mare şi cea mai gravă problemă a fiinţei umane, căci din păcat izvorăsc toate celelalte probleme ale ei. Mântuirea nu este numai un anestezic care face nervii nesimţitori la suferinţă.

Ea merge adânc, până la rădăcina problemei şi face din tine o creatură nouă.

„Pe Cel ce n-a cunoscut niciun păcat, EI L-a făcut păcat pentru noi, că noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu” (2 Cor. 5: 21).

Capitolul 9.
Biruinţa asupra ispitelor

Sunt creştin. Citesc Biblia şi mă rog. De câtva timp însă, am început să am tot felul de gânduri rele şi murdare. Nu le pot împiedica. Ce trebuie să fac?

Experienţa prin care treci nu este nici surprinzătoare şi nici anormală. Scopul lui Satan este să sufoce în noi sămânţa adevărului făcând să răsară în jurul ei spinii şi bălăriile gândurilor murdare. Starea ta trebuie să te convingă, o dată mai mult, că eşti pe drumul cel bun şi că ai început să constitui un adversar redutabil pentru Satan, care s-a hotărât să te facă „praf şi pulbere”.

Diferenţa dintre un creştin şi un necreştin este aceea că, deşi au şi unul şi celălalt gânduri bune şi rele, Christos da ucenicilor

Lui puterea de a alege pe cele bune în dauna celor rele. Dacă vei vedea vreodată un om care se îndreaptă spre o adunare de rugăciune, cu Biblia sub braţ, să fii convins că omul acela a fost ispitit să rămână acasă, să meargă să se distreze într-o partidă de footbal sau să facă orice altceva, în loc să meargă la rugăciune. Dar, atunci când toate aceste gânduri se aflau în mintea lui, el a făcut o alegere bună şi s-a hotărât să meargă la biserică. şi iarăşi, dacă vei vedea vreodată un om îndreptându-se spre un bar, să ştii că şi lui i-a trecut prin minte să rămână acasă în mijlocul familiei. Deodată însă el a cedat gândului negativ, lăsându-se antrenat de pofta lui de distracţie.

Nu gândurile care îţi vin sunt cele care contează, ci hotărârea pe

care o iei cu privire la ele. „El nu va îngădui să fiţi ispitiţi peste puterile voastre” (1 Cor. 10: 13), spune Biblia. O fetiţă spunea odată: „Când Satana bate la uşa mea, eu îl trimit pe Iisus să răspundă”.

Cred că sunt creştin, dar întotdeauna sunt bântuit de fel de fel de ispite. Există vreun mijloc ca să scap de ele?

Dumnezeu nu a promis niciodată să nimicească ispitele. Domnul Iisus însuşi a fost ispitit. Biblia ne spune că: „El a fost ispitit că şi noi, dar fără păcat” (Evrei 4: 15). Nu există niciun motiv pentru care să cauţi să fugi de ispite. Ele pot avea un efect pozitiv. „Necazul aduce răbdarea, răbdarea aduce biruinţa în încercare, iar biruinţa aceasta aduce nădejdea. Însă nădejdea aceasta nu înşală” (Rom. 5: 3 – 5).

Biruinţa asupra ispitei ne dă un sentiment de plenitudine şi de siguranţa pe care altfel nu le-am putea dobândi. Ispita îl pune pe om la încercare. Nu ea îl face pe om creştin sau necreştin, dar ea îl deosebeşte pe primul de cel de al doilea.

Biruinţa asupra ispitei îl fortifica pe cel credincios şi-l ajută să se apropie mai mult de Domnul. şi încă ceva, biruinţă asupra ispitei, sau lipsa ei, scoate la iveală ipocrizia şi evlavia falsă a celor necredincioşi. Poţi trage cele mai adânci învăţăminte din ceea ce ar fi putut fi o catastrofă. Vei putea descoperii că

Domnul Iisus îţi devine mai real ca în oricare altă situaţie.

Mântuirea Lui va capătă, prin chiar prezenta ispitei, mai multă semnificaţie.

Eu vreau să fac ce este bine, dar sunt prea slab ca să rezist ispitelor. Ce speranţa mai este pentru mine?

Eşti în situaţia în care ne găsim fiecare dintre noi. Niciunul nu este în stare să reziste ispitelor (şi nici ispititorului). Acesta este şi motivul pentru care Dumnezeu L-a trimis pe Domnul Iisus în lume ca să ridice vinovăţia păcatelor noastre şi să ne dea putere să biruim ispitele.

Mie mi se pare că problema ta se naşte din faptul că priveşti prea mult la tine şi prea puţin, de fapt aproape de loc, la Christos care vrea să te ajute.

Biblia spune: „Nu v-a ajuns nicio ispită care să nu fi fost potrivită cu puterea omenească şi Dumnezeu, care este credincios, nu va îngădui să fiţi ispitiţi peste puterile voastre; ci împreună cu ispită, a

pregătit şi mijlocul să ieşiţi din ea, ca s-o puteţi rabdă" (1 Cor. 10: 13).

Atunci când vine ispită, eu te sfătuiesc să-l ceri lui Dumnezeu întâi puterea de a răbda şi apoi să-ţi arate şi mijlocul pe care

El l-a pregătit ca să poţi să ieşi biruitor din ea. şi încă un sfat: nu cumva să te joci cu ispitele şi să le cauţi cum s-ar spune „cu lumânarea".

Nu toţi suntem ispitiţi la fel; pentru unul este problema alcoolului, pentru altul gândurile murdare şi imaginaţia bolnăvicioasă, pentru altul s-ar putea să fie lăcomia de bani, său duhul de critică sau lipsă de milă.

Fii sigur că Satan va şti să te ispitească exact acolo unde este punctul tău slab, oricare ar fi el.

şi încă ceva; Domnul Iisus ne-a dat un exemplu; când El a fost ispitit în pustie, a biruit de fiecare dată citând Biblia. De aceea nu uita sfatul psalmistului: „Strâng Cuvântul Tău în inimă mea, ca să nu păcătuiesc împotriva Ta" (Psalm 119: 11).

Capitolul 10
Eşecuri, singurătate, obiceiuri rele

Am fost acuzat pe nedrept de o înşelătorie. Toată lumea pare că mă crede vinovat, dar, înaintea lui Dumnezeu o spun, sunt nevinovat. Ce pot să fac, acum când toţi sunt împotriva mea?

În general, oamenii judecă după aparenţe; aşa îşi fac ei o părere despre fiecare dintre noi. S-ar putea să nu le fi dat niciun motiv să te acuze. Cu toate acestea, după părerea lor eşti vinovat şi este foarte posibil să nu-şi schimbe părerea chiar aşa de curând.

Primul lucru pe care trebuie să-l faci este să te asiguri că, prin ceea ce faci, nu dai niciun motiv pentru bănuieli smintite.

Oamenii vor fi tot timpul cu ochii pe tine, căutând mereu o confirmare a părerii lor rele.

Mai sunt apoi câteva lucruri importante; numai lui Dumnezeu trebuie să-l dăm socoteală de tot ceea ce suntem şi facem şi de aceea preţuieşte mai mult părerea Lui despre tine decât aceea a gloatei. Nu eşti primul om vorbit de rău şi mulţi oameni ar da până la ultimul bănuţ să-şi mai poată linişti conştiinţa. Dacă învinuirea este nefondată, conştiinţa ta poate rămâne liniştită.

Mulţumeşte-l lui Dumnezeu că poţi sta înaintea Lui prin Iisus Christos şi că nu ai de ce să te temi când te gândeşti la veşnicie. Biblia spune: „Omul se uită la ceea ce izbeşte ochii, dar Domnul se uită la inimă”.

Nu uita şi că: „Vorbele rele se alunga prin faptele bune” şi citeşte 1 Petru 2: 12.

Sunt un tânăr cu capacităţi normale şi, cred eu, cu înfăţişare şi maniere acceptabile. Totuşi niciodată nu mi-am putut face prieteni, căci, mai devreme sau mai târziu, acei pe care eu îi credeam ataşaţi de mine m-au părăsit. Am şi eu nevoie de prieteni ca oricare altul. Există oare un secret pentru a-ţi face şi apoi pentru a-ţi păstra prietenii, un secret pe care eu nu-l cunosc?

Nu, nu există reţete ascunse pentru a dobândi şi a păstra prieteni. În scrisoarea ta, faci o declaraţie din care înţeleg care este motivul pentru care nu-ţi poţi păstra prietenii. Se pare că eşti egoist şi doreşti să-i ai un pentru bucuria lor, ci pentru propria ta mulţumire. Asta nu este bine. Întâi de toate trebuie că tu să fii prietenos pentru a le fi de folos celorlalţi. Trebuie să-ţi oferi prietenia dezinteresat, fără să pretinzi nimic în schimb.

Cea mai mare bucurie a unei prietenii durabile, este aceea a dăruirii de sine. Poate că asta ţi se va părea straniu, dar este cel mai bun mijloc de a-ţi face şi de a-ţi păstra prietenii.

Biblia ne da cel mai bun exemplu. Ea ne spune despre Dumnezeu că

„Noi îl iubim, pentru că El ne-a iubit mai întâi” (1 Ioan 4: 19).

Dragostea neinteresată l-a trimis pe Domnul Iisus la Golgota ca să ispăşească păcatele noastre.

Te înşeli amarnic când crezi că problema ta nu are o încărcătură religioasă. Omul fără Dumnezeu este fundamental egoist. La convertire, acest egoism se înlocuieşte cu altruismul. Creştinii îşi găsesc plăcerea în a dărui ei înşişi aşa cum Christos s-a dat pe Sine însuşi, şi astfel ei nu sunt niciodată lipsiţi de bucuria şi de satisfacţia de a avea prieteni.

Ar fi trebuit să-mi termin studiile vâră trecută, dar am căzut la examene. Acum nu mai pot să-mi găsesc o slujbă bună şi am sentimentul că nu voi mai fi bun de nimic. Puteţi să mă ajutaţi?

Nu este plăcut să nu reuşeşti, dar niciodată nu este prea târziu să o iei de la capăt. Dacă ai pierdut examenele din vina ta, trebuie să-ţi fie o lecţie plină de învăţăminte. Nu se poate să-ţi iroseşti timpul în decursul anului, sperând că vei recupera în preajma examenelor. Lucrul acesta este la fel de adevărat în viaţă ca şi în şcoală.

În situaţia în care te afli, se pot întâmpla două lucruri: să dai vina pe neşansa şi să-ţi sustragi responsabilităţile sau să ai luciditatea necesară tragerii unui real profit din cele întâmplate.

Prin puterea înnoitoare a lui Christos, ai putea să trăieşti o viaţă plină de împliniri, chiar şi ocupându-te cu o muncă obscură şi mai puţin interesantă.

Biblia spune: „În toate aceste lucruri noi suntem mai mult decât biruitori, prin Acela care ne-a iubit" (Rom. 8: 37). Vorbele acestea prind viaţa atunci când noi acceptăm oferta lui Christos.

Cere-l lui Dumnezeu o lumină clară asupra felului în care El vrea să-ţi foloseşti viaţa. Tatăl nostru ceresc a prevăzut o îndeletnicire pentru fiecare din noi. Du-te la pastorul tău şi cere-i sfatul.

Avem fiecare în noi resurse care arareori sunt folosite în întregime.

Sunt o tânără creştină, frumoasă „aşa şi aşa". Sunt dezamăgită de faptul că băieţii nu mă baga în seamă. Sunt şi eu că celelalte fete şi mi-ar plăcea să am şi un prieten. Este oare posibil ca o fată să fie prea serioasă? Chiar şi pentru tinerii credincioşi?

Nu, nu eşti prea serioasă pentru genul de tineri pe care îi meriţi. Adu-ţi aminte că cele mai multe idile se nasc dintr-o atracţie fizică şi numai puţine sunt acelea bazate pe aprecierea adevărată a calităţilor celor doi parteneri. Cu siguranţă că tu, care-l aparţii lui Christos, îţi doreşti mai mult decât un prieten atras de trupul tău.

Eşti creştină şi trebuie să crezi că Dumnezeu a pregătit un plan special pentru viaţa ta; „Te-am chemat pe Nume… înainte ca tu să mă cunoşti" (Isaia 45: 4). I-ai încredinţat viaţa Domnului şi cu siguranţa că El vrea să facă ceva special cu ea.

Îţi spun toate acestea pentru că doresc să te fac să înţelegi că

Dumnezeu a ales deja un băiat pentru tine şi că nu vei fi niciodată fericită cu un altul. În loc să te cheltuieşti în îngrijorări, încredinţează-ţi soarta în mâna Domnului şi El te va conduce şi în această privinţă ca şi în celelalte.

Există vreo speranţă pentru un alcoolic? Eu sunt unul dintre ei.

Am un puternic sentiment de vinovăţie care mă chinuie chiar şi noaptea în somn. Toţi îmi spun să nu mai beau, dar lucrul acesta nu este chiar atât de uşor. Nu mă pot opri şi totuşi vreau să nu mai beau. Sunt dezamăgit şi în fiecare seară când mă culc, doresc să nu mă mai trezesc niciodată.

Da, există speranţă pentru un alcoolic. Mulţi dintre ei s-au întors la Iisus Christos şi au fost eliberaţi complet de teribilă patimă, care-i robea de ani de zile. Ca să o sfârşeşti cu slugărnicia la porci, trebuie să te hotărăşti să te întorci la casa părintească, aşa cum a făcut şi fiul risipitor (Luca

15: 11 – 32).

Cu toate că există astăzi preocupări medicale pentru recuperarea alcoolicilor, Iisus Christos rămâne cel mai bun şi mai sigur remediu pentru această maladie.

Cei care au studiat problema, ştiu foarte bine că primul pas pe drumul recuperării este recunoaşterea sinceră a stării şi dorinţa arzătoare de a fi eliberat. Într-adevăr, nu poţi fi mântuit dacă nu te recunoşti păcătos şi dacă nu doreşti să scapi de păcatele tale, pentru a începe o altfel de viaţă.

Iisus Christos îţi poate schimba viaţa. El a spus: „Eu am venit pentru ca oile Mele să aibă viaţă şi s-o aibă din belşug" (Ioan

10: 10). După Biblie, beţia este un păcat şi ea trebuie tratată ca atare, chiar dacă se manifestă ca o boală.

Nu te opri la suprafaţă, ci coboară în adâncul problemei tale, considerând alcoolismul drept un păcat. Cerându-ţi iertare de la

Dumnezeu, vei primi cu siguranţă vindecarea. Cunosc multe persoane care pot depune mărturie despre această minune.

De ce, în timp ce mulţi creştini critică deschis obiceiurile rele, că fumatul de exemplu, dumneavoastră nu vorbiţi despre ele decât puţin sau aproape de loc. Nu credeţi că tocmai acum este timpul să demascăm răul în faţa tuturor?

Cadrele medicale au făcut o muncă excelenta arătând pericolele consumului de tutun. O mulţime de articole şi de rapoarte medicale au subliniat şi mai mult aceste efecte dăunătoare.

Dumnezeu nu m-a chemat să lupt împotriva unui anumit păcat,

ci pentru a-L proclama pe Christos ca Mântuitor şi că Jenta pentru toate păcatele lumii. Dacă ar fi să încep astăzi să mă ridic împotriva unui anume păcat, crede-mă că nu ştiu care ar fi cel cu care ar trebui să încep.

Dacă cei mai mulţi creştinii nu fumează de loc, ştiu ei de ce n-o fac. Biblia ne spune că, atunci când un om se întoarce la Domnul şi primeşte iertare pentru păcatele lui, Christos însuşi vine să locuiască în inima lui. Din acest motiv, creştinismul este mai mult decât o teorie religioasă; el este o comunicare cu Christos.

Pentru că Dumnezeu locuieşte în noi prin Duhul Sfânt, trebuie să ne considerăm trupul ca pe un templu sfânt. „Nu ştiţi că trupul vostru este templul Duhului Sfânt care locuieşte în voi şi pe care

L-aţi primit de la Dumnezeu? şi că voi nu mai sunteţi ai voştri?

Căci aţi fost cumpăraţi cu un preţ. Proslăviţi dar pe Dumnezeu în trupul şi duhul vostru, care sunt ale lui Dumnezeu" (1 Cor.

6: 19, 20).

Versetul acesta se aplică la o mulţime de lucruri ca de exemplu la alimentaţia excesivă (lăcomia) sau la folosirea greşită a sexualităţii. Tot ceea ce este dăunător pentru trup nu-L

proslăveşte pe Dumnezeu.

Timp de ani de zile, am trăit o viaţă de fiu risipitor, dar, de când m-am întors la Domnul, vara trecută, lucrurile s-au schimbat foarte mult în bine. Totuşi, nu pot să-mi înving predispoziţia mea spre alcool.

Acelaşi Domn, care ţi-a schimbat sensul vieţii vara trecută, poate să-ţi dea şi biruinţa asupra obsesiei tale. Pentru început, vreau să-ţi spun un lucru foarte important: să nu te îndoieşti niciodată de mântuirea ta din cauza acestei ispite. O asemenea obişnuinţă, că băutura, are pe lângă efectele psihice şi un puternic efect fizic. Alcoolismul este un fel de boală, care este cauzată de pervertirea dorinţelor. De acum, trebuie să te înrădăcinezi în

Christos pentru că El să te poată face mai puternic decât puterea obişnuinţei. Tu resimţi efectul anilor de corupere care ţi-au precedat convertirea.

În al doilea rând, vreau să-ţi atrag atenţia asupra hranei spirituale de care ai nevoie. Ea se obţine printr-un studiu sistematic al Bibliei. Fără îndoială că predicile pe care le asculţi te pot ajuta mult, dar ele nu pot înlocui în niciun fel studiul personal al Cuvântului lui

Dumnezeu. „Ca nişte prunci născuţi de curând, să doriţi laptele duhovnicesc şi curat, pentru ca prin el să creşteţi spre mântuire" (1 Petru 2: 2).

şi în sfârşit, roagă-te mereu. Ori de câte ori vine ispititorul, fugi la Dumnezeu prin rugăciune. Când te rogi, Satan nu mai are nicio putere şi pleacă. Vorbeşte cu Dumnezeu despre problema ta şi cere-l să te elibereze.

Credeţi că a consuma băuturi alcoolice este un lucru rău?

Fără nicio îndoială, consumarea alcoolului este un lucru dăunător.

În orice oraş pe care l-am vizitat, am întâlnit oameni care-mi cereau să mă rog fie pentru un soţ, fie pentru o soţie, fie pentru un copil care devenise alcoolic. Poate că astăzi ţi se pare că ai o deplină stăpânire de sine, dar dacă vei continua să bei, ce vei face când vei fi la un necaz sau într-o mare decepţie?

Ai, de asemenea, o oarecare răspundere şi faţă de prietenii tăi.

Pildă pe care le-o dai îi poate face să alunece într-o patimă nestăpânită. Fără îndoială că vei fi vinovat, dacă îi vei îndemna să apuce pe un drum care duce spre ruină.

Corpul nostru este un adevărat templu pentru suflet şi trebuie să-l tratăm cu un deosebit respect. Biblia spune: „Deci fie că mâncaţi, fie că beţi, fie că faceţi altceva, să faceţi totul pentru slavă lui Dumnezeu" (1 Cor. 10: 31), iar aceasta este o porunca pe care niciun creştin nu trebuie s-o ignoreze.

M-am întors la Domnul în timpul unei campanii de evanghelizare.

Din acel moment, viaţa mea s-a schimbat, dar sunt descurajat, căci nu-mi pot învinge caracterul violent şi unele din vechile mele obiceiuri. Trebuie oare să trăiesc mereu aşa?

Nu, căci Dumnezeu însuşi a pregătit pentru tine o viaţă creştină de adevărata biruinţa. Biblia ne spune aceasta. Ca proaspăt convertit, este de cea mai mare importanţă că tu să te familiarizezi cu învăţăturile ei. Dă-mi voie să îţi dau câteva sfaturi.

Mai întâi, în viaţa creştină, cuvântul biruinţa nu este sinonim cu infailibilitate. Păcatul s-a înrădăcinat adânc în noi şi influenţa lui nu va

dispare dintr-odată. La naşterea din nou, tu ai primit simţăminte noi, dar acum trebuie să continui să creşti. Noii născuţi au nevoie de hrană regulată şi în cantităţi mereu crescânde. Din punct de vedere spiritual, tu eşti un prunc şi ai nevoie de Cuvântul lui Dumnezeu. Biblia ne spune: „Omul nu trăieşte numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui

Dumnezeu" (Luca 4: 4).

Capitolul 11
Eşecuri, aparenţe înşelătoare

Am născut un copil „mongoloid"[1] şi încă alţi trei perfect normali. Medicul m-a sfătuit să-l dau pe cel anormal într-o casă de copii specializată, pentru că ceilalţi fraţi şi sora lui să poată creşte nestingheriţi şi să nu poarte o astfel de povoara psihologică în copilărie. Dumneavoastră ce mă sfătuiţi să fac?

Nu vreau să mă împotrivesc sfatului dat de medic, dar experienţa a arătat că aceşti copii mongoloizi pot fi recuperaţi pentru societate, mai ales dacă li se asigură un climat de înţelegere şi cu condiţia de a li se arata foarte multă afecţiune. Copiii aceştia sunt extrem de afectuoşi şi, tocmai de aceea, au nevoie de o mai mare iubire şi înţelegere.

Vorbeşti de povara psihologică. Nu văd ce reproş ţi se poate face că ai născut acest copil anormal. Mulţi copii normali din punct de vedere fizic au unele defecte de caracter care, din multe privinţe, sunt mult mai dăunătoare şi mai rele.

Astăzi se caută mereu soluţia cea mai comodă. Dar aceasta nu este întotdeauna şi cea mai bună. Ţine minte că vei trăi mereu cu tine însuţi şi dacă sentimentul de vinovăţie îţi va apăsa conştiinţă, nu cred că vei mai considera soluţia propusă de medic ca fiind cea mai bună.

Există mai multă fericire în a iubi, decât în a fi iubit, căci Biblia spune: „Este mai ferice să dai decât să primeşti" (Fapte 20: 35).

Copilul acesta bolnav are cel puţin la fel de multă nevoie de

---

[1] cretinism, sindromul Down.

dragostea ta ca şi ceilalţi. Poate că Dumnezeu ţi-a trimis acest copil cu un scop special, pe care numai El îl ştie. El ar putea să fie ceea ce Dale Evans a numit „îngerul de nevinovăţie".

O recentă operaţie mi-a scos la iveală un cancer atât de avansat, încât nu mai permite nicio speranţă de vindecare. Eu sunt creştin şi mi-ar plăcea să arăt în aceste ultime luni lucrul acesta.

Dumnezeu îţi dă o minunată ocazie pentru a o face şi eu sunt convins că nu o vei lăsa să-ţi scape. Vezi, noi toţi trebuie să ne întâlnim cu inevitabilul eveniment al morţii, dar numai creştinul este cel care ştie cum să moară. Pentru el moartea este începutul unei existenţe cu mult superioară, despre a cărei măreţie şi splendoare nicio fiinţă omenească nu-şi poate face nici cea mai vagă idee.

şi, pentru că tu ai aceasta nădejde extraordinară, eu te sfătuiesc să le vorbeşti cât mai mult oamenilor despre ea şi cere-l lui

Dumnezeu să însoţească cu puterea Lui mântuitoare mărturia ta.

Adu-ţi mereu aminte că viitorul pe care îl vei petrece cu

Christos, va fi etern. În ultimele două capitole ale Bibliei.

Dumnezeu ne vorbeşte despre veşnicie şi încearcă să ne descrie puţin cerul. Christos a venit în lume pentru a ne răscumpăra şi pentru a ne duce acolo dar până atunci, El vrea ca noi să trăim aici pe pământ pentru împlinirea planurilor Sale de mântuire a altora.

Apoi El ne trece prin moarte, cu sentimentul siguranţei că dincolo de ea vom fi întotdeauna cu El.

Cu toate că sunt creştin şi că m-am încredinţat în mână

Domnului, îmi dau din ce în ce mai bine seama că devin mai nervos şi mai iritabil, adesea pentru lucruri de nimic. Sunt la capătul puterilor şi nu mai pot. Ce se întâmplă?

Cu siguranţă că sunt mai multe lucruri care nu merg aşa cum trebuie, dar mie mi se pare că în primul rând eşti epuizat din punct de vedere fizic şi că ai ajuns într-o stare nervoasă precară. Ai nevoie de mai multă odihnă şi de găsirea unui timp mai îndelungat pentru relaxare. De aceea, dacă îţi este posibil ia-ţi câteva zile de concediu.

Adu-ţi aminte că ai datoria, că bun creştin, să te menţii într-o cât mai bună formă spirituală şi fizică. Nu vei putea niciodată să fii, ceea ce ar trebui să fii pentru Domnul, dacă te vei epuiza şi vei fi mereu pe

punctul de a te prăbuşi de oboseală. Tu îţi ruinezi sănătatea. Când apostolii s-au întors din prima lui misiune, Domnul le-a spus: „Veniţi singuri la o parte, într-un loc pustiu şi odihniţi-vă puţin" (Marcu 6: 31).

El ştia că ei nu sunt numai suflete, ci şi trupuri şi că aveau nevoie de odihnă pentru a putea să-şi continue slujirea lor pentru

El.

Mai este şi un alt lucru de care mi-ar plăcea să ţii seama. Când

Domnul Iisus i-a chemat să meargă într-un loc pustiu ca să se odihnească, El i-a invitat de fapt, să petreacă un timp de părtăşie cu El. Mă întreb dacă tot aşa se întâmplă şi cu tine?

Găseşti în fiecare zi un timp anumit ca să stai în părtăşie cu El?

Nimic nu ne reface mai mult sufleteşte că rugăciunea regulată şi zilnică. Încearcă formula Evangheliei: „Nu vă îngrijoraţi de nimic, ci în orice lucru aduce-ţi cererile voastre la cunoştinţă lui Dumnezeu prin rugăciuni şi cereri, cu mulţumiri. şi pacea lui

Dumnezeu, care întrece orice pricepere, vă va păzi inimile şi gândurile în Christos Iisus" (Fil. 4: 6, 7).

De curând, un specialist mi-a spus că sunt nevrozat. Îşi bazează acest diagnostic pe faptul că eu sunt mereu deprimat şi cuprins de sentimentul că sunt pierdut. Uneori, am avut senzaţia că aceste gânduri mă vor duce în pragul nebuniei. Puteţi să explicaţi starea mea şi să mă ajutaţi?

Mai înainte de orice, fii sigur că nu eşti pe calea care duce la nebunie, căci dacă ai fi acolo nici nu ţi-ai da seama de primejdie. Cei care înnebunesc nici nu-şi dau seama de asta şi nu se îngrijorează câtuşi de puţin. Cel cu care ai vorbit a avut perfectă dreptate folosind termenul de nevroză. Orice sentiment de inadaptare sau de inferioritate este o formă de nevroză.

De altfel, sentimentul tău de eşuare poate fi o trăire reală şi justificată. Dacă, pe când erai încă copil, ai mers la şcoală

Duminicala, cu siguranţă că acum îţi aduci aminte de ceea ce ţi se spunea atunci ca să te facă să te simţi un păcătos pierdut pe veci. Rezolvarea problemei nu constă în negarea ei, ci în căutarea mântuirii (salvării) tale.

Dumnezeu poate să-ţi aşeze în suflet acest sentiment de pierzare şi să facă să rămână acolo până când te vei întoarce la El pentru a-l primi iertarea şi eliberarea. Sunt sigur că dacă vei face aşa.

Dumnezeu va aşeza pacea Lui în inima ta.

Înainte de căsătoria noastră, am trăit cu soţul meu timp de două luni. L-am rugat pe Dumnezeu să mă ierte, dar simt că El nu m-a iertat. Există vreo nădejde să mă mai simt vreodată din nou curăţă şi neprihănita sau divorţul este singura mea şansă?

Da, bineînţeles, există nădejde şi pentru tine. Adu-ţi aminte câta îngăduinţa şi înţelegere a avut Domnul Iisus pentru femeia păcătoasă, căreia i-a spus:

„Nici eu nu te osândesc, du-te şi să nu mai păcătuieşti" (Ioan 8: 11). El a iertat-o şi pe Maria Magdalena şi pe femeia de la fântâna lui Iacov, amândouă fiind femei care încălcaseră a şaptea poruncă din Decalog.

În cazul tău, nici nu poate fi vorba de divorţ, căci el nu poate fi în niciun caz o soluţie. Trebuie să crezi în promisiunile lui

Dumnezeu şi să ţi le însuşeşti. El a spus: „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios şi drept, ca să ne ierte păcatele şi să ne curăţească de orice fel de nelegiuire" (1 Ioan 1: 9).

Din păcate, prin necredinţa, ai lăsat ca acest păcat să-ţi rănească sufletul. A venit timpul că, măcar acum, să-ţi întorci privirea de la trecut şi să priveşti la promisiunile lui Dumnezeu.

El este gata nu numai să ierte, ci să şi curăţească de „orice păcat". Stăruieşte asupra acestei promisiuni, cel puţin tot atât de mult cât te-ai oprit asupra vinovăţiei tale. Când îţi vor mai veni gânduri negre şi pline de deznădejde, alungă-le printr-o gândire pozitivă şi înnoitoare, pe baza Cuvântului lui Dumnezeu.

Fie ca Dumnezeu să-ţi dea nădejdea necesară pentru a vedea că promisiunile Lui sunt realităţi împlinite.

Singurele păcate care rămân sunt cele „peste care buretele pocăinţei nu a făcut să curgă sângele deplinei iertări".

Sunt desfigurată de artrită, şi nu mai sunt bună de nimic. La ce bun să mai trăiesc?

Dumnezeu nu considera că eşti inutilă. El are nevoie de oameni de toate condiţiile pentru a-şi îndeplini planurile. El are nevoie şi de cei tari şi de cei slabi şi de cei iuţi şi de cei înceţi.

Cunosc un băiat care nu are mâini şi pictează cu degetele de la picioare. Tăria acestui băiat deosebit a încurajat multe persoane şi le-a

făcut să uite ceea ce îi handicapa. Dacă în suferinţă reuşeşti să fi veselă şi răbdătoare, depui prin aceasta o mărturie pentru Christos.

Un pastor pensionar îşi petrece azi trei ore pe zi pentru a scrie scrisori prieteneşti celor care sunt în greutăţi. Scrisorile lui aduc consolare şi încurajare pentru mii de persoane, în fiecare an.

Eu cred că Dumnezeu are şi pentru tine ceva special de făcut.

Bineînţeles că nu poate fi vorba de ceea ce puteai face altă dată.

Cere-i lui Dumnezeu să-ţi arate cum îl poţi servi şi cu siguranţă că El te va ajuta.

Câteodată, noi nu putem înţelege de ce ne loveşte boală, dar trebuie ca şi în suferinţa să avem încredere în Tatăl nostru ceresc. Atunci avem mai mult timp pentru rugăciune. Roagă-te pentru tine, dar roagă-te şi pentru alţii, pentru cei care deţin funcţii de răspundere şi pentru cei de care depinde pacea şi justiţia.

Nicio rugăciune nu este zadarnică; eu îţi recomand cu căldură această cale prin care poţi fi de folos Domnului Iisus şi

Împărăţiei Sale.

De curând, soţia mea a început să dea semne de tulburări mintale. A trebuit chiar să fie internată într-o clinică de psihiatrie. A fost o minunată creştină, dar starea ei m-a făcut să-mi pun chinuitoarea întrebare: oare nu va afecta starea sănătăţii ei mântuirea şi relaţiile ei cu Dumnezeu?

Foarte adesea, tulburările mintale sunt cauzate de fenomene fizice

(corporale). Cele ce mi-ai scris, împreună cu vârsta soţiei tale, mă determină să te îndemn să cauţi în acest domeniu motivul îmbolnăvirii ei. Eu cred că este vorba de o dereglare temporară care va fi reversibilă. În aşteptarea recuperării ei, nu-ţi face prea multe griji din cauza relaţiilor ei cu Dumnezeu. Dacă ea

„Umbla cu Dumnezeu" înainte de boală, fii sigur că Dumnezeu înţelege starea prin care trece ea mult mai bine că vreunul dintre noi. Nu ne pierdem mântuirea în clipe de încercare, ba dimpotrivă, atunci Dumnezeu ştie să se facă simţit mai mult ca altă dată.

Apostolul Pavel a scris odată „căci sunt bine încredinţat că nici moartea, nici viaţă, nici îngerii, nici stăpânirile, nici puterile, nici lucrurile de acum, nici cele viitoare, nici înălţimea, nici adâncimea, nicio altă făptură, nu va fi în stare să ne despartă de dragostea lui

Dumnezeu, care este în Christos.

Domnul nostru" (Rom. 8: 38, 39).

Iată nădejdea pe care o poţi avea pentru aceea pe care o iubeşti.

Sunt o persoană foarte frumoasă şi foarte plăcută la vedere. De ce să n-am voie să mă îmbrac pentru a scoate ăsta în relief.

Soţul meu pretinde că felul meu de a mă îmbrăca este provocator şi că o fac pentru a atrage atenţia altor bărbaţi. Este adevărat că nu prea trec neobservată în societate, dar nu văd ce este rău în a căuta să pun în valoare ceea ce îmi dă farmec?

Te-ai gândit vreodată că o femeie poate să fie atrăgătoare şi prin altceva decât prin corpul ei? Nu ai niciun merit pentru darul pe care ţi l-a dat natură, aşa că nu văd de ce te umfli în pene ca un păun pentru un lucru independent de voinţa ta? Sileşte-te mai degrabă să fii o „doamnă" în cel mai bun înţeles al cuvântului.

Am văzut femei, care cu toate că nu erau prea atrăgătoare prin fizicul lor, puteau să umple de farmec întreg grupul în care erau, prin inteligenţă şi prin bunătatea lor. Dacă îţi vei concentra viaţa numai asupra frumuseţii, vei risca să neglijezi înfrumuseţarea spiritului şi a inteligenţei tale. Ca să fii bine echilibrată, trebuie să te dezvolţi în acelaşi timp pe ambele planuri. Nu fi o gâsculiţă proastă, ci sileşte-te să-ţi dezvolţi inteligenţa prin educaţie şi sufletul prin creşterea spirituală.

Numai Christos poate dărui unei femei frumuseţea adevărată şi farmecul de durată.

„Ce mândră se simte gască, când vânzătorul de pene îi dă târcoale; dar ce rămâne din frumuseţea şi mândria ei după ce s-a consumat întâlnirea: goliciunea şi ruşinea".

„Cine se căsătoreşte cu o fată pentru frumuseţea ei, seamănă cu nebunul care mănâncă papagalul pentru frumuseţea penelor lui".

Dumneavoastră ce credeţi: poate o femeie creştină să se îmbrace provocator, cu decolteuri adânci sau cu fuste foarte scurte, de exemplu?

Biblia vorbeşte parcă mult prea puţin despre îmbrăcăminte. Aceasta din cauză că mesajul ei este unul preponderent spiritual, având ca miez mântuirea păcătoşilor prin credinţa în Iisus Christos. Ea se opreşte mai mult asupra crucii şi a învierii Domnului nostru Iisus

Christos şi asupra modului în care oamenii sunt mântuiţi prin credinţa în El.

Totuşi ea se opreşte pe scurt şi asupra acestui subiect. Apostolul

Pavel stabileşte, în epistola către Timotei, un principiu care se aplică modei feminine din toate timpurile: „vreau de asemenea că femeile… să fie îmbrăcate în chip cuviincios, cu ruşine şi sfială" (1 Tim. 2: 9).

Apostolul Petru completează această declaraţie spunând că adevăratele podoabe trebuie să locuiască în: „omul ascuns al inimii, în curăţia nepieritoare a unui duh blând şi liniştit, care este de mare preţ înaintea lui Dumnezeu" (1 Petru 3: 4).

Vezi, totul depinde de scopul real pe care-l urmărim atunci când ne îmbrăcăm: să fim îmbrăcaţi cu gust sau să atragem sexul opus.

O persoană creştină va căuta să se îmbrace în aşa fel încât să-l placă lui Dumnezeu şi să facă cinste Evangheliei.

Există vreo diferenţă între orgoliul îndreptăţit pentru cea ce ai realizat şi orgoliul propriu-zis, mândria pentru felul cum eşti privit, de exemplu?

Conform Bibliei, mi se pare că oricum ar fi, orgoliul este un păcat; dar, fără o anumită doză de orgoliu nu există niciun motiv pentru a te îmbrăca frumos sau pentru a-ţi îngriji mai bine gospodăria.

Eu nu am găsit niciun pasaj în Biblie care să-mi spună că

Dumnezeu aprobă neglijenta şi dezordinea. Totuşi, Biblia condamna mult mai mult neglijenta spirituală decât comoditatea materială.

Este foarte posibil să fii impecabil îmbrăcat şi foarte bine îngrijit, dar să rămâi într-o profundă dezordine de conştiinţă şi comportament.

O persoană cu un venit modest nu va putea fi niciodată cea mai bine îmbrăcată persoană din oraş, dar ea poate fi persoana cu cel mai ireproşabil caracter, şi asta este ceea ce contează.

„Domnul nu se uită la ceea ce se uită omul. Omul se uită la ceea ce izbeşte ochii, dar Domnul se uită la inimă" (1 Samuel 16: 9).

Cu toate acestea, eu cred că un creştin îngrijit şi pus la punct în toate, este mai folositor decât un creştin neglijent. Este cât se poate de greşit să te îngrijeşti să-ţi ţii curat în casă, că într-o farmacie, dar, în acelaşi timp, să laşi gunoaiele şi laturile să-ţi inunde curtea! Din

punctul acesta de vedere, dacă

Domnul ne-a curăţit inimile, puţinul pe care-l putem şi noi face este să ne păstrăm trupurile curate, neîntinate şi prezentabile, căci trebuie să le privim ca temple ale Duhului Sfânt. A îngriji cât mai bine un trup pentru că eu locuiesc în el înseamnă orgoliu, dar a o face pentru că Duhul Sfânt locuieşte în el este slujire

(Rom 12: 1).

Capitolul 12
Părinţi, prieteni şi vecini

Fratele meu este pe punctul de a se căsători cu o tânără total nepotrivită pentru el. Cum aş putea să-i deschid ochii şi să-l determin să nu facă o aşa mare greşeală? ţin foarte mult la el, cu atât mai mult cu cât, de la moartea părinţilor noştri, eu l-am crescut.

Eu cred că este foarte posibil să nu găseşti niciodată o fată mai potrivită pentru fratele tău. Cu siguranţă că el este un tânăr cu totul şi cu totul remarcabil, dar, dacă îl preţuieşti aşa de mult, cum este oare posibil să te îndoieşti acum de discernământul lui?

Amestecându-te, vei face mai mult rău decât bine.

Problema, singura problemă care există este înăuntrul tău. Eşti o persoană foarte dependenţa şi căsătoria fratelui tău îţi apare ca o privare de sprijinul pe care l-ai avut până acum. Toţi oamenii îşi caută un sprijin şi toţi vor să se ştie, cât mai mult posibil, de neînlocuit. Dă-mi voie să îţi spun că îţi este necesar sentimentul de părăsire pe care-l vei simţi, căci el te va învăţa poate că, ori de câte ori ne punem nădejdea în sprijinul pe care-l putem avea unul de la altul, ne paşte, inevitabil, dezamăgirea.

Tuturor a, Dumnezeu ne-a dat acest sentiment de dependenţa, pentru ca toţi să ajungem să înţelegem că trebuie să acceptăm să depindem de El. Schimbă în câştig ceea ce acum ţi se pare o pierdere.

Lasă-L pe Dumnezeu să-şi ocupe locul care I se cuvine în viaţa ta.

Atunci, numai atunci, îţi vei fi rezolvat problema, dar vei fi şi descoperit o bucurie nouă izvorând din credinţa ta personală.

Christos poate deveni „un prieten care ţine la tine mai mult decât un frate” (Prov. 18: 24).

Acum câţiva ani, m-am certat cu cei din biserică, din pricina limbii prea ascuţite a unuia dintre ei. De atunci, m-am retras complet din comunitate. Ce putem face cu cei care sunt sarcastici, muşcători şi batjocoritori faţă de noi?

Cel mai bun lucru pe care îl putem face este să nu-i luăm în seamă. Biblia spune: „Dragostea este îndelung răbdătoare, este plină de bunătate… nu se mânie, nu se gândeşte la rău" (1 Cor.

13: 4 – 5).

Recunosc că asta nu este prea uşor, dar, dacă vrem să fim ucenicii

Domnului Iisus, trebuie să încercăm şi să stăruim apoi în încercările noastre.

Timp de doi ani întregi, ţi-ai otrăvit trupul şi sufletul cu sentimentul de duşmănie. Opreşte-te acum! Ajunge! Întoarce-te!

Urmează exemplul Domnului Iisus şi începe să te rogi intens pentru persoana care ţi-a cauzat tot răul acesta. Priveşte-o aşa cum o priveşte Christos. Când o vei întâlni, fă ca şi cum ai fi uitat totul. Fii aşa de plin de dragoste, încât gândurile rele să nu mai aibă loc în sufletul tău. Vezi, există două motive pentru care nu trebuie să nutrim sentimente rele faţă de cei păcătoşi. Dacă se pocăiesc, ei vor deveni fraţii noştri şi este bine să începem să-i iubim încă de pe acum. Dacă nu se pocăiesc, vai, vor ajunge în iad şi sunt vrednici încă de pe acum de mila noastră.

Mergi iarăşi la biserică în prima duminică. Întoarce-te la închinăciune în părtăşie cu trupul lui Christos. Când vei intra în

Biserica, fixează-ţi gândurile asupra Domnului Christos şi, dacă ţi se va părea că unii dintre membrii adunării nu sunt urmaşi fideli ai Domnului Iisus, aminteşte-ţi că şi tu ai avut momente de neascultare. Învaţă se găseşti o fericire nouă supunându-te cuvintelor Domnului Iisus: „Binecuvântaţi pe cei care va blastăma, rugaţi-vă pentru cei care se poartă rău cu voi" (Luca 6: 28).

Joc adeseori golf cu un prieten şi trebuie să vă mărturisesc că este un mare trişor. Tocmai de aceea, eu câştig foarte rar şi atunci nu reuşesc decât dacă încalc şi eu unele reguli ale jocului. Oare de ce recurg uneori oamenii mături la asemenea mijloace pentru a câştiga cu orice chip?

Întrebarea ta ar putea fi amuzantă, dacă n-ar fi măcar tot atât de tristă. şi mie mi se întâmplă să joc golf şi chiar îmi place acest joc a cărui desfăşurare este întotdeauna imprevizibilă. Ca oricare alt sport şi golful este un sport de onoare. Este un joc pentru domni şi dacă regulile lui nu sunt respectate îşi pierde imediat farmecul. Când un jucător joacă numai pentru câştig şi este gata să şi trişeze pentru a-şi câştiga scopul, eu cred că el a pierdut deja sensul jocului. şi chiar dacă a câştigat, este în pierdere, căci şi-a pătat sentimentul de onoare şi de sportivitate care dau valoare oricărei întreceri sportive.

Cred că această închinare spre înşelăciune a devenit caracteristică generală a timpului nostru. O observăm în politică, în afaceri, la televiziune şi iat-o prezenta şi în sport.

Grantland Rice a scris odată aceste cuvinte pe care mi-ar plăcea să le citeşti împreună cu prietenul tău: „Când Marele Arbitru va veni pentru a vă trece pe listă, el nu se va interesa dacă aţi câştigat sau dacă aţi pierdut, ci de felul în care aţi jucat".

Suntem mai mulţi copii. Mama noastră a murit de curând. Tata are intenţia să se recăsătorească, dar pentru noi gândul unei mame vitrege este de nesuportat. Ce puteţi face ca să ne ajutaţi?

Este foarte regretabil că termenul de „mamă vitregă" capătă adesea un sens degradant. Unele dintre cele mai remarcabile femei pe care le cunosc sunt tocmai astfel de mame vitrege. Trebuie să recunoaştem că este mult mai greu să fii mama de-a doua, decât mama naturală.

Dragostea pe care ea o poartă soţului ei trebuie să fie suficient de mare ca să poată să se răsfrângă şi asupra copiilor lui. Mai mult, adeseori ea trebuie să facă fel de fel de acrobaţii sentimentale ca să nu pară nedreaptă şi să placă tuturor.

Voi spuneţi că nu puteţi suporta o a doua mamă. Vă atrag atenţia că, de obicei, tocmai o astfel de atitudine preconcepută ruinează orice şansă de fericire. Dacă aveţi o astfel de idee în cap, nici cea mai perfectă femeie din lume nu vă va fi pe plac şi nu se va putea înţelege cu voi.

Vă înţeleg şi sunt alături de suferinţa voastră. ştiu că aţi trăit o mare pierdere. Trebuie, însă, să privim viaţa în faţă aşa cum e şi să mergem înainte. Vă sfătuiesc să vă gândiţi mai mult la sacrificiul pe care este gata să-l facă această femeie care-l iubeşte atât de mult pe

tatăl vostru, încât este gata să-şi reverse dragostea şi asupra copiilor din prima lui căsătorie, şi acceptă să-şi adapteze dorinţele şi libertatea la situaţia voastră familială.

Gândiţi-vă bine, şi sunt convins că în ciuda faptului că eu nu vă pot ajuta prea mult, voi înşivă vă veţi ajuta enorm, schimbându-vă atitudinea faţă de viitoarea voastră mama.

Acum câtva timp, am făcut o glumă la adresa unui prieten. O credeam nevinovată şi n-am avut nicio rea intenţie, dar, de curând, mi-am dat seama că din ea a izbucnit un adevărat scandal. Ce pot să fac ca să repar greşeala mea?

Să spui lucruri denaturate, chiar mici şi neimportante, despre o altă persoană, este un mare păcat. Niciodată nu vom putea aduce înapoi cuvintele pe care le-am spus. Ele se rostogolesc mai departe ca şi bulgăraşul de zăpadă care dă naştere unei adevărate avalanşe. Nicio glumă neserioasă nu este nevinovată şi lipsită de consecinţe.

Ţi-aduci aminte de „telefonul fără fir", jocul acela din copilărie care constă în murmurarea unei fraze la urechea celui mai apropiat partener? Înainte ca să se încheie cercul, fraza era deja mult schimbată şi schimonosită. Cine ar mai fi putut recunoaşte ceea ce a spus?

Nimic nu poate ilustra mai bine ceea ce se întâmplă atunci când ne permitem să vorbim pe altul de rău.

Vorbele sunt că penele pe care le risipim de-a lungul drumului, nu le vom putea niciodată strânge înapoi. În cazul tău, singură atitudine creştină pe care o poţi avea, este să te duci direct la prietenul tău să-i mărturiseşti ceea ce ai făcut şi să-i ceri iertare. Apoi, încearcă imposibilul şi repară ceea ce ai făcut şi faţă de alţii. Biblia spune: „Cine umbla cu bârfeli da pe faţă lucruri ascunse, dar omul cu pricepere primeşte şi tace" (Prov.
11: 13).

Biblia ne da şi în această privinţă, ca şi în toate celelalte, sfatul cel mai bun. Începe să-i vorbeşti de bine pe ceilalţi, vei fi surprins când vei vedea ce mult te va ajuta şi pe tine şi pe cei despre care vei da informaţii.

Suntem creştini şi împreună cu soţul meu am căutat mereu să facem căminul nostru cât mai plăcut în ochii lui Dumnezeu. Avem nişte cunoştinţe care ne vizitează uneori, dar, atunci când vin, practică

câteva obiceiuri proaste, care ne deranjează foarte mult. Nu ne-ar bucura câtuşi de puţin să fie găsiţi la noi când primim vizita altor cunoştinţe respectabile. Credeţi că trebuie să-i invităm să plece sau ar fi mai bine să-i punem la curent cu felul nostru de a fi?

Aţi încercat vreodată în timpul vreunei vizite să-i ajutaţi spiritual, într-un mod foarte clar şi limpede? Poate că ei vin la voi tocmai pentru că au nevoie de un astfel de ajutor.

Inconştient, ei vă bănuiesc posesorii unor principii de viaţă pe care ar vrea să şi le însuşească. Nu întârziaţi să le faceţi cunoscute. Nu vă opriţi numai la refuzul de a practica obiceiurile rele în familia voastră, ci treceţi la aspectul pozitiv al problemei, practicând cât mai des şi mai evident obiceiurile voastre bune. Lipsa primelor v-ar goli casa de activitate, dar pierzenta celor din urmă o va umple de sens.

Este foarte bine ca să obişnuiţi să vă rugaţi împreună cu cei care vă vizitează casă. Puteţi să vorbiţi din Biblie fără a face bineînţeles polemici şi, mai ales, vorbiţi-le de bunătatea cu care

Dumnezeu lucrează în vieţile voastre.

Sunt sigur că din prea mult tact şi politeţe aţi lăsat să vă scape foarte multe ocazii prielnice.

Aduceţi-vă aminte că şi Domnul Iisus a stat la masă cu vameşii şi păcătoşii, dar a rămas întotdeauna credincios principiilor Sale.

Eu nu cred că Lui I-a fost ruşine când a fost văzut în compania celor decăzuţi, căci El nu era copleşit de decăderea lor, ci reuşea totdeauna să-i ridice pe ei la înălţimea staturii Lui morale.

Cu câtva timp înainte, am îndeplinit funcţia de casier al

Bisericii. De mai multe ori, am luat mici sume de bani din casierie cu intenţia de a-i pune înapoi cât de repede îmi va sta în putinţă. Numai că acum, a fost ales un alt casier şi îmi este ruşine să-i spun ce s-a imtamplat. Totuşi trebuie să înapoiez o anumită sumă pentru a corecta conturile. Puteţi să mă ajutaţi în această privinţă?

Trebuie neapărat să-ţi linişteşti conştiinţa înapoind ceea ce ai sustras. Nu vei putea avea pace, înainte de a face acest lucru. Te sfătuiesc să-i spui totul pastorului bisericii. Fii sigur că el nu îţi va face publicitate. Problema ta are şi o latură spirituală.

Nu încape nicio discuţie asupra ceea ce trebuie făcut. Trebuie însă să vedem care este cea mai bună modalitate, iar eu cred că o stare de vorbă cu pastorul este cea mai indicată. Biblia ne spune că trebuie

să ne supunem celor care au o astfel de responsabilitate. „Ascultaţi de mai marii voştri şi fiţi-le supuşi, căci ei priveghează asupra sufletelor voastre ca unii care au să dea socoteală de ele, pentru ca să poată face lucrul acesta cu bucurie, nu suspinând, căci aşa nu v-ar fi de niciun folos”.

(Evrei 13: 17).

Acum câţiva ani m-am certat cu sora mea din pricina unei moşteniri. De atunci, nu ne-am mai văzut şi nici nu mai vorbim una cu alta. şi acum cred că eu am fost cea care am avut dreptate, dar am ajuns să sufăr foarte mult din cauza lipsei de relaţii dintre noi.

Probabil că şi sora ta este la fel de nefericită şi tot la fel de convinsă de dreptatea ei. Cred însă că amândouă v-aţi înşelat şi v-aţi comportat mai degrabă, ca nişte copii răsfăţaţi, decât că două femei în toată firea. Valora oare toată moştenirea supărarea şi duşmănia care v-a sfâşiat atâta timp inimile? Oare puteţi să duceţi măcar un capăt de aţă cu voi în veşnicie?

Trebuie să-i telefonezi, să-i scrii sau să mergi s-o vezi cât mai curând pe sora ta şi să-i ceri iertare. S-ar putea ca ea să te refuze, dar eu cred că mai degrabă te va primi cu braţele deschise.

Te sfătuiesc să mergi până la capăt şi eventual să-i restitui partea de care se crede frustrată. Dacă vei reuşi să faci toate acestea, cu inima plină de dragoste, eu cred că amândouă veţi ieşi de sub robia ambiţiei şi a banilor şi veţi găsi o bucurie nouă şi o pace veritabilă în sufletele voastre.

Fă primul pas şi îndreaptă ceea ce s-a întâmplat. Poate că la început ţi se va părea greu, dar eu sunt convins că vei dobândi o mare bucurie.

Ştiu că Biblia ne spune, în mai multe locuri, că trebuie să-i iertăm pe duşmanii noştri. Cu toate că am încercat să iert o anumită persoană de răul pe care, cu bună ştiinţă, mi l-a făcut, încă nu pot s-o fac. Nu am alţi duşmani. Credeţi că Dumnezeu mă va osândi pentru o singură persoană pe care nu o pot ierta?

Iertarea este un lucru firesc pentru un creştin şi cu totul nenatural pentru un necreştin. Cei necredincioşi au prieteni sau persoane pe care îi iubesc, dar ei nu simt simpatie pentru ele, decât dacă li se plăteşte cu aceeaşi monedă.

Domnul Iisus, dimpotrivă, a spus: „Iubiţi pe duşmanii voştri, faceţi bine celor ce vă urăsc” (Luca 6: 27).

El a mai spus că, în fiecare zi, trebuie să iertăm până la „Şaptezeci de ori câte şapte” (Matei 18: 22).

Dumnezeu poate şi doreşte să-ţi dea un duh de iertare numai atunci când accepţi tu însuţi iertarea Lui. Când o vei primi, îţi vei da seama cât de mult a putut El să te ierte şi de la sine vei dori şi tu să ierţi oricui ţi-ar fi greşit. Creştinul suporta pagubă din iubire pentru Mântuitorul său şi iartă mereu pentru că, prin iertarea Lui, oamenii să descopere Harul lui Dumnezeu care oferă iertarea celor păcătoşi.

În viaţa mea, am furat de mai multe ori mici sume de bani de la birou. Acum, de când m-am predat Domnului, îmi spun că povestea asta nu e încheiată. Mi-e teamă să nu-mi pierd slujba, dar totuşi nu pot să mai trăiesc cu conştiinţa încărcată. Ce mă sfătuiţi să fac?

Eu cred că oricare şef te va respecta, dacă vei face o astfel de mărturisire cinstită. Cu toate că până acum ţi-ai putut permite astfel de lucruri necinstite, dezvăluirea ta îl va convinge cu siguranţa că ceva s-a întâmplat în viaţa ta, şi că nu mai eşti omul dinainte. Cred că va începe să te socotească drept unul dintre cei mai preţioşi salariaţi pe care îi are. Aceasta destăinuire nu-ţi va uşura numai conştiinţa, ci, ceea ce este mult mai important, îţi va da şi o excelentă ocazie să spui despre ceea ce Dumnezeu a făcut în viaţa ta, de când te-ai întors la El.

Atunci când faci ceea ce este plăcut lui Dumnezeu, lasa în seamă Lui consecinţele. Noi ne rugăm Domnului să-ţi dea curajul să faci ceea ce ştii că este drept, cinstit şi bine.